

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

— O CARTE DE MIȘTAC —

I	mbrățișată
	<i>de lumină</i>
BETTY J. EADIE	

*Cea mai profundă și mai dramatică
experiență în apropierea morții trăită vreodată*

ADEVĂR

DIVIN

Prima noapte

Ceva nu era în regulă. Soțul meu, Joe, a părăsit salonul meu de spital cu doar câteva minute mai devreme, dar aveam deja o presimțire neagră. Urma să stau singură toată noaptea, în fața uneia dintre cele mai înfricoșătoare încercări care mă aștepta. Mentea mea a fost invadată de gânduri referitoare la moarte. Nu mai avusesem de ani de zile astfel de gânduri. De ce m-au asaltat dintr-odată atât de insistent?

Era seara zilei de 18 noiembrie 1973. M-am internat în spital pentru o histerectomie parțială. Aveam 31 de ani și șapte copii. Altminteri mă aflam într-o stare de sănătate perfectă, dar am optat totuși pentru a asculta sfatul medicului meu, acela de a-mi face această operație. Eram perfect împăcată cu această decizie. La fel și soțul meu, Joe. Totuși, ceva mă tulbura în acest moment, ceva ce nu puteam defini.

În anii noștri de căsnicie s-a întâmplat foarte rar să îmi petrec o noapte departe de familia mea. De aceea, am încercat să mă gândesc la ea și la legăturile speciale care ne

uneau. Deși aveam șase copii acasă (unul din cei șapte a murit când era bebeluș, din cauza așa-numitului Sindrom al Morții Subite a Copiilor), nici mie, nici lui Joe nu ne era ușor să îi lăsăm singuri. Chiar în serile noastre romantice speciale, preferam să rămânem acasă și să îi lăsăm pe copii să ne pregătească programul. Uneori, aceștia ne găteau o cină specială, ne făceau focul în șemineu și aprindeau lumânări în sufragerie. Ne alegeau chiar și muzica, poate nu chiar pe aceea pe care am fi ales-o noi, dar oricum perfectă. Mi-am adus aminte de o seară în care ne-au servit mâncare chinezească pe o măsuță de cafea decorată și ne-au pus să stăm pe perne. Au stins apoi luminile, ne-au sărutat în semn de noapte bună și au urcat în dormitoarelor, chicotind. Lui Joe și mie ni s-a părut că am găsit un colț de rai pe acest pământ.

M-am gândit cât de norocoasă eram alături de un tovarăș de viață atât de bun și de iubitor cum era Joe. Acesta și-a luat o zi de concediu de la serviciu pentru a fi alături de mine înainte de a intra în spital și plănuia să își mai ia o săptămână pentru perioada în care urma să mă recuperez după operație. Împreună cu fiicele noastre mai mari, în vârstă de 14 și 15 ani, Joe făcea deja planuri pentru o cină specială de Sărbătoarea Recunoștinței.

Presimțirea neagră a devenit din ce în ce mai apăsătoare. Poate că se datora întunericului din salon, acel întuneric de care mi-a fost atât de teamă când eram copil. Sau poate că se datora unei alte experiențe pe care am trăit-o cu ani în urmă. Mă aflu și atunci la spital, iar ceea ce s-a întâmplat nu a conținut niciodată să mă umple de uimire și de întrebări.

Când aveam patru ani, părinții mei s-au despărțit. Tata obișnuia să spună că „însurătoarea cu o indiană în

acele vremuri era probabil cel mai rău lucru pe care îl putea face un bărbat alb". Tata era un scoțian-irlandez cu părul blond, în timp ce mama era o indiană sioux sută la sută. Fiind a șaptea din zece copii, nu prea am avut ocazia să îmi cunosc bine părinții înainte ca aceștia să se despartă. După despărțire, mama s-a întors în rezervația ei, în timp ce tata s-a dus să locuiască cu părinții săi, în oraș. Șase dintre noi, copiii, am fost plasați într-o școală catolică cu internat.

În prima iarnă pe care am petrecut-o la internat, am început să tușesc foarte tare și să tremur încontinuu. Eram 40 de fete în același dormitor uriaș. Îmi amintesc că într-o noapte m-am dat jos din pat și m-am urcat în patul surorii mele, Joyce. Ne-am îmbrățișat și am început să plângem, eu din cauza febrei, iar ea de teamă pentru mine. Când una dintre Surori a venit să facă rondul de noapte, m-a descoperit și m-a condus din nou la patul meu, care era umed și rece din cauza transpirației. Joyce a încercat să o convingă pe Soră că sunt bolnavă, dar nu a avut niciun succes. În cele din urmă, în cea de-a treia noapte, am fost dusă la spital.

Medicul mi-a diagnosticat o dublă pneumonie și o tuse persistentă, după care i-a spus unei asistente să îmi contacteze părinții. Îmi amintesc perfect că i-a spus asistentei că nu se așteaptă să supraviețuiesc peste noapte. În timp ce zăceam în pat, arzând din cauza febrei, am adormit și m-am trezit de mai multe ori. La un moment dat, am simțit mâini care îmi atingeau capul. Când m-am uitat în sus, am văzut o asistentă aplecată deasupra mea. M-a mângâiat pe păr și a spus: „Nu este decât un copil”. Nu voi uita niciodată bunătatea pe care am simțit-o în acele cuvinte. M-am ghemuit și mai tare între păaturi și m-am bucurat de căldura lor. Cuvintele asistentei mi-au redat starea de pace interioară. De aceea, mi-am închis ochii și am încercat să adorm din nou.

M-am trezit tocmai când medicul spunea: „E prea târziu. Am pierdut-o”. Am simțit cum capul îmi este acoperit cu un cearșaf. Mă simțeam extrem de confuză. De ce era prea târziu? Mi-am întors capul și m-am uitat prin salon, lucru care nu mi s-a părut deloc ciudat, deși eram acoperită cu cearșaful. I-am văzut pe medic și pe asistente stând în picioare lângă patul meu. Mi-am dat seama că patul meu strălucea mai puternic decât de obicei. De fapt, mi s-a părut uriaș, și îmi amintesc că m-am gândit: „Eu sunt ca un gândac maroniu în acest pat alb, uriaș”. Apoi, medicul a plecat, iar eu am devenit conștientă de o altă prezență în imediata mea apropiere. Dintr-o dată, mi-am dat seama că nu mai sunt așezată în pat, ci mă aflu în brațele cuiva. Am privit în sus și am văzut un bărbat cu o barbă frumoasă și albă care se uita la mine. Barba lui mă fascina. Părea să strălucească de-a dreptul, emanând o lumină alb-strălucitoare. Am început să râd și i-am răsfiat barba cu mâinile, făcând rotocoale pe degetele mele din firele de păr. Mă simțeam perfect împăcată și absolut fericită alături de el. Bărbatul m-a legănat cu blândețe în brațele sale puternice, și deși nu știam cine este, am simțit că nu mai doresc să îl părăsesc niciodată.

„Respiră din nou!” a strigat o asistentă, iar medicul s-a întors alergând în salon. Salonul mi s-a părut diferit însă. Era mai mic și mult mai întunecat decât cel de dinainte. Cât despre bărbatul cu barba albă, acesta dispăruse. Corpul meu era complet transpirat din cauza febrei, iar eu mă simțeam extrem de speriată. Medicul a aprins lumina, după care m-au mutat în primul salon.

Când părinții mei au ajuns, li s-a spus că aproape că m-au pierdut. Am auzit cuvintele, dar nu le-am înțeles. Cum ar fi putut să mă piardă? Doar nu m-am mișcat nicio clipă de acolo! Oricum, eram fericită să fiu din nou alături

de părinții mei, de oameni care mă cunoșteau și care mă iubeau, la fel ca bărbatul cu barba albă. I-am întrebat pe părinți cine era acel bărbat și unde a dispărut, dar ei nu au înțeles despre ce vorbesc. Le-am povestit despre medicul care a spus că era prea târziu și despre bărbatul cu barba albă de lumină care a venit și m-a luat în brațe, dar părinții mei nu au știut ce să îmi spună. De-a lungul întregii mele copilării, mi-am amintit constant de această experiență unică, care m-a ajutat să trec prin multe încercări, fiind ca o oază de iubire în care mă puteam relaxa. Amintirea nu s-a schimbat niciodată, și ori de câte ori mi-o reamintesc simt aceeași stare de fericire și de calm pe care am simțit-o în brațele bărbatului.

Am încercat să re trăiesc din nou această amintire și în acest moment, în salonul meu întunecat. Încă din acei ani de la începutul copilăriei mele, întunericul m-a îngrozit întotdeauna. Acum m-am trezit din nou în această stare de beznă, cu un presentiment straniu. Moartea părea să umple întregul salon. Gândurile mele au devenit obsedate de ea. Moarte. Moarte și Dumnezeu. Cele două concepte păreau unite pentru totdeauna. Oare ce mă aștepta în lumea de dincolo? Dacă ar fi să mor mâine, ce aș descoperi? Moartea eternă? Un Dumnezeu răzbunător? Nu eram prea sigură care era răspunsul corect. Și cum arăta Dumnezeu? Tot ce puteam spera era că Acesta *nu* arăta așa cum ne-a fost descris la internatul catolic.

Îmi mai amintesc încă cum arăta clădirea sinistră a internatului catolic, cu zidurile sale înalte din cărămizi și cu camerele sale reci și întunecoase. Dormitoarele băieților erau despărțite de cele ale fetelor printr-un gard de sârmă, iar un alt gard înalt înconjura întregul perimetru al școlii.

Eram complet izolați de lumea exterioară și foarte departe unii de ceilalți. Îmi amintesc perfect de prima dimineață în care am fost internați și în care frații mei au fost trimiși către o parte a gardului, în timp ce eu și surorile mele am fost trimiși în partea opusă. Nu voi uita niciodată teama din ochii fraților mei, în timp ce se uitau în urmă la noi, pentru ultima dată. Am crezut atunci că inima mea va exploda.

Eu și surorile mele am fost duse într-o cameră micuță, în care măicuțele ne-au deparazitat cu tot felul de chimicale și ne-au tăiat părul. Apoi ne-au dat câte două uniforme, una de o anumită culoare, pe care urma să o purtăm timp de o săptămână, și alta de o culoare diferită, pe care urma să o purtăm în săptămâna următoare. Sora noastră mai mare, Thelma, pe care o numeam cu toții Sis, a fost separată de noi și trimisă într-o altă cameră, cu fete de vârsta ei. În prima noapte, m-am aliniat împreună cu Joyce și cu celelalte fete, după care am fost trimise în dormitorul comun, unde am rămas în picioare lângă pat până când o Soră a fluierat dintr-un fluier. Ne-am urcat imediat în paturi, după care lumina a fost stinsă și camera încuiată din exterior. Faptul că eram încuiată într-o cameră aflată într-o beznă absolută m-a umplut de spaimă. Am continuat să aștept astfel în această stare de teroare, până când – slavă cerului – m-a cuprins somnul.

Duminica, toți elevii trebuiau să meargă la biserică. Erau singurele momente în care eu și surorile mele ne puteam vedea frații, aflați în partea opusă a capelei. În prima duminică, am încercat să îmi croiesc drum printre celelalte fete pentru a-mi putea vedea mai bine frații, dar am primit o lovitură în cap. Surorile se foloseau de un băț lung din lemn cu o minge de cauciuc la capăt pentru a ne corecta comportamentul în biserică. Aceasta a fost prima lovitură dintr-un lung șir care avea să urmeze. În acea primă zi, mi

se părea dificil să înțeleg la ce foloseau clopotele și când trebuia să îngenunchez, așa că am primit noi și noi lovituri. Oricum, am reușit să îmi văd frații, iar acest lucru a meritat orice pedeapsă pe care aș fi primit-o.

La școală am fost învățați despre Dumnezeu și am aflat astfel foarte multe lucruri pe care nu le-am știut niciodată. De pildă, ni s-a spus că noi, indienii, eram păgâni și păcătoși. În mod evident, am crezut toate aceste lucruri. Călugărițele erau ceva cu totul special în ochii lui Dumnezeu și ni s-a spus că se aflau acolo pentru a ne ajuta. Sora mea, Thelma, era bătută adeseori cu o nuia, după care trebuia să îi mulțumească Sorei care a bătut-o; în caz contrar, era bătută din nou. Văzând cum arată și cum se comportă slujitoarele lui Dumnezeu, am început să mă tem foarte tare de El. De altfel, tot ce ne-au învățat Surorile nu a făcut decât să îmi amplifice și mai mult această frică de Dumnezeu, care mi se părea o ființă veșnic mânioasă, nerăbdătoare și foarte puternică, ceea ce însemna că probabil mă va distruge sau mă va trimite direct în iad în Ziua Judecății de Apoi, sau poate chiar înainte, dacă aveam să-l înfurii în vreun fel. Singura mea speranță era că nu mă voi întâlni niciodată cu acest Dumnezeu despre care ni se vorbea la școala catolică.

M-am uitat la ceasul mare de pe perete. Nu trecuseră decât câteva minute de la plecarea lui Joe. *Doar câteva minute!!* Luminița de deasupra chiuvetei din salon nu producea decât atâta lumină cât să creeze tot felul de umbre, care îmi evocau amintirile de coșmar din copilărie. Datorită izolării pe care o simțeam, mintea mea a luat-o razna, gonind pe coridoarele întunecate ale amintirilor mele. Trebuia neapărat să o controlez pentru a-mi regăsi pacea; în caz contrar, eram conștientă că noaptea nu va

trece deloc ușor. Am încercat să descopăr gânduri mai fericite din trecutul meu.

O rază de lumină a început să strălucească în mintea mea.

* * *

Școala Brainard de Pregătire a Indienilor era condusă de metodiști wesleyani. Nu voi uita niciodată panoul mare pe care l-am văzut în prima zi când am ajuns acolo și pe care scria: „Acolo unde nu există viziune, oamenii pier”. De bună seamă, m-am gândit atunci că mesajul se referea doar la indieni și că, fiind o școală de pregătire, scopul ei era să ne lărgască viziunea. Această idee era întărită și de alte panouri pe care le-am văzut în oraș, pe care scria: „Nu este permis accesul indienilor și al câinilor”.

Școala Brainard de Pregătire a Indienilor s-a dovedit în cele din urmă o experiență mai pozitivă decât cele anterioare pe care le avusesem până atunci. Atmosfera din școală era mai prietenoasă și mai puțin formală, iar profesorii păreau să îi aprecieze pe elevi. Cu această ocazie, am aflat că Dumnezeu înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți. În locul Dumnezeului mânios și răzbunător pe care îl cunoscusem anterior, acești oameni credeau într-un Dumnezeu mai fericit, căruia îi făcea plăcere să știe că și noi suntem fericiți. Atunci când participam la slujbe, oamenii din biserică strigau adeseori „Amin!” și „Aleluia!”, iar nouă ne-a luat ceva timp ca să ne obișnuim cu izbucnirile lor bruște. Deși am înțeles că există diferite modalități de a-l privi și de a-l adora pe Dumnezeu, cred că am rămas tributară viziunii mele anterioare, care mă făcea să cred că Acesta mă va pedepsi atunci când voi muri și când voi apărea în fața lui.

În timpul verilor, participam atât la predicile bisericii luterane cât și la cele ale bisericii baptiste, iar uneori și la cele ale Armatei Salvării. Niciodată nu mi s-a părut atât de importantă biserica la care mă duceam, cât faptul că mă duceam la biserică. Pe măsură ce am crescut, curiozitatea mea referitoare la Dumnezeu s-a amplificat, întrucât mi-am dat seama că Acesta joacă un rol important în viața mea. Ce-i drept, nu prea știam în ce constă acest rol sau în ce fel mă va afecta el când voi mai crește. Mă rugam uneori lui, în speranța că voi obține răspunsuri, dar nu aveam sentimentul că mă aude. Cuvintele mele păreau să se risipească pur și simplu în aer. La vârsta de 11 ani, mi-am adunat tot curajul și am întrebat-o pe directoarea școlii dacă ea crede cu adevărat în Dumnezeu. Eram convinsă că dacă deține cineva răspunsul corect, ea era aceea! În loc să îmi răspundă la întrebare, directoarea mi-a tras însă o palmă, întrebându-mă cum îndrăznesc să pun la îndoială existența lui Dumnezeu. M-a invitat să îngenunchez și să mă rog pentru iertare, lucru pe care l-am și făcut. Oricum, mi-a intrat în cap că sunt sortită iadului din cauza lipsei mele de credință, dat fiind că pusesem la îndoială existența lui Dumnezeu. În sinea mea, eram convinsă că Acesta nu mă va ierta niciodată.

În vara aceluiași an, m-am mutat împreună cu tatăl meu și am trăit o experiență care m-a paralizat de teamă. Într-o noapte, după ce m-am pus în pat, am tras perdeaua ferestrei de lângă mine și am început să privesc stelele și norii de pe cer, lucru care mi-a plăcut încă de când eram foarte mică. Subit, am surprins o rază de lumină care cobora trecând printr-un nor și am înghețat de spaimă. Raza se mișca dintr-un loc în altul, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Am fost convinsă că acesta este Iisus, care vine a doua oară pe Pământ, așa că am țipat din răputeri. La școală mi se

spusese că Iisus va veni ca un hoț, în timpul nopții, și că îi va lua cu el pe cei drepti, arzându-i în schimb pe cei răi. Lui tata i-a luat ore întregi ca să mă convingă că tot ce am văzut era o lumină de avertizare care indica sosirea unui carnaval în oraș. Aceasta a fost prima lumină de avertizare pe care am văzut-o în viața mea. Am tras perdeaua și de atunci nu am mai privit o vreme la stele.

Am continuat să caut însă să aflu în ce constă adevărata natură a lui Dumnezeu. Îmi amintesc că m-am dus la slujbele ținute de numeroase biserici și că am memorat cu această ocazie tot felul de citate din Noul Testament. Am ajuns astfel să cred că atunci când omul moare, spiritul lui rămâne în mormânt până în ziua învierii, când va veni Christos și îi va lua pe cei drepti cu el. M-am gândit adeseori la acest lucru, temându-mă în continuare de momentul morții și de vidul negru care va urma.

Noaptea se adâncește

Perdelele de la fereastra salonului meu de spital erau trase. Oare eu le trăseseam? Am privit din nou ceasul de pe perete, apoi aproape că m-am dat jos din pat ca să mă conving că nu era scos din priză. Timpul părea să stea pe loc. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. M-am gândit că poate va veni o asistentă să îmi facă o vizită, sau și mai bine, că aș putea să sun acasă. Pe noptiera de lângă pat se afla un telefon. M-am aplecat către el și am format numărul. Câteva momente mai târziu mi-a răspuns Donna, fata mea în vârstă de 15 ani. M-a întrebat imediat dacă mă simt bine. Era o senzație minunată să îi aud îngrijorarea și afecțiunea din voce. I-am răspuns că mă simțeam bine, doar puțin singură. „Tata nu a ajuns încă”, mi-a spus ea. Inima mea s-a oprit. Simțeam o nevoie disperată să vorbesc cu el. „Mamă? Te simți bine?”, m-a întrebat Donna. „Da, da, mă simt bine”, i-am răspuns eu. În realitate, mi-aș fi dorit să îi spun: „Te rog, trimite-l pe tata înapoi! Cât mai repede!” Starea mea de neliniște interioară continua să se amplifice.

Am auzit câteva voci subțiri la celălalt capăt al firului: „Vreau să vorbesc cu mama”, „Hei, dă-mi telefonul!”, „Te spun lui tata, să știi!” Toate aceste sunete familiare m-au făcut imediat să mă simt mai bine. Am petrecut următoarea jumătate de oră urându-le noapte bună tuturor copiilor mei. După ce am așezat telefonul în furcă, am simțit că singurătatea mă cuprinde din nou, învăluindu-mă de pretutindeni. Salonul părea și mai întunecat, iar distanța dintre spital și casă mi se părea de un milion de mile, și nu doar de câțiva kilometri. Viața mea era pentru mine familia, iar faptul că eram departe de ea mă speria și mă rănea. M-am gândit din nou la fiecare dintre copiii mei, și desigur la soțul meu, Joe, iar acest lucru m-a făcut să mă simt mai bine. În acel moment nimeni din lume nu m-ar fi putut convinge vreodată că peste numai câteva ore nu-mi va mai păsa deloc dacă mă voi întoarce vreodată la familia mea, ba chiar că aveam să *mă rog* să nu mă întorc la ei!

Încă de mică am crezut că soțul și copiii mei vor înlocui familia care mi-a lipsit în copilărie. Mi-am promis încă de atunci că atunci când mă voi mărita, familia mea va fi prima pe lista mea de priorități și cel mai mare refugiu al meu. Mi-am propus să îmi iubesc soțul și să rămân alături de el la bine și la greu, astfel încât copiii noștri să poată conta pe faptul că nu ne vom despărți niciodată.

Când am împlinit 15 ani, am fost trimisă să locuiesc cu mama. Tata era de părere că o domnișoară de vârsta mea ar trebui să trăiască împreună cu mama ei, nu într-un internat sau împreună cu el. La rândul ei, mama avea nevoie de cineva care să o îngrijească pe sora mea mai mică în timp ce ea se afla la muncă. De aceea, am renunțat la școală și am rămas acasă, având grijă de surioara mea. Stând tot timpul în casă, am început să îmi plâng de milă, văzându-i

pe copiii din vecini cum se duc dimineața la școală și cum se întorc acasă după-amiezile. Încă nu-mi dădeam seama ce ar însemna o educație pentru viitorul meu, dar regretam pierderea colegilor mei de școală, inclusiv a celorlalți frați și a surorilor mele. În scurt timp, am început să mă gândesc că singura modalitate de a scăpa de această soartă tristă era aceea de a mă mărita și de a-mi începe propria mea familie. Simțeam că viața mea era controlată de nevoile celorlalți și că timpul trecea, iar eu ratam toate posibilitățile de a fi fericită. Îmi doream propriile mele haine, propriul meu pat și propria mea casă. Îmi doream un soț în care să am încredere și care să mă iubească întotdeauna, orice s-ar întâmpla.

Nu-i de mirare că m-am îndrăgostit iremediabil de primul băiat din vecini, cu care m-am și măritat în vara următoare. Tata s-a împotrivit categoric, dar acum locuiam cu mama, care m-a susținut. Aveam 15 ani și eram foarte naivă, neavând nicio idee în legătură cu adevăratele cerințe ale unei căsnicii. Imaturitatea noastră și faptul că aveam viziuni foarte diferite asupra vieții a pus capăt căsniciei noastre șase ani mai târziu. Visul meu era spulberat și aveam în suflet o rană care avea să necesite foarte multă răbdare și foarte multă iubire pentru a se vindeca. Totuși, nu am regretat niciodată această primă căsnicie, întrucât mi-a dăruit patru copii minunați. Am avut la început două fete, Donna și Cheryl, după care am avut un băiat, pe Glenn, și o nouă fată, Cynthia, care a murit la vârsta de trei luni de sindromul pe care l-am amintit mai devreme.

L-am cunoscut pe Joe la o petrecere de Crăciun, imediat după ce s-a pronunțat divorțul. Era militar și era cantonat la Baza Aeriană Stead de lângă Reno, Nevada, unde locuiam la acea vreme. Joe era la rândul lui divorțat, și după ce l-am cunoscut mai bine mi-am dat seama că

aveam foarte multe lucruri în comun. Avusesse o copilărie similară cu a mea și nutrea aceeași dorință arzătoare de a-și întemeia o familie solidă. Se părea că ne potriveau. Chiar și copiii mei îl simpatizau, dorindu-și ca Joe să se mute cu noi, poate chiar mai mult decât îmi doream eu (la început). Pe scurt, nu a trecut mult și ne-am căsătorit.

Încă de la început mi s-a părut prea frumos ca să fie adevărat. Joe avea o blândețe pe care nu am mai cunoscut-o până la el. Era extrem de răbdător cu copiii, dar suficient de ferm, iar copiii răspundeau la iubirea lui. Practic, se băteau care să fie primul la ușă atunci când Joe venea acasă de la serviciu, noaptea, pentru a-l saluta. Încă de la bun început, Joe a fost pentru ei „tata”, din toate punctele de vedere.

Faptul că *ne doream* să fim împreună, la care se adăuga și maturitatea noastră în creștere, a fost liantul care ne-a ținut aproape în toți acești ani. Tot mutându-ne din loc în loc (în funcție de bazele militare la care era trimis Joe), am fost nevoiți să ne adaptăm în permanență, așa că ne-am promis unul altuia că vom face tot ce ne va sta în puteri pentru a ne menține familia unită, cu orice preț. Pe scurt, puneam amândoi pe primul loc familia, și abia apoi pe noi înșine.

În luna iulie 1963, Joe a fost transferat la Baza Aeriană Randolph, din San Antonio, Texas. Era o epocă în care tocmai apăreau computerele, iar Joe a fost detașat să învețe programarea pe calculator. În timpul primilor patru ani petrecuți în Texas, am dat naștere la doi băieți, Joseph Jr. și Stewart Jeffrey.

Practic, trăiam amândoi împlinirea unui vis. Aveam o mașină nouă și o casă nouă, *cu tot ce trebuia, inclusiv cu aer condiționat*. Copiii aveau destule haine, iar eu puteam să stau acasă și să mă ocup de ei. Mă simțeam într-adevăr binecuvântată. Siguranța și bucuria pe care le simțeam

păreau la o mie de ani distanță de angoasa și singurătatea din copilărie sau de nefericirea din timpul primei mele căsnicii. Știam totuși că îmi lipsește ceva.

Continuam să mă rog, dar relația mea cu Dumnezeu mi se părea distantă și era dublată în continuare de teamă. Știam că îmi răspundea din când în când la rugăciuni, așa cum s-a întâmplat de pildă după divorț, când m-am rugat să cunosc un bărbat plin de iubire și de răbdare care să mă ajute să îmi cresc copiii și când am fost literalmente condusă către Joe. Ajunsesem să cred că Dumnezeu este real și își iubește copiii, în pofida tendinței lui către răzbunare, dar nu prea știam cum să integrez această iubire în viața mea și cum să o împărtășesc cu copiii mei. Am discutat chestiunea cu Joe și i-am sugerat să începem să mergem la o biserică. Nu a fost deloc entuziasmat, dat fiind că experiențele din prima parte a vieții sale l-au îndepărtat de religie. I-am respectat punctul de vedere, dar am continuat să caut o cale prin care să inoculez familiei mele un sentiment religios mai puternic. Am participat cu toții la câteva slujbe în cadrul bisericilor locale, dar experiența nu ne-a satisfăcut pe niciunul, așa că după o vreme am lăsat lucrurile așa cum erau. În acest fel, convingerile mele religioase au continuat să rămână confuze încă foarte mulți ani.

Asistenta a intrat în salonul meu și mi-a întrerupt gândurile. Avea câteva somnifere, dar le-am refuzat, întrucât nutream o mare aversiune pentru orice fel de medicament. Teama mea de medicamente își avea originile cu mult timp în urmă, așa că rareori mi se întâmpla să iau chiar și o aspirină, preferând de o mie de ori să suport o durere de cap sau să duc o boală pe picioare. După ce asistenta a ieșit, am rămas din nou cu gândurile mele. În liniștea nopții, mintea mea s-a orientat pentru prima dată

asupra operației care mă aștepta peste câteva ore. Oare urma să fie totul în regulă? Auzisem multe povești legate de oameni care au murit pe masa de operație. Oare mă voi înscrie și eu în această statistică? Prin minte mi-au trecut tot felul de imagini legate de cimitire, de pietre funerare, cruci și schelete îngropate în sicriele lor. Am început să îmi pun întrebări legate de ultimele rituri, despre care auzisem vag în tinerețe. Am încercat să înțeleg de ce se puneau cruci la capul morților. Oare pentru a-i arăta lui Dumnezeu că aceștia au fost niște sfinți? Sau pentru că au fost niște păcătoși și aveau astfel nevoie de protecție împotriva demonilor din iad? Singurătatea și întunericul au început să mă apese, așa că am apăsat butonul și am chemat asistenta.

„Mai aveți somniferele acelea?”, am întrebat-o senină. M-am privit confuză, dar mi-a adus pastilele. Le-am luat și i-am mulțumit, după care femeia a stins lumina și a ieșit. A mai trecut o vreme până când m-a luat somnul, după care mi-am spus rugăciunea și m-am culcat.

A doua zi

Dimineata a venit rapid, iar razele soarelui au invadat salonul, furișându-se pe după perdele. Operația era programată pentru amiază. De aceea, aveam fie posibilitatea să mă trezesc și să aștept ore întregi, fie să-mi prelungesc plăcerea de a sta în pat. Încă mă simțeam amețită din cauza somniferelor pe care le luasem ceva mai devreme, sau poate că mă simțeam epuizată din cauza fricii și a anxietății. Acum, văzând lumina dimineții care îmi lumina camera, m-am relaxat imediat și am început să-mi amintesc de ultima dată când am fost la spital. Frica pe care am simțit-o astă noapte nu a fost nimic prin comparație cu cea pe care am simțit-o atunci. Cel puțin, de data aceasta știam ce *trebuia* să se întâmple.

* * *

Joe s-a retras din armată în anul 1967. În față avea numeroase opțiuni pentru o nouă carieră civilă. Computerele tindeau să devină o industrie de sine stătătoare, iar

pregătirea lui îi permitea să își înceapă noua carieră oriunde dorea. Practic, tot ce trebuia să decidem era în ce parte a țării doream să ne stabilim. În cele din urmă, am optat pentru Pacific Northwest, unde Joe a acceptat o slujbă la o mare companie de aeronautică. Am pornit de la premisa că noua climă ne va prii după căldura uscată pe care a trebuit să o suportăm în Texas. Urma, de asemenea, să fim aproape de tatăl meu și de noua lui soție, care locuiau în Northwest.

La scurt timp după ce ne-am mutat, am rămas însărcinată cu cel de-al șaptelea copil. Nu prea era o surpriză plăcută. Și eu și Joe consideram că aveam suficienți copii, așa că ne luaserăm toate precauțiile necesare pentru a preveni o nouă sarcină. Cele șase sarcini anterioare îmi slăbiseră corpul, iar medicii mi-au recomandat insistent să nu mai rămân gravidă.

În luna a treia am început să am crampe severe și hemoragii. Medicii mi-au spus că ceea ce eliminam era de fapt țesut fetal. Din cauza acestor complicații (și a altora), erau convinși că voi pierde în scurt timp sarcina. Din cauza hemoragiei care continua, am fost internată în spital pentru o săptămână. Acolo, am așteptat ca organismul meu să renunțe pe cale naturală la făt. În curând, a devenit evident că sarcina continua, așa că unul din medici mi-a sugerat să mă gândesc la avort. Medicul era absolut convins că dacă se va naște, copilului îi vor lipsi anumite membre sau părți corporale. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de judecata lui. După ce am discutat cu Joe, am luat decizia să fac un avort.

Cu o zi înainte de operația programată, m-am dus la spital pentru a fi examinată de o altă echipă de medici, iar aceștia mi-au sugerat să continui cu avortul. Când să iasă din cameră, ultimul medic mi-a spus: „Nu înțelegem de ce se cramponează micuțul de pântecul dumneavoastră”. Am

simțit cum mă trec fiorii și atunci mi-a apărut pentru prima dată gândul: „Nu face acest lucru. Trebuie să ai neapărat acest copil. El își dorește să se nască”.

Când Joe a venit să mă viziteze la spital în dimineața aceea, i-am repetat ce au spus medicii și i-am spus că am impresia că micuțul dorește să se nască. Am discutat împreună ce ar însemna să creștem un copil diform. Niciunul dintre noi nu își dorea așa ceva, dar eu știam că nu m-aș mai putea privi în ochi dacă aș avorta acum acest copil. În cele din urmă, Joe a fost de acord cu mine, iar seara ne-am întâlnit cu medicii și le-am explicat decizia noastră de a păstra copilul. Medicii au fost categorici: trebuia să avortez neapărat fătul handicapat. Au adăugat că niciun medic din lume nu ar fi de acord cu continuarea sarcinii, așa că nu doreau să mă mai supravegheze.

A doua zi, am început să îmi caut un medic care să mă accepte. În cele din urmă, am găsit un medic tânăr, care tocmai își începuse practica privată după ce fusese medic militar la o bază aeriană. Datorită trecutului comun, se simțea apropiat de Joe, așa că a fost de acord să mă accepte ca pacientă. Considera că micuțul ar putea supraviețui după naștere, dar și el se temea că s-ar putea naște diform. Mi-a spus să stau la pat și mi-a dat o serie de recomandări pe care trebuia să le urmez cu strictețe.

Joe și copiii s-au ocupat de toate sarcinile casei, așa că am profitat de timpul meu liber pentru a urma niște cursuri la domiciliu și pentru a-mi termina liceul. Pe măsură ce trecea timpul și data nașterii se apropia, deveneam din ce în ce mai speriată. I-am pregătit pe copii pentru posibilitatea nașterii unui copil diform, eventual fără anumite membre corporale, sau chiar mort. În tot acest timp, am încercat să mă liniștesc reamintindu-mi cuvintele primului medic, care îmi spusese: „Nu înțelegem de ce micuțul se cramponează de

pântecul dumneavoastră". Era o epocă în care spitalele nu acceptau prezența tatălui în salonul în care avea loc nașterea, iar gândul că trebuia să înfrunt acest moment dificil fără să-l am pe Joe lângă mine mă îngrozea literalmente. Deși personalul spitalului a fost în cele din urmă de acord să îl lase pe Joe lângă mine în timpul nașterii, medicii se temeau de eventuala lui reacție. I-au spus că dacă va leșina sau va păți ceva în timpul operației, principala lor responsabilitate era față de mine. L-au pus chiar să semneze o declarație prin care îi exonera de orice responsabilitate.

Când au început durerile, m-am internat în spital. Era 19 iunie 1968. Eram atât de speriată încât întregul corp îmi tremura fără să îl pot controla. Joe a rămas lângă mine, ținându-mă de mână și mângâindu-mă pe păr. A fost nevoit să îmbrace un halat verde și să poarte o mască albă, la fel ca medicii. Ochii lui albaștrii-cenușii încercau să mă liniștească, dar îmi dădeam seama după felul în care găfâia că era la fel de îngrozit ca și mine. Când s-a apropiat momentul nașterii, ne-am strâns puternic mâinile.

După ce copilul s-a născut, l-am privit pe medic în ochi. Mi-am dat imediat seama că toate acele luni de spaimă și de angoasă fuseseră inutile. Medicul mi-a așezat copilul la piept, astfel încât să îl pot ține. L-am examinat imediat din creștet până la tălpi. Am început să plâng, la fel ca și Joe. Fiul nostru era perfect sănătos, la fel ca orice alt nou-născut. Atunci când l-am luat în brațe, am știut imediat că acest copil și-a dorit într-adevăr să fie născut de mine.

Deși nu mi-aș fi schimbat decizia pentru nimic în lume, această sarcină mi-a slăbit foarte tare corpul. În următorii ani am avut tot felul de probleme medicale. În cele din urmă, medicul meu mi-a sugerat să îmi fac o histerectomie. După ce am discutat cu Joe, am decis să accept recomandarea medicului, și astfel am ajuns în situația de acum.

Revenind la dimineața operației chirurgicale, o nouă asistentă a intrat în salonul meu și a văzut că sunt trează. Dorea să îmi facă o injecție pentru a adormi, în vederea operației care urma. Gândul că mă trezea ca să mă adoarmă mai bine m-a distrat. Probabil că aș fi izbucnit în râs, dar simțeam deja anestezicul circulându-mi prin vene și căldura lui răspândindu-se prin întregul meu corp. Ca prin vis, am auzit vocea medicului, care spunea: „Este pregătită?” După care în mintea mea s-a făcut beznă.

Când mi-am revenit în simțiri era deja după-amiază. Medicul stătea lângă mine. Mi-a spus că operația a reușit și că în scurt timp mă voi simți mai bine. Îmi amintesc că m-am gândit: „Grozav! În sfârșit mă pot odihni, fără să îmi mai fac probleme în legătură cu operația”. După care am adormit la loc.

În acea noapte, m-am trezit și am privit în jurul meu. Deși mă aflam într-un salon semi-privat, eram singură. Salonul era decorat frumos, în culori vesele și solare, galben și portocaliu. Cam țiptoare, dar nostime. Am remarcat că avea două paturi, două noptiere, două closete, un televizor și o fereastră mare chiar lângă patul meu. Cerusem să stau la fereastră, întrucât am suferit încă din copilărie de claustrofobie. Afară era întuneric și singura lumină din cameră era ledul de deasupra chiuvetei. Am sunat asistenta și i-am cerut niște apă. Aceasta mi-a spus că mi s-au pus pe buze cuburi de gheață încă din ziua precedentă, dar nu-mi mai aminteam nimic. A adăugat că am primit vizita soțului meu și a câtorva prieteni, dar nici de asta nu-mi aduceam aminte. În schimb, eram *pe deplin* conștientă de faptul că nu eram machiată, așa că nu am fost prea încântată la gândul că cineva m-a privit în felul acesta, fără ca eu să fiu măcar conștientă. Mai era apoi și halatul meu. Când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că abia dacă acoperea părțile

esențiale ale corpului meu! Ce mai, se pare că trebuia să am o conversație cu Joe despre aducerea prietenilor lui în astfel de momente stânjenitoare pentru mine...

La orele 21:00, asistenta mi-a adus medicamentele pentru noapte. Cu excepția unei mici dureri pe care o simțeam în zona operației, nu aveam niciun fel de probleme. Am luat pastilele și m-am instalat mai bine, ca să mă uit puțin la televizor înainte de a adormi. Probabil că mai mult am moțăit, întrucât când m-am uitat la ceas, acesta arăta deja orele 21:30. Eram amețită și am simțit o nevoie imperioasă de a-l suna pe Joe. Am reușit cu greu să formeze numărul de acasă. Nu-mi mai amintesc ce am discutat. Eram atât de obosită încât tot ce îmi doream era să dorm. Am stins televizorul și mi-am tras pătura până la cap. Mă treceau fiori prin tot corpul și mă simțeam mai slăbită decât fusesem vreodată în viață.

Moartea mea

Cred că am adormit, dar nu multă vreme, întrucât când am deschis ochii ceasul arăta tot 21:30. Subit, am trăit un sentiment extrem de ciudat. Instinctele mele îmi spuneau că mă aflu într-un pericol iminent. Am privit prin cameră. Ușa era lăsată întredeschisă. Luminița de deasupra chiuvetei era încă aprinsă. Am simțit că devin extrem de lucidă și că teama mea se amplifică necontrolat. Simțurile îmi spuneau că sunt singură și că organismul meu devine din ce în ce mai slab.

Am încercat să sun asistenta, dar mi-a fost imposibil să îmi mișc brațul. Am trăit o senzație teribilă de scufundare, ca și cum întregul corp mi-ar fi fost golit de sânge. În cap auzeam un bâzâit ușor. Am continuat să mă scufund până când am simțit că trupul meu devine rigid și fără viață.

Atunci, am simțit un val de energie. Era ca și cum m-aș fi eliberat, iar spiritul meu a fost tras afară din corp, în zona pieptului, ca și cum ar fi fost atras de un magnet uriaș. Prima mea impresie a fost aceea că eram liberă. Experiența nu mi s-a părut deloc nenaturală. Pluteam deasupra

patului, în apropierea tavanului. Sentimentul de libertate era nelimitat și mi se părea că îl trăiesc dintotdeauna. M-am întors și am văzut sub mine un corp zăcând pe pat. Eram curioasă să știu cine este, așa că am coborât către el. Întrucât lucrasem ca asistentă, știam foarte bine cum arată un corp mort. De aceea, de îndată ce m-am apropiat de corpul de sub mine, mi-am dat seama că acesta este lipsit de viață. Apoi l-am recunoscut: era al meu! Pe pat zăcea propriul meu corp mort! Acest lucru nu m-a mirat și nu m-a speriat. Tot ce am simțit a fost o anumită simpatie pentru el. Mi s-a părut mai tânăr și mai frumos decât mi-l aminteam eu, iar acum era mort. Era ca și cum mi-aș fi scos o haină uzată și aș fi aruncat-o pentru totdeauna, lucru care mi s-a părut trist, întrucât haina era încă utilă și mai putea fi folosită. Mi-am dat seama că nu mă mai văzusem niciodată într-un spațiu tridimensional, ci doar în oglindă, care este un plan bidimensional. Ochii spiritului văd însă în mai multe dimensiuni decât cei fizici. Astfel, mi-am văzut corpul din toate direcțiile simultan: frontal, din lateral și din spate. Am sesizat aspecte ale trăsăturilor mele pe care nu le cunoșteam, fapt care făcea ca imaginea să mi se pară mai completă ca oricând înainte. Probabil că așa se explica de ce nu m-am recunoscut imediat.

Noul meu corp era lipsit de greutate și extrem de mobil, iar noua mea stare existențială mă fascina. Deși doar cu câteva momente în urmă simțisem durerea din zona operației, acum nu mai simțeam niciun disconfort. Mă simțeam întreagă din toate punctele de vedere, ca și cum aș fi fost perfectă. M-am gândit: „Asta sunt eu, cu adevărat”.

Atenția mi-a fost din nou atrasă către corp. Mi-am dat seama că nimeni nu știa că am murit și am simțit nevoia de a spune cuiva. „Sunt moartă, mi-a trecut prin minte și nimeni nu știe acest lucru!” Înainte de a face vreo mișcare.

lângă mine au apărut trei bărbați. Cu toții purtau niște robe frumoase, maronii și luminoase, iar unul dintre ei avea o glugă pe cap, care nu îi acoperea însă fața. Toți aveau talia strânsă cu un cordon auriu, ale cărui margini atârnavă. Din ei emana un fel de lumină, dar nu foarte puternică. Mi-am dat atunci seama că și din corpul meu emana o astfel de lumină și că luminile noastre au fuzionat, înconjurându-ne pe toți patru. Nu-mi era deloc teamă. Bărbații păreau să aibă în jur de 70 sau 80 de ani, dar mi-am dat seama intuitiv că timpul avea o altă valoare în această lume decât pe Pământ. Am trăit astfel impresia că bărbații erau mult mai bătrâni decât păreau, că trăiau practic dintotdeauna. Am intuit în ei o mare înțelepciune, o cunoaștere profundă și foarte multă spiritualitate. Cred că mi-au apărut în robe tocmai pentru a-mi evoca impresia acestor calități. Fără să vreau, am început să mă gândesc la ei ca la niște călugări și mi-am dat seama că pot avea încredere în ei. Atunci, mi s-au adresat.

Mi-au spus că m-au însoțit „de eternități”. Nu am înțeles ce doreau să spună. Nu puteam înțelege cu ușurință nici măcar conceptul de „eternitate”, dar mite de „eternități”. Am asociat întotdeauna eternitatea cu viitorul, dar aceste ființe mi-au spus că m-au însoțit „eternități la rând” în trecut. Îmi era greu să înțeleg. Am început atunci să văd imagini mentale ale unei alte existențe din trecutul meu, în care m-am aflat în relație cu acești bărbați. Pe măsură ce îmi aduceam aminte, am înțeles în sfârșit că ne-am cunoscut de „eternități” și m-am simțit plină de entuziasm. În minte mi-a apărut conceptul de viață anterioară și mi-am dat seama că moartea nu este altceva decât o „renaștere” într-o viață mai profundă a înțelegerii și a cunoașterii care transcende timpul. Am înțeles că din perspectiva acestei vieți eterne, bărbații din fața mea erau prietenii mei cei mai apropiați și

că a fost opțiunea lor să îmi stea alături. Mi-au explicat că au fost îngerii mei păzitori (alături de alții) în timpul ultimei mele vieți pe Pământ, dar am simțit că ei erau speciali.

Bărbații mi-au spus că am murit prematur. Mi-au transmis o stare de pace și mi-au spus să nu îmi fac griji, întrucât totul va fi bine. Odată cu starea pe care mi-au transmis-o, am simțit iubirea și grija lor față de mine. Toate aceste sentimente și gânduri mi-au fost transmise mental, așa cum se întâmplă în lumea spiritelor, de la inteligență la inteligență. La început am crezut că își folosesc gurile, dar această senzație se datora numai obișnuinței mele din lumea fizică. Spiritele comunică mult mai rapid și mai perfect, într-o manieră pe care ele o numesc „cunoaștere pură”. Cuvântul cel mai apropiat din limbile de pe Pământ este „telepatie”, dar nici chiar acest concept nu descrie pe deplin această realitate. Eu puteam să le simt acestor spirite emoțiile și intențiile. Le puteam *simți* iubirea. Tot acest proces mă umplea de bucurie, căci mă iubeau atât de mult. Limbajul meu anterior, cel corporal, era într-adevăr foarte limitat, și mi-am dat seama că fosta mea capacitate de a-mi exprima sentimentele fusese practic inexistentă prin comparație cu capacitatea spiritelor de a comunica în această manieră pură.

Cei trei bărbați doreau să îmi împărtășească multe lucruri; la fel și eu, dar știam cu toții că prioritățile momentului sunt altele. Mi-am amintit subit de soțul și de copiii mei și m-am temut gândindu-mă cât de mult vor fi afectați aceștia de moartea mea. Cum se va descurca Joe cu șase copii? Cum vor crește copiii fără mine? Simțeam nevoia să îi văd din nou, cel puțin pentru a mă liniști.

Singurul gând pe care îl aveam în minte era de a părăsi spitalul și de a mă duce la familia mea. După atâția ani în care mi-am dorit o familie, iar apoi am făcut tot ce mi-a

stat în puteri pentru a mi-o menține unită, m-am temut să nu o pierd. Sau poate că mă temeam ca ei să nu mă piardă pe mine.

Am căutat imediat o ieșire și am observat fereastra. Am trecut prin aceasta și am ieșit afară. În curând aveam să aflu că aș fi putut ieși din cameră prin orice punct al acesteia. Singurul motiv pentru care am preferat să ies pe fereastră erau gândurile mele muritoare, asociate cu limitările fizice. Mi-am dat seama că m-am autoprogramat să mă deplasez „cu încetinitorul”, întrucât gândeam din perspectiva corpului fizic, deși corpul meu spiritual se putea deplasa prin orice obiect solid. De altfel, fereastra prin care am trecut era închisă.

Călătoria spre casă a fost amețitoare. De îndată ce mi-am dat seama că pot face acest lucru, am început să merg cu o viteză incredibilă, fiind doar vag conștientă de copacii care se succedau cu repeziciune sub mine. Nu m-am orientat către o direcție anume. A fost suficient să mă gândesc la casa mea pentru a mă îndrepta rapid către ea. Într-o singură clipă am ajuns și am intrat în sufragerie.

L-am văzut pe Joe stând în fotoliul lui preferat și citind ziarul. Mi-am văzut copiii alergând pe trepte și mi-am dat seama că ar fi trebuit să se pregătească de culcare. Doi dintre ei se băteau cu perne, așa cum se întâmplă cu foarte mulți copii atunci când li se spune să se pregătească de culcare. În timp ce i-am privit pe fiecare în parte, mi-am dat seama că pot vedea crâmpete din viitorul lor. Am înțeles cu această ocazie că fiecare dintre ei se afla pe Pământ pentru a acumula experiențe și că deși până atunci am crezut că erau „ai mei”, ei erau de fapt spirite individuale, la fel ca și mine, cu o inteligență care s-a dezvoltat cu mult timp înainte de viața lor fizică. Fiecare dintre ei era înzestrat cu o voință liberă și putea să-și trăiască viața așa cum dorea. Am înțeles că

nimeni nu avea dreptul să le conteste această voință liberă. Eu eram doar cea care îi îngrijea, dar nu aveam dreptul să le decid viitorul. Deși la ora actuală nu-mi mai aduc aminte în ce consta aceasta, am realizat atunci că fiecare dintre copiii mei avea propria agendă pentru actuala viață, și că atunci când și-o vor îndeplini, și ei vor părăsi acest plan terestru. Am anticipat o parte din încercările și dificultățile cu care se vor confrunta de-a lungul vieții, dar mi-am dat seama că acestea le erau necesare pentru a evolua. Nu aveam niciun motiv să mă tem sau să fiu întristată. În final, fiecare dintre ei avea să se descurce, și am înțeles atunci că nu va trece mult și ne vom reîntâlni din nou. Subit, am simțit o stare de seninătate. Soțul și copiii mei, familia pe care mi-am dorit-o atâta, aveau să fie bine. Știam că pot merge mai departe fără mine, la fel cum și eu puteam merge mai departe fără ei.

M-am simțit recunoscătoare pentru această revelație și am înțeles că mi s-a permis să o am pentru ca tranziția mea prin procesul morții să îmi fie ușurată.

În continuare, am simțit dorința de a-mi continua viața și de a experimenta ceea ce mă aștepta în această nouă dimensiune. M-am simțit atrasă din nou către spital, dar nu-mi mai amintesc călătoria. Se pare că am ajuns instantaneu. Mi-am văzut din nou corpul stând pe patul de spital, la un metru sub mine. Cei trei prieteni ai mei erau încă acolo, așteptându-mă. Am simțit din nou iubirea și bucuria lor de a mă ajuta.

În timp ce mă umpleam de această iubire, am știut că a sosit timpul să merg mai departe. Am înțeles că iubiții mei prieteni, „călugării”, nu aveau să vină cu mine.

Am auzit un zgomot înfundat.

Tunelul

Orice om știe când se află în prezența unei energii colosale. La fel s-a întâmplat și cu mine. În cameră s-a auzit un zgomot din ce în ce mai puternic, ca de cascadă care se rostogolea. Am intuit puterea care se ascundea în spatele zgomotului și care părea la fel de imensă. În pofida puterii colosale a zgomotului și a energiei care îl însoțea, nu m-am speriat, ci am simțit o atracție hipnotică de a mă apropia, dublată de un sentiment foarte plăcut. Am auzit sunete de clopoței la mare distanță, care răsunau minunat și pe care nu aveam să le uit niciodată. M-am trezit înconjurată de întuneric. Patul, luminița de deasupra chiuvetei și întreaga cameră au început să dispară, iar eu m-am simțit atrasă cu blândețe într-o masă neagră, uriașă, care se învârtea.

Mă simțeam înghițită de o tornadă enormă. Nu puteam vedea nimic, decât întunericul care mi se părea aproape tangibil. Acesta era mai mult decât o absență a lumini. Era un întuneric dens, care nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Bunul simț îmi spunea că ar fi trebuit

să mă simt îngrozită, că toate temerile mele din copilărie ar fi trebuit să se trezească din nou, dar în realitate nu simțeam decât o senzație extrem de plăcută de stare de bine și calm. Mi-am dat seama că avansez prin acest tunel, iar zgomotul asurzitor a devenit mai slab. Mă afluam într-o poziție ușor înclinată, cu picioarele înainte. La un moment dat, viteza cu care avansam a devenit atât de incredibilă încât mi-am dat seama că nu putea fi măsurată nici măcar în ani-lumină. Odată cu ea se amplificau însă și pacea și liniștea pe care le simțeam. M-am gândit că aș putea rămâne în această stare sublimă de-a pururi și am înțeles că dacă mi-aș dori, chiar aș putea să o fac.

Am devenit conștientă de faptul că și alți oameni călătoresc prin acest tunel, inclusiv animale, dar la mare distanță de mine. Nu îi puteam vedea, dar am intuit că trăiau aceeași experiență ca și mine. Nu am simțit nicio legătură personală cu ei, dar mi-am dat seama că nu reprezentau niciun pericol pentru mine. De aceea, nu am mai fost atentă al ei. Am constatat totuși că unii nu se deplasau înainte, ci rătăceau prin acest întuneric plăcut. Fie nu aveau dorința să avanseze, fie nu știau cum. Cert este că nimeni nu se teme.

Am simțit de asemenea că avea loc un proces de vindecare. Această masă neagră, aflată în mișcare, era plină de iubire, așa că m-am scufundat și mai adânc în căldura ei, savurând starea de pace și de siguranță pe care o simțeam. M-am gândit: „Probabil că aceasta este valea morților”.

Nu m-am simțit niciodată în viață atât de liniștită ca atunci.

Îmbrățișată de Lumină

Am văzut la mare distanță un fascicul de lumină. Masa întunecată din jurul meu a căpătat din ce în ce mai mult forma unui tunel, iar viteza mea s-a accelerat și mai mult. Mă îndreptam către lumină. Mă simțeam instinctiv atrasă către ea, dar am înțeles că această atracție nu este neapărat universală și că nu toți oamenii o resimt. În timp ce mă apropiam de ea, am văzut figura unui bărbat stând în mijlocul ei. Întreaga lumină emana din el. Când m-am apropiat și mai mult, lumina a devenit incredibil de strălucitoare, infinit mai puternică decât cea a soarelui, și am înțeles că ochii fizici ai pământenilor nu ar putea suporta niciodată să privească această lumină fără a fi distruși. Doar ochii spirituali o puteau suporta și aprecia. Pe măsură ce m-am apropiat de lumină, corpul meu s-a îndreptat și a adoptat din nou poziția verticală.

Am văzut atunci că lumina care înconjura bărbatul era aurie în imediata sa apropiere, ca și cum corpul său ar fi avut un nimb auriu, din care emanau raze de lumină alb-strălucitoare ce se întindeau până departe în spațiu. Am

simțit cum această lumină fuzionează literalmente cu a mea, atrăgându-mă către ea. Era ca și cum lumina a două lămpi din aceeași cameră ar fuziona. Este greu să spui unde începe una dintre lumini și unde se termină cealaltă. Cele două lumini devin practic una singură. Deși lumina bărbatului era mult mai strălucitoare decât a mea, eram conștientă că și lumina mea contribuia într-o anumită măsură la strălucirea noastră comună. În timp ce luminile noastre fuzionau, am simțit că devin una cu el, și am experimentat o explozie de iubire.

Era iubirea cea mai necondiționată pe care am simțit-o vreodată. Bărbatul și-a deschis larg brațele, ca să mă primească la pieptul lui. M-am îndreptat către el și m-am lăsat îmbrățișată, repetând într-una: „Am ajuns acasă! Am ajuns acasă! În sfârșit, am ajuns acasă!” I-am simțit spiritul uriaș și mi-am dat seama că am făcut întotdeauna parte integrantă din el și că nu am fost niciodată despărțită în mod real de el. Mai mult, știam că eram vrednică de iubirea lui și că meritam să îl îmbrățișez. Îmi dădeam seama că el îmi cunoștea păcatele și greșelile, dar acestea nu contau în clipa de față. Tot ce dorea bărbatul din fața mea era să mă țină în brațele sale și să își împărtășească iubirea cu mine, iar eu îmi doream același lucru.

Nu mi-am pus nicio clipă problema cine era. Am știut din primul moment că el era Mântuitorul și prietenul meu, dar și Dumnezeu. Era Iisus Christos, care m-a iubit dintotdeauna, chiar și atunci când credeam că mă urăște. Era însăși viața, însăși iubirea, iar îmbrățișarea lui mă făcea să simt o mare fericire, care îmi inunda întreaga ființă. Știam că l-am cunoscut încă de la începuturi, cu mult timp înaintea ultimei mele vieți pământești, căci spiritul meu și-a adus aminte de el.

Întreaga mea viață m-am temut de el, iar acum mi-am dat seama că era cel mai bun prieten al meu. Și-a slăbit cu blândețe îmbrățișarea și m-a lăsat să mă retrag puțin pentru a-l privi în ochi, după care mi-a spus: „Moartea ta a fost prematură. Nu a sosit încă timpul tău”. Niciun cuvânt rostit de altcineva nu m-ar fi putut străfulgera așa cum au făcut-o acestea. Până atunci nu avusesem niciun scop în viață. Nu făcusem decât să rătăcesc fără rost, în căutarea iubirii și bunătății, dar fără să îmi pun vreodată problema dacă propriile mele acțiuni erau corecte. Auzind cuvintele lui, am înțeles că aveam un scop, o menire pe care trebuia să o îndeplinesc. Nu știam în ce constă aceasta, dar am înțeles că viața mea de pe Pământ nu a fost lipsită de semnificație.

Nu îmi sosise încă timpul.

Timpul meu nu putea să sosească decât atunci când îmi voi îndeplini menirea, misiunea pe care mi-am asumat-o înainte de a mă întrupa pe Pământ. Existența mea terestră avea un scop. Deși am înțeles perfect acest lucru, spiritul meu s-a revoltat. Asta însemna că trebuie să mă întorc? I-am spus: „Nu, nu mai doresc să te părăsesc vreodată”.

A înțeles ce doream să îi spun, iar iubirea și acceptarea lui nu au scăzut deloc. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri răzlețe: „Acesta este Iisus, Dumnezeu de care m-am temut toată viața? Bine, dar nu seamănă deloc cu cel pe care mi l-am imaginat eu! Este tot numai iubire!”

Prin minte au început apoi să îmi treacă tot felul de întrebări. Doream să știu de ce am murit așa cum am murit nu în sensul că am murit prematur, dar nu înțelegeam de ce a ajuns spiritul meu la el înainte de învierea promisă. Încă mai aveam convingerile care mi-au fost inoculate din copilărie. Lumina lui a început să îmi umple mintea și am primit astfel răspunsurile la întrebările mele în

înainte de a apuca să le formulez pe deplin. Lumina lui era cunoaștere pură. Ea avea puterea de a transmite adevărul cel mai plenar. În timp ce căpătam încredere și mă lăsam în voia acestei lumini, prin minte au început să mi se succedă cu repeziciune o sumedenie de întrebări, care își primeau răspunsurile la fel de rapid. Iar aceste răspunsuri erau complete și absolute. Din cauza fricii mele, eu am interpretat în mod greșit moartea, așteptându-mă la ceva ce nu exista. Mormântul nu era menit pentru spirit, ci doar pentru corp. Nu m-am simțit nicio clipă judecată pentru greșeala mea. Am trăit doar sentimentul că aceasta a fost înlocuită de un adevăr viu. Am înțeles cu această ocazie că el era Fiul lui Dumnezeu, fiind el însuși una cu Dumnezeu, și că a decis încă înainte de nașterea creației să fie Mântuitorul acesteia. Am înțeles, sau mai bine zis *mi-am adus aminte* de rolul lui ca și creator al Pământului. Misiunea lui era de a veni în această lume și de a predica iubirea. Cunoașterea care îmi era transmisă semăna mai degrabă cu aducerea aminte. Îmi reaminteam lucruri pe care le știam cu mult timp înainte de ultima mea viață pe Pământ, dar pe care le-am uitat la naștere, din cauza unui „văl” care s-a lăsat peste mintea mea.

În timp ce întrebările se succedau din ce în ce mai rapid în mintea mea, am devenit conștientă de umorul lui. Aproape râzând, mi-a sugerat să mai încetinesc ritmul întrebărilor, întrucât oricum aveam să aflu totul la momentul potrivit. Dar eu doream să știu totul atunci, de la început și până la sfârșit. Curiozitatea mea excesivă a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru părinții și pentru soțul meu, și uneori chiar pentru mine însămi. Acum se dovedea însă o binecuvântare și eram emoționată la gândul că pot primi toată această cunoaștere, direct de la Marele Învățător! Procesul se derula cu o asemenea repeziciune încât puteam învăța biblioteci întregi într-o singură clipă.

Era ca și cum m-aș fi putut uita la o carte, înțelegând instantaneu conținutul ei, în toate detaliile și toate nuanțele. Cu cât înțelegeam însă mai mult, cu atât mai numeroase deveneau întrebările mele, dar și răspunsurile primite, care derivau unele din altele, ca și cum toate adevărurile ar fi fost interconectate într-o manieră inerentă. Abia acum am înțeles pe deplin ce înseamnă cuvântul „omniscient”. Cunoașterea trecea pur și simplu prin mine. Într-un anumit sens, ea devenea una cu mine, și am rămas uimită de capacitatea mea de a înțelege misterele universului prin simpla reflectare asupra lor.

Mi-am dorit să știu de ce existau atâtea biserici în lume. De ce nu ne-a dat Dumnezeu o singură biserică, o singură religie pură? Răspunsul mi-a venit din nou sub forma înțelegerii pure. Mi s-a spus că fiecare om se află pe un nivel diferit de dezvoltare spirituală; de aceea, este pregătit pentru primirea unei cunoașterii spirituale diferite. Toate religiile de pe Pământ sunt necesare, întrucât există oameni care au nevoie de mesajul lor. Oamenii care au anumite religii nu ar putea înțelege niciodată mesajul Evangheliei Domnului. În schimb, religia lor îi ajută să accedă la un anumit nivel al cunoașterii. Fiecare biserică îndeplinește anumite nevoi spirituale, pe care altele nu le pot îndeplini. De altfel, nicio biserică nu ar putea îndeplini toate nevoile spirituale de pe toate nivelele de conștiință. Pe măsură ce individul își ridică nivelul de înțelegere referitor la Dumnezeu și la progresul lui etern, este posibil ca el să nu se mai simtă atras de mesajul actualei lui religii și să își caute o religie sau o filozofie nouă, care să umple acest gol. El atinge astfel un nou nivel al înțelegerii, după care aspiră către o cunoaștere încă și mai înaltă și către o nouă posibilitate de a crește. Astfel de posibilități i se oferă în permanență, cu fiecare pas înainte pe care îl face.

După ce am primit acest răspuns, am înțeles că noi nu avem dreptul să criticăm nicio religie din lume, întrucât toate sunt la fel de prețioase și de importante. În fiecare țară, în fiecare religie și în fiecare perioadă istorică, pe Pământ sunt trimiși oameni speciali, care au menirea de a-și ajuta semenii să progreseze. Există, de bună seamă, și o Evanghelie completă, dar marea majoritate a oamenilor nu o pot cunoaște integral pe acest pământ. Pentru a ajunge la un adevăr atât de înalt, noi trebuie să ne ascultăm spiritul și trebuie să ne transcendem egoul.

Am dorit apoi să aflu scopul vieții pe Pământ. De ce ne aflăm noi aici? În timp ce mă scăldam în iubirea infinită a lui Iisus, nu-mi puteam imagina de ce s-ar oferi voluntar vreun spirit să părăsească acest paradis sublim și toate splendorile lui care pot fi explorate, ca să nu mai vorbim de toate ideile care pot fi create aici și de toată cunoașterea care poate fi acumulată. De ce și-ar dori cineva să părăsească acest loc pentru a veni pe Pământ? În loc de răspuns, mi-am amintit de momentul creației Pământului. Am re trăit această creație ca și cum ea s-ar fi produs în fața mea. Acest lucru era important, întrucât Iisus dorea ca eu să înțeleg cu toată ființa cunoașterea care îmi era oferită. El dorea să-mi reamintească ce am simțit atunci când Pământul a fost creat și singura modalitate de a-mi transmite acest lucru era să mă facă să simt din nou ce am simțit atunci.

Toate spiritele (actualii oameni) au luat parte la crearea Pământului. Mai mult, ne-am bucurat cu toții că putem lua parte la acest moment important. Eram împreună cu Dumnezeu și știam că noi suntem copiii lui. El era mulțumit de dezvoltarea noastră și nutrea o iubire absolută pentru fiecare dintre noi în parte. Iisus Christos era și el de față. Spre surpriza mea, am înțeles că Iisus era o ființă separată de Dumnezeu, cu propria ei menire divină, și că Dumnezeu

era Tatăl nostru comun. Educația mea protestantă m-a învățat că Dumnezeu Tatăl și Iisus erau una și aceeași ființă. După ce ne-am adunat cu toții, Tatăl ceresc ne-a explicat că venirea pe Pământ ne va accelera și mai mult evoluția spirituală. Fiecare spirit care dorea să vină pe Pământ a contribuit la planificarea condițiilor de pe această planetă, inclusiv a legilor care aveau să ne guverneze aici. Printre acestea se numărau legile fizicii pe care le cunoaștem cu toții, limitările corpului fizic și puterile spirituale la care putem avea acces. Noi l-am ajutat personal pe Dumnezeu să creeze plantele și animalele de pe Pământ. Sistemele solare, soarii, lunile, stelele, planetele, viața de pe planete, munții, râurile, mările, etc. – toate au fost create mai întâi într-o formă spirituală, și abia apoi fizică. Am asistat la acest proces, iar pentru a-l înțelege mai bine, Mântuitorul mi-a explicat că întreaga creație spirituală poate fi comparată cu una din fotografiile noastre, în timp ce creația fizică ce îi corespunde poate fi comparată cu negativul acesteia. Acest pământ nu reprezintă decât umbra întunecată a frumuseții și slavei care îi corespunde în lumea spirituală, dar noi aveam nevoie de el pentru a ne continua evoluția. De aceea, era foarte important ca eu să înțeleg că noi am contribuit cu toții la crearea condițiilor noastre de pe acest pământ.

Adeseori, gândurile creatoare pe care le avem în această viață reprezintă consecința unor inspirații invizibile. Multe dintre cele mai importante invenții și chiar aplicațiile lor tehnologice au fost create mai întâi în lumea spiritelor de către cele mai talentate spirite. Indivizii de pe Pământ au primit apoi inspirația de a crea aceste invenții în lumea lor fizică. Am înțeles de asemenea că există o legătură dinamică și vitală între lumea spirituală și cea a muritorilor, și că noi avem nevoie de spiritele din lumea de dincolo pentru a

putea progresa. De altfel, am constatat că acestea sunt cât se poate de fericite să ne ajute în toate felurile cu putință.

Am mai văzut că în lumea de dincolo noi ne-am ales singuri misiunea pe care trebuie să ne-o îndeplinim în această viață. Am înțeles că marile etape ale vieții noastre depind de îndeplinirea acestor misiuni. Cunoașterea divină la care am avut acces în acea lume ne-a permis să știm în ce vor consta majoritatea încercărilor și testelor la care vom fi supuși în această lume, scop în care ne-am pregătit anticipat. Ne-am unit mai multe spirite, care ne-au devenit apoi membri de familie sau prieteni, și care au promis să ne ajute să ne îndeplinim misiunea. Cu toții am venit ca voluntari pe această planetă, dornici să experimentăm tot ce a creat Dumnezeu pentru noi. Am aflat cu această ocazie că toți cei care au optat pentru a veni în această lume au fost niște spirite foarte curajoase. Chiar și cel mai puțin dezvoltat om în această lume a fost un spirit puternic în lumea de dincolo.

Nouă ni s-a dat libertatea de a acționa așa cum dorim în această lume. Acțiunile noastre ne determină cursul vieții, dar noi le putem modifica oricând dorim, schimbându-ne astfel acest curs. Am înțeles că acest mecanism este foarte important și că Dumnezeu ne-a promis tuturor că nu va interveni în viața noastră *decât dacă îi vom cere personal acest lucru*. Dacă facem acest lucru, el intervine cu atotputerea lui și ne ajută să ne îndeplinim dorințele, în măsura în care acestea sunt juste. Cu toții am fost recunoscători pentru această capacitate de a ne manifesta liberul arbitru și de a ne exercita astfel propria putere. În acest fel, noi ne putem alege singuri bucuriile sau durerile pe care dorim să le experimentăm în viață. Alegerile noastre ne aparțin într-un tot și depind de deciziile pe care le luăm.

M-am simțit ușurată să descopăr că Pământul nu este căminul nostru natural și că noi nu ne-am născut aici. Pământul nu este decât o școală temporară la care venim pentru a fi educați, iar păcatul nu reprezintă adevărata noastră natură. Din punct de vedere spiritual, noi ne aflăm pe diferite nivele de cunoaștere, iar natura noastră divină primordială ne umple cu dorința de a face bine. Atât timp cât ne aflăm însă pe Pământ, egoul nostru terestru se află într-o opoziție constantă față de spiritul nostru. Am văzut cu această ocazie cât de slab este trupul nostru din carne și cât de încăpățânat. Deși corpul nostru spiritual este plin de lumină, de adevăr și de iubire, el trebuie să ducă o bătălie continuă pentru a transcende dorințele trupești, fapt care îl fortifică enorm. Oamenii cu adevărat dezvoltați descoperă o armonie perfectă între trupul și spiritul lor, care îi ajută să se simtă împăcați și îi determină să își ajute semenii.

Pe măsură ce învățăm să ne acomodăm cu aceste noi legi ale creației fizice, noi învățăm inclusiv cum să folosim aceste legi pentru binele nostru. Învățăm astfel cum să trăim în armonie cu puterile creatoare care ne înconjoară. Dumnezeu ne-a dăruit tuturor talente individuale mai mari sau mai mici, în funcție de nevoile noastre. Dacă ne folosim aceste talente, noi învățăm cum să lucrăm cu legile și cum să le înțelegem, depășind astfel limitările din actuala viață. Prin înțelegerea acestor legi, noi le putem sluji mai bine celor din jurul nostru. Tot ceea ce devenim noi în această viață terestră este lipsit de semnificație dacă nu ne folosim de talentele noastre pentru a le fi de folos celor din jurul nostru. Toate darurile cu care suntem înzestrați ne-au fost date exclusiv pentru a ne ajuta semenii. Prin serviciile pe care le aducem altora, noi ne desăvârșim evoluția spirituală.

Mai presus de orice, mi s-a spus că iubirea este legea supremă. Am înțeles o dată în plus că fără iubire, noi nu suntem nimic. Noi ne aflăm în această lume pentru a ne ajuta unii pe alții, pentru a avea grijă de semenii noștri, pentru a ne înțelege, a ne ierta și a ne sluji reciproc. Altfel spus, ne aflăm aici pentru a iubi fiecare persoană care s-a născut pe Pământ. Indiferent dacă forma sa terestră este albă sau neagră, galbenă sau ciocolatie, frumoasă sau urâtă, grasă sau slabă, bogată sau săracă, inteligentă sau proastă, rolul nostru nu este de a judeca aceste aparențe exterioare. Fiecare spirit are capacitatea de a se umple de iubire și de o energie eternă. La început, cu toții avem un anumit grad de lumină și de adevăr, care pot fi dezvoltate plenar. Noi nu avem capacitatea de a măsura aceste lucruri. Numai Dumnezeu știe ce se află în inima omului și numai el ne poate judeca perfect. El ne cunoaște spiritul, în timp ce noi nu vedem decât puterile și slăbiciunile noastre exterioare. Din cauza limitărilor noastre, de cele mai multe ori noi nu putem privi în inima celui din fața noastră.

Am aflat cu această ocazie că tot ceea ce facem pentru a ne dovedi iubirea este binecuvântat în fața lui Dumnezeu: un zâmbet, un cuvânt de încurajare, un sacrificiu cât de mic. Prin astfel de acțiuni, noi creștem din punct de vedere spiritual. Nu toți oamenii ni se par demni de a fi iubiți, dar de regulă, cei pe care nu reușim să-i iubim ne reamintesc de anumite aspecte dinlăuntrul nostru pe care nu le putem suporta. Am mai aflat că noi trebuie să ne iubim dușmanii, renunțând definitiv la ură, la mânie, la invidie, la amărăciune și la refuzul nostru de a ierta. Toate aceste emoții negative ne distrug spiritul, iar pentru felul în care ne comportăm cu semenii noștri va trebui să răspundem. Atunci când am primit planul creației, noi am cântat de bucurie și ne-am umplut cu iubirea lui Dumnezeu.

Anticipând creșterea spirituală la care vom avea acces pe acest pământ și legăturile profunde pe care le vom putea stabili între noi, ne-am bucurat enorm.

Apoi am asistat la crearea Pământului. Am privit cum frații și surorile noastre s-au întrupat în corpuri fizice, experimentând pe Pământ bucuriile și durerile care i-au ajutat să crească. Îmi amintesc perfect cum i-am privit pe pionierii americani care au invadat continentul, bucurându-se de încheierea misiunilor lor dificile. Am înțeles că numai spiritele care aveau nevoie de o astfel de experiență au fost trimise în acea perioadă pe Pământ. I-am văzut pe îngeri bucurându-se pentru cei care și-au îndurat greutățile și care au reușit să își ducă la bun sfârșit misiunile, respectiv întristându-se pentru cei care nu au reușit. Mulți dintre ei au dat greș din cauza slăbiciunilor lor, dar au fost și unii care nu au reușit să își îndeplinească propria misiune din cauza slăbiciunilor altor persoane. Mi-am dat seama că mulți dintre cei prezenți nu ar fi reușit niciodată să treacă prin tot ce au trecut strămoșii noștri, ridicându-se la înălțimea sacrificiului lor. Noi am fi fost niște pionieri de două parale și am fi contribuit la căderea multor semeni ai noștri. În mod similar, mulți dintre pionierii și eroii din alte epoci nu s-ar descurca astăzi pe Pământ. Noi ne aflăm întotdeauna în locul și la momentul potrivit.

Asistând la toate aceste imagini, am înțeles cât de perfect este planul divin. Am aflat cu această ocazie că noi ne-am oferit singuri voluntari pentru poziția pe care o ocupăm în această lume și că fiecare dintre noi primește mai mult ajutor decât ne putem imagina. Am văzut cât de necondiționată este iubirea lui Dumnezeu, care transcende orice iubire pământească, emanând din el și ajungând la toți copiii lui. I-am văzut pe îngeri stând lângă noi, gata să ne ajute oricând le cerem acest lucru și bucurându-se pentru

toate realizările noastre. Mai presus de orice, l-am văzut pe Iisus Christos, Creatorul și Mântuitorul Pământului, dar și cel mai apropiat prieten al nostru, al tuturor. M-am topit de fericire în timp ce el mă strângea în brațele sale, mângâindu-mă și făcându-mă să simt că am ajuns în sfârșit acasă. Aș da și astăzi orice și aș face tot îmi stă în puteri pentru a simți din nou această iubire și pentru a fi îmbrățișată iarăși în brațele iubirii sale eterne.

Legile

Mă aflam în continuare în prezența Domnului, scaldându-mă în lumina lui plină de iubire. Nu mi se părea că mă aflu într-un loc particular sau că aş fi înconjurată și de alte ființe. Iisus asista la tot ce vedeam eu; de fapt, el era cel care îmi dăruia întreaga cunoaștere de care aveam parte.

Am rămas așadar în această lumină, iar întrebările și răspunsurile au continuat. De fapt, dialogul dintre noi s-a accelerat în permanență și a devenit din ce în ce mai profund, până când a acoperit toate aspectele existenței. Mintea mea și-a adus din nou aminte de legile care ne guvernează în acest plan, iar cunoașterea Domnului a început din nou să curgă în mine. Am simțit o fericire distinctă din partea lui, ca și cum s-ar fi bucurat să îmi poată împărtăși aceste lucruri.

Am înțeles astfel că există numeroase legi care ne guvernează – legi spirituale, legi fizice și legi universale. Pe majoritatea nu le cunoaștem aproape deloc. Aceste legi au fost create cu un scop precis și se completează reciproc. Dacă

am recunoaște aceste legi și dacă am învăța să le folosim așa cum trebuie, noi am avea acces la o putere pe care la ora actuală nu ne-o putem imagina. Păcatul echivalează cu încălcarea acestor legi, și implicit a ordinii naturale.

Am înțeles de asemenea că toate lucrurile au fost create de către puterea spiritului. Fiecare element, fiecare particulă din creație conține o inteligență inerentă, sinonimă cu spiritul și cu viața. De aceea, ea are capacitatea de a se bucura. Fiecare element poate acționa independent în lumea sa, reacționând la legile și la forțele din jurul său. Atunci când Dumnezeu se adresează acestor elemente, ele reacționează, și chiar se bucură să îi asculte cuvântul. Christos s-a folosit de aceste puteri și de aceste legi naturale ale creației atunci când a creat Pământul.

Am înțeles cu această ocazie că dacă respectăm legile care ne guvernează, noi suntem binecuvântați și primim o cunoaștere mai mare. Pe de altă parte, dacă încălcăm aceste legi, „păcătuiind”, noi distrugem tot ce am realizat până acum. Există o lege a cauzei și a efectului, care guvernează inclusiv păcatul. Noi ne creăm singuri multe din pedepsele pe care le suportăm, prin acțiunile pe care le comitem. Spre exemplu, dacă poluăm mediul în care trăim, acesta reprezintă un „păcat” împotriva Pământului, iar noi culegem roadele naturale ale încălcării legilor vieții. Acestea pot consta în slăbiciune fizică sau chiar în moarte. La fel de bine, noi putem cauza slăbiciunea fizică sau moartea altor persoane prin acțiunile noastre. Există și păcate împotriva propriului corp, cum ar fi alimentația în exces sau subnutriția, lipsa exercițiilor fizice, abuzul de medicamente și droguri (care include folosirea oricărei substanțe ce contravine sistemului în care este organizat corpul nostru) și alte acțiuni care ne slăbesc fizic. Niciunul din aceste „păcate” trupești nu este mai mare sau mai mic

decât celelalte. Noi suntem responsabili pentru corpul pe care l-am primit.

Am înțeles de asemenea că fiecare spirit primește un drept de proprietate asupra corpului său. Atât timp cât trăim în planul fizic, spiritul are datoria de a ține sub control corpul, respectiv pasiunile și poftele acestuia. Tot ce există în interiorul spiritului se manifestă la nivelul corpului fizic, dar nu toate atributele corpului pot invada spiritul împotriva voinței acestuia, ci doar acelea pe care le alege spiritul. Pentru a deveni o ființă umană perfectă, noi trebuie să acționăm astfel încât corpul, mintea și spiritul nostru să ajungă într-o armonie deplină. Pentru a deveni perfecți inclusiv din punct de vedere spiritual, noi trebuie să adăugăm la această armonie și iubirea și dreptatea lui Christos.

În timp ce primeam aceste revelații, întregul meu spirit își dorea să strige de bucurie. Îmi era ușor să le înțeleg, iar Iisus știa perfect acest lucru. Ochii mei spirituali s-au deschis din nou și am putut vedea cu această ocazie că Dumnezeu a creat foarte multe universuri, ale căror elemente le controlează în totalitate. El deține autoritatea supremă asupra tuturor legilor energiei și materiei. În universul nostru există deopotrivă energii pozitive și negative, ambele fiind necesare creației și evoluției spirituale. Aceste energii sunt înzestrate cu inteligență, având capacitatea de a ne îndeplini voința. Altfel spus, ele sunt slujitoarele noastre. Dumnezeu are o putere absolută asupra acestor energii. Energia pozitivă este exact așa cum ne-o imaginăm. Ea se manifestă prin lumină, bunătate, blândețe, iubire, răbdare, compasiune, speranță, și așa mai departe. Energia negativă se manifestă și ea așa cum ne-o imaginăm noi: prin ură, întuneric, teamă (principalul instrument al lui Satan), răutate, intoleranță, egoism, disperare, descurajare etc.

Cele două tipuri de energii se opun una alteia. Atunci când le asimilăm în ființa noastră, ele devin slujitoarele noastre. Energia pozitivă atrage alte energii pozitive, iar cea negativă atrage alte energii negative. Iubirea este atrasă de lumină, iar ura de întuneric. Dacă un anumit tip de energie începe să predominie în ființa noastră, noi ne asociem cu alte persoane la fel ca noi. Important este că avem opțiunea de a alege tipul de energie pe care dorim să îl cultivăm. Prin simpla emanație a unor gânduri pozitive sau prin simpla rostire a unor cuvinte pozitive, noi atragem automat către noi energiile pozitive corespondente. În lumea spiritelor am putut vedea cu claritate acest lucru. Am văzut diferite energii care înconjurau diferiți oameni. Am văzut direct cum afectează cuvintele pe care le rostesc aceștia câmpul energetic care îi înconjoară. Este suficient să rostim un cuvânt pentru ca vibrația pe care o emană acesta să atragă către noi energia corespondentă. Dorințele noastre au un efect similar. Gândurile noastre au o mare putere. Noi ne creăm mediul în care trăim prin ceea ce gândim. În planul fizic, acest proces poate dura o vreme, dar în lumea spiritelor el se produce instantaneu. Dacă am înțelege puterea gândurilor noastre, noi le-am supraveghea mai îndeaproape. Dacă am înțelege puterea uluitoare a cuvintelor noastre, am prefera de o mie de ori să tăcem decât să spunem ceva negativ. Prin gândurile și prin cuvintele noastre, noi ne creăm propriile puteri și slăbiciuni. Limitările și bucuriile noastre încep întotdeauna în inima noastră. Din fericire, noi putem înlocui oricând dorim vibrațiile negative pe care le emitem cu altele, pozitive.

Dat fiind că gândurile noastre influențează energia eternă, ele reprezintă surse creatoare. Orice creație începe în planul mental. Ea trebuie mai întâi gândită. Oamenii înzestrați își pot folosi imaginația pentru a crea lucruri

complet noi, deopotrivă sublime sau teribile. Unii oameni vin pe acest pământ cu o mare putere a imaginației, pe care o parte dintre ei o folosesc în mod greșit. Există oameni care folosesc energia negativă pentru a crea lucruri dăunătoare: obiecte sau cuvinte care pot distruge. Alții își folosesc imaginația într-o manieră pozitivă, pentru a le face bine celor din jurul lor. Acești oameni aduc foarte multă bucurie și sunt binecuvântați. Creațiile minții au o putere efectivă, iar gândurile echivalează cu faptele.

Am înțeles cu această ocazie că viața este trăită la modul cel mai plinar în imaginație. Ironia face ca imaginația să fie însăși cheia realității, lucru pe care nu l-aș fi bănuț niciodată pe Pământ. Noi suntem trimiși în această lume fizică pentru a ne trăi viața plinar, *abundent*, pentru a ne bucura de creațiile noastre, indiferent dacă acestea sunt obiecte materiale sau simple gânduri, emoții ori experiențe. Noi trebuie să ne creăm propria viață, să ne exersăm darurile și să experimentăm deopotrivă succesul și eșecul. Menirea noastră este să ne folosim liberul arbitru pentru a trăi mai intens și mai plinar.

Am înțeles o dată în plus că iubirea este forța supremă. Noi trebuie să ne lăsăm guvernați de ea. De altfel, ea este principala lege a spiritului, iar acesta trebuie să controleze mintea și corpul. Am înțeles cu această ocazie cum acționează legea iubirii în întregul univers. Mai presus de orice, noi trebuie să ne iubim Creatorul. Aceasta este cea mai înaltă formă de iubire pe care o putem manifesta (chiar dacă de multe ori nu știm acest lucru până când nu ne întâlnim efectiv cu El). Apoi, noi trebuie să ne iubim pe noi înșine. Am înțeles perfect că fără o iubire de sine sinceră și necondiționată, iubirea noastră pentru ceilalți este falsă. În sfârșit, noi trebuie să îi iubim pe *toți* semenii noștri, la fel de mult cum ne iubim pe noi înșine. Dacă vedem lumina

lui Christos în noi înșine, noi o vom vedea inclusiv în ceilalți, așa că va fi imposibil să nu iubim această scânteie divină din ei.

Stând în continuare în lumina Mântuitorului, am înțeles că atunci când m-am temut de el, în copilărie, eu nu am făcut decât să mă îndepărtez singură de el. Ori de câte ori am crezut că nu mă iubește, eu eram de fapt aceea care îl iubeam mai puțin. Iubirea lui nu s-a clintit nicio clipă. El a fost tot timpul soarele central din galaxia mea, lucru pe care l-am înțeles acum pe deplin. Eu am fost aceea care m-am rotit în jurul lui, uneori apropiindu-mă de el, iar alteori îndepărtându-mă, dar lumina și iubirea lui nu s-au redus niciodată.

Am înțeles cu această ocazie rolul jucat de alte persoane în îndepărtarea mea de el, dar nu am simțit nicio amărăciune, și nici dorința de a le judeca. Am realizat că oamenii care au avut putere asupra mea în copilărie au căzut pradă energiei negative, crezând într-un Dumnezeu al răzbunării, care trebuie adorat prin teamă. Intențiile lor erau bune, dar faptele lor erau negative. Din cauza propriei lor frici, ei se foloseau de același instrument pentru a-i controla pe ceilalți. Îi intimidau pe cei asupra cărora aveau putere și îi sileau să creadă că „dacă nu se vor teme de Dumnezeu, vor ajunge în iad”. Acest lucru m-a împiedicat să îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Am înțeles o dată în plus că teama este opusul iubirii și că ea reprezintă cel mai eficace instrument al lui Satan. Atât timp cât m-am temut de Dumnezeu, nu l-am putut iubi. Neiubindu-l pe el, nu m-am putut iubi nici pe mine însămi, și cu atât mai puțin pe ceilalți (într-o manieră pură). Eu am fost aceea care am încălcat legea iubirii.

Christos a continuat să îmi zâmbescă. Părea mulțumit de aviditatea mea de a învăța și de plăcerea pe care mi-o producea această experiență.

Acum știam că există un Dumnezeu personal. Nu mai credeam doar într-o Putere Universală, ci mă aflam în fața Omului din spatele acestei Puteri. Puteam vedea Ființa plină de iubire care a creat universul, inclusiv întreaga cunoaștere care stătea la baza lui. Am înțeles că el guvernează deopotrivă această cunoaștere și această putere. Prin cunoașterea pură pe care mi-a oferit-o, am înțeles că Dumnezeu își dorește ca noi să devenim la fel ca el și că ne-a înzestrat cu calități divine, cum ar fi puterea creatoare a imaginației, liberul arbitru, inteligența, și mai presus de toate, puterea de a iubi. Am înțeles că el își dorește *sincer* ca noi să ne bazăm exclusiv pe puterile cerului și că, dacă vom *crede* că putem face acest lucru, vom putea efectiv.

Vindecarea - și moartea

Acest flux al cunoașterii a progresat în mod natural în prezența Mântuitorului, fiecare element al adevărului conducându-mă automat la următorul. După ce am învățat de existența celor două forțe polar opuse care acționează în univers, ambele supuse însă autorității lui Dumnezeu, am văzut cum ne pot afecta acestea din punct de vedere fizic. Amintindu-mi că spiritul și mintea au o influență imensă asupra corpului fizic, am văzut cu această ocazie cât de mare este puterea acestora de a ne afecta starea de sănătate. Am înțeles că spiritul din interiorul nostru este foarte puternic, putând să întărească trupul și să îl ferească de boală, sau dacă s-a îmbolnăvit deja, să îl vindece. Spiritul uman are puterea de a controla mintea, iar mintea are puterea de a controla corpul. Mi-am adus aminte de versetul biblic: „Căci ce gândește omul în inima lui, așa devine el” (Proverbe 23:7).

Gândurile noastre au o putere excepțională de a atrage către noi energii pozitive sau negative. Atunci când insistă foarte mult timp asupra unor aspecte negative, rezultatul

poate fi slăbirea mecanismului de apărare al corpului. Acest lucru este cu deosebire valabil dacă gândurile noastre negative sunt orientate împotriva propriei noastre ființe. Am înțeles cu această ocazie că atunci când suntem deprimați, noi ne aflăm în cea mai egocentrică stare de spirit cu putință. Nimic nu ne poate submina puterea naturală și starea de sănătate ca o depresie prelungită. Dacă am face efortul de a ne îndepărta de egoul nostru și de a ajuta pe altcineva, focalizându-ne asupra nevoilor celor din jur, noi am începe imediat să ne vindecăm. Serviciul este un balsam pentru spirit, dar și pentru corp.

Orice proces de vindecare începe întotdeauna din interior. Spiritul ne vindecă trupul. Mâinile unui medic pot efectua o operație chirurgicală, iar medicina poate asigura anumite circumstanțe ajutătoare pentru starea de sănătate, dar cel care efectuează vindecarea propriu-zisă este întotdeauna spiritul. Un corp lipsit de spirit nu ar putea fi vindecat. De altfel, el nici nu ar putea trăi decât foarte puțin. Mi s-a arătat în lumea spiritelor că celulele corpului uman au fost astfel programate încât să asigure prelungirea indefinită a vieții. Ele au fost programate să se regenereze singure, să înlocuiască vechile celule deteriorate cu altele noi și viguroase, astfel încât viața în sine să nu aibă de suferit. La un moment dat, s-a produs un incident care a schimbat această stare de lucruri. Nu mi s-a arătat exact despre ce a fost vorba, dar am înțeles că „moartea” a intrat în Grădina Paradisului. Mi s-a arătat că *a existat* într-adevăr o astfel de Grădină și mi s-a spus că deciziile luate acolo au creat condițiile care fac ca viața eternă să fie imposibilă în planul fizic.

Corpul nostru trebuie să moară, dar noi avem puterea de a ne modifica celulele prin credința și prin energia noastră pozitivă, astfel încât să ne putem vindeca, dacă acest lucru este în acord cu voința lui Dumnezeu. Nu trebuie să

uităm că niciun proces de vindecare nu se poate efectua fără această voință.

Mi s-a arătat de asemenea că multe dintre bolile de care am suferit în propria mea viață au fost rezultatul depresiei sau al sentimentului că nu sunt iubită. Mi-am dat seama cât de des am cedat în fața „dialogului interior” negativ prin gânduri de genul: „Of, cât de tare mă doare”, „Nu sunt iubită”, „Iată cât sufăr”, „Nu mai pot îndura”, și așa mai departe. Am observat fără să vreau că toate aceste afirmații se referă la *mine* (adică la *egoul* meu). Am remarcat astfel cât de egocentrice sunt ele. Eu nu numai că mi-am apropiat aceste stări negative numindu-le *ale mele*, dar le-am și invitat să vină, acceptându-le. În cele din urmă, corpul meu a acceptat voința minții, îmbolnăvindu-se. Nu m-am gândit niciodată la acest mecanism, dar acum am văzut cu toată claritatea cum se derulează el. Eu însămi am fost cea care mi-am creat bolile!

Am înțeles de asemenea să procesul de vindecare începe odată cu dialogul interior pozitiv. Dacă am identificat boala sau problema de care suferim, noi trebuie să îi aplicăm un remediu verbal. Altfel spus, trebuie să îndepărtăm gândurile legate de boală din mintea noastră și trebuie să începem să ne gândim numai la vindecarea ei. Apoi trebuie să verbalizăm această vindecare, bazându-ne pe puterea cuvintelor și a gândurilor noastre. Acest lucru activează inteligența noastră inerentă, care începe să ne vindece. Mi s-a spus că cea mai bună formă de verbalizare este rugăciunea. Dacă e să ne vindecăm, Dumnezeu ne va ajuta întotdeauna.

Acest mecanism nu înseamnă că trebuie să negăm existența bolii, ci doar să îi negăm puterea asupra dreptului nostru divin de a o elimina. Noi trebuie să trăim în funcție de credința noastră, nu de ceea ce vedem. Vederea are

legătură cu mintea cognitivă, analitică. Ea raționalizează și justifică. Credința este guvernată de spirit, care este un principiu emoțional, ce acceptă și integrează în interior. La fel ca în cazul oricărei alte facultăți, cea mai bună cale de a ne amplifica puterea credinței constă în a o practica. Dacă vom învăța să ne folosim mai plenar de ceea ce avem, vom primi întotdeauna mai mult. Aceasta este o lege spirituală.

Dezvoltarea credinței poate fi comparată cu plantarea unor semințe. Chiar dacă o parte dintre acestea vor cădea pe un sol mai puțin propice, noi tot vom obține o anumită recoltă. Orice act de credință reprezintă o binecuvântare pentru noi. Cu cât devenim mai eficienți în practicarea credinței noastre (lucru care se întâmplă tot prin practică), cu atât mai mare va fi recolta pe care o vom culege. Orice sămânță dă naștere exclusiv la planta din specia ei. Și aceasta este tot o lege spirituală.

Abia acum am început să înțeleg cu adevărat cât de mare este puterea spiritului asupra corpului. Am văzut cu această ocazie că spiritul funcționează pe un nivel de care cei mai mulți dintre noi nu suntem conștienți. Am știut întotdeauna că mintea mea creează gândurile și că trupul meu acționează, dar spiritul a reprezentat întotdeauna un mister pentru mine. Acum am înțeles că spiritul reprezintă un mister pentru marea majoritate a oamenilor. De cele mai multe ori, el funcționează fără ca mintea noastră să fie conștientă de el. Spiritul comunică cu Dumnezeu, fiind instrumentul prin care noi receptăm mesajele acestuia. Această lecție a fost foarte importantă pentru mine. Mi-am imaginat spiritul ca pe o lumină fluorescentă în interiorul corpului nostru. Atunci când aceasta este aprinsă, noi ne umplem de lumină și de iubire. Aceasta este energia care ne menține corpul în viață, sănătos și puternic. Am înțeles însă că această lumină se poate diminua și chiar stinge, iar

spiritul nostru poate fi slăbit prin acțiunile noastre negative, cum ar fi absența iubirii, violența, abuzurile sexuale și alte experiențe de acest fel. Prin slăbirea spiritului nostru, aceste experiențe ne slăbesc inclusiv trupul. Chiar dacă nu se îmbolnăvește neapărat, acesta este totuși mult mai vulnerabil și nu își reface forțele până când spiritul nu își încarcă din nou bateriile. Câteva din cele mai bune modalități de a ne reîncărca bateriile spirituale sunt: servirea celor din jur, cultivarea credinței în Dumnezeu, sau pur și simplu deschiderea noastră în fața energiei pozitive prin gândurile noastre. Sursa întregii energii este Dumnezeu, iar acesta este întotdeauna prezent, dar noi trebuie să ne racordăm la el. Dacă dorim să ne bucurăm de efectele energiei divine în viața noastră, noi trebuie mai întâi să o acceptăm.

Spre surpriza mea, am văzut în lumea spiritelor că cei mai mulți dintre oameni își aleg dinainte bolile de care vor suferi, inclusiv (în anumite cazuri) cele care le vor pune capăt vieții. Uneori, vindecarea nu se produce prea curând, din cauza nevoii noastre de a crește din punct de vedere spiritual. Toate experiențele ne sunt date pentru binele nostru, iar în anumite cazuri noi avem nevoie de experiențe negative pentru a ne putea maturiza. Cât timp am fost spirite, am fost de-a dreptul dornici să acceptăm orice boală sau accident în dimensiunea terestră care ne-ar putea ajuta să progresăm din punct de vedere spiritual. Din perspectiva lumii spiritelor, timpul petrecut pe Pământ nu este deloc semnificativ. Durerile fizice nu durează mai mult de un moment pentru spirite, așa că acestea sunt mai mult decât dornice să le experimenteze. Chiar și moartea este adeseori calculată dinainte pentru a ne ajuta să creștem. Spre exemplu, atunci când omul moare din cauza cancerului, el experimentează o moarte prelungită și dureroasă, ce îi oferă însă oportunități de creștere spirituală la care altfel

nu ar avea acces. De pildă, mama a murit de cancer, iar spre sfârșitul vieții a putut interacționa cu membrii familiei sale într-o manieră cu totul nouă. Relațiile ei cu noi s-au îmbunătățit și s-au vindecat. Ca urmare a morții ei, ea a crescut din punct de vedere spiritual. Unii oameni optează pentru o moarte care să le fie de folos semenilor lor.

Spre exemplu, cineva își poate alege o moarte prin lovirea de către un șofer beat. Din punctul nostru de vedere, această moarte pare tragică, dar din perspectiva cunoașterii pure a lui Dumnezeu, spiritul celui care și-a ales această moarte știa dinainte că, în acest fel, l-a salvat pe acest șofer de și mai multă durere. Poate că peste o săptămână șoferul s-ar fi urcat din nou băut la volan și ar fi lovit un grup de adolescenți, mutilându-i și provocându-le mai multă durere decât ar fi fost necesar. Șoferul este astfel salvat, întrucât își petrece timpul în închisoare, datorită faptului că a lovit o persoană care și-a îndeplinit oricum menirea pe Pământ. Din perspectiva eternității, spiritul nostru i-a scutit pe tineri de o durere nenecesară și l-a ajutat pe șofer să trăiască o experiență care a declanșat – poate – în sufletul lui un proces de creștere spirituală.

Există mult mai puține accidente decât ne putem imagina noi, îndeosebi în cazurile care ne pot afecta pentru totdeauna. Mâna lui Dumnezeu și calea pe care ne-o alegem înainte de a veni în această lume ne ghidează multe dintre decizii, și chiar multe din experiențele aparent întâmplătoare pe care le avem. Nu are niciun rost să încercăm să le identificăm pe toate, dar este cert că ele se întâmplă pentru un motiv bine determinat. Chiar și experiențele de genul divorțului, șomajului neașteptat sau al violenței la care suntem supuși ne pot ajuta în ultimă instanță să dobândim mai multă cunoaștere, contribuind astfel la dezvoltarea noastră spirituală. Deși sunt dureroase,

aceste experiențe ne pot ajuta să creștem. După cum a spus Iisus în timpul apostolatului lui terestru: „... căci ofensele trebuie să se producă; dar vai celui prin care se produc ele!” (Matei 18:7)

Cu ajutorul Mântuitorului, am învățat că era foarte important să îmi accept toate experiențele, considerându-le potențial bune. Trebuia să îmi accept menirea și nivelul atins în viață. Puteam foarte bine să analizez toate lucrurile negative care mi s-au întâmplat de-a lungul vremii, încercând să le rezolv și să le schimb rezultatele. De pildă, îmi puteam ierta dușmanii, ba îi puteam chiar iubi, anihilând astfel orice influență negativă pe care ar fi putut-o avea asupra mea. Puteam emite gânduri pozitive și cuvinte amabile, vindecându-mi astfel propriul suflet, dar și sufletele altora. Am înțeles cu această ocazie că mă puteam vindeca, mai întâi din punct de vedere spiritual, apoi emoțional, mintal și fizic. În acest fel, mă puteam elibera de efectele corozive ale disperării. Eu aveam tot dreptul din lume să îmi trăiesc viața plinar.

Am înțeles de asemenea cât de mult rău mi-am făcut singură abandonându-mă unuia dintre cele mai puternice instrumente ale lui Satan: ciclurile mele personale de vinovăție și teamă. Mi-am dat seama că trebuia să mă eliberez de trecut. Chiar dacă am încălcat anumite legi și am păcătuit, trebuia să mă iert, să îmi promit că nu voi mai face aceleași greșeli și să merg mai departe. Dacă am rănit pe cineva, trebuia să încep să îl iubesc cu toată sinceritatea, încercând apoi să îi obțin iertarea. Dacă i-am făcut rău propriului meu spirit, trebuia să mă apropii de Dumnezeu și să îi simt din nou iubirea vindecătoare. Căința poate fi un proces pe cât de ușor, pe atât de dificil; nu depinde decât de noi. Ori de câte ori cădem, noi trebuie să ne ridicăm de jos, să ne scuturăm de praf și să plecăm mai departe. Chiar

dacă vom mai cădea de un milion de ori, noi nu trebuie să ne oprim niciodată din mers, căci toate aceste căderi ne ajută mai mult decât credem să evoluăm spiritual. Cei din lumea spiritelor nu privesc păcatul cu aceiași ochi ca și noi. Ei consideră că toate experiențele au latura lor pozitivă, reprezentând niște lecții.

Noi trebuie să evităm cu orice preț sinuciderea. Acest act nu face altceva decât să ne determine să pierdem diferite oportunități importante de a ne continua evoluția aici, pe Pământ. Când vom reflecta în lumea de dincolo asupra acestor oportunități pierdute, noi vom suferi foarte tare. Totuși, nu trebuie să uităm că numai Dumnezeu este singurul judecător just al sufletelor, inclusiv al severității încercărilor prin care trec ele. De aceea, caută întotdeauna speranța printr-o faptă pozitivă, și vei începe să descoperi o lumină pe care până acum nu ai văzut-o. Disperarea nu este *niciodată* justificată, întrucât nu este necesară. Noi ne aflăm în această lume pentru a experimenta, pentru a învăța, și deci inclusiv pentru a face greșeli. De aceea, nu trebuie să ne judecăm niciodată cu asprime. Tot ce trebuie să facem este să ne vedem în continuare de viață, fără să ne preocupăm de judecățile critice ale celorlalți oameni și fără a ne măsura ținând cont de măsurile lor. Noi trebuie să ne iertăm pe noi înșine și să ne simțim recunoscători pentru toate lecțiile care ne ajută să creștem din punct de vedere spiritual. Mai devreme sau mai târziu, cele mai grele încercări se dovedesc a fi cei mai mari învățători ai noștri.

Știind că orice creație începe cu un gând, am înțeles că și crearea păcatelor, a vinovăției, disperării, la fel ca și cea a speranțelor și a iubirii – încep înlăuntrul nostru. Orice vindecare începe în interior. Din păcate, la fel și suferința. Noi ne putem crea propria spirală a disperării, dar și

o trambulină a fericirii și realizării. Așa cum spuneam, gândurile noastre au o putere *enormă*.

Noi suntem ca niște copii care merg de-a bușilea, încercând să învețe cum să folosească forțele din jurul lor. Aceste forțe sunt foarte puternice și sunt guvernate de legi care ne pot proteja chiar de noi înșine. Pe măsură ce vom crește și vom începe să căutăm pozitivitatea din jurul nostru, aceste legi ne vor fi revelate. Pe scurt, vom primi tot ceea ce vom fi pregătiți să primim.

Mașinile de țesut și biblioteca

Prin primirea acestor informații, mi-am putut dezvolta o relație și o cunoaștere a Mântuitorului pe care o voi prețui de-a pururi. Grija lui pentru sentimentele mele m-a inspirat. El nu și-a propus nicio clipă să facă sau să spună ceva ce m-ar fi putut ofensa. Știa perfect ce puteam înțelege și ce nu, așa că m-a pregătit cu atenție pentru a absorbi întreaga cunoaștere pe care eram capabilă să o primesc. În lumea spiritelor nimeni nu este făcut să se simtă prost și nu este forțat să facă sau să accepte anumite lucruri pentru care nu este pregătit. Răbdarea este un atribut natural în această lume.

Nu voi uita niciodată simțul umorului Domnului, care era absolut încântător. Nu cred că există vreo ființă în creația lui care să îi poată depăși acest simț al umorului. Mântuitorul nu manifestă altceva decât fericire pură și bunăvoință. Prezența lui are o grație și o gingășie fără egal, care m-a făcut să cred că este un om perfect. Experiența de a-i cunoaște spiritul, sentimentele și grija personală față de mine m-a copleșit. Am simțit că suntem înrudiți,

că facem parte din aceeași familie. Relația lui cu mine era aceea dintre tată și fiică, dar și dintre frați. Pe de o parte era extrem de apropiat de mine, iar pe de altă parte avea o anumită autoritate asupra mea. Avea o natură blândă și bună, dar nu era lipsit de responsabilitate. Cunoscându-l, am știut dincolo de orice îndoială că nu își va folosi niciodată în mod greșit autoritatea și că nu își va dori niciodată acest lucru.

Eram încă înconjurată de lumina lui. Iisus mi-a zâmbit, iar eu am simțit că mă aprobă. S-a întors apoi către stânga și m-a prezentat la două femei care au apărut din senin. Imediat a apărut și o a treia femeie, în spatele primelor două, dar s-a dovedit că aceasta nu era decât o vizitatoare de moment, întrucât avea alte sarcini de îndeplinit. Iisus le-a spus primelor două femei să mă însoțească, iar eu am simțit imediat fericirea lor de a face acest lucru. Când le-am privit mai bine, mi-am adus aminte: erau prietenele mele! Au fost două dintre cele mai apropiate prietene ale mele înainte de a veni pe Pământ. Fericirea lor de a fi din nou împreună cu mine era la fel de mare ca a mea. Când Iisus a fost pe punctul de a mă lăsa în compania lor, am simțit din nou că se amuză și am auzit în inima mea șoaptele lui: „Du-te și învață alte lucruri noi”. Am înțeles că eram liberă să văd și să experimentez orice doream. Nu-mi venea să cred că mai erau și alte lucruri de învățat, de fapt, mult mai multe decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Mântuitorul ne-a părăsit, iar prietenele mele m-au îmbrățișat. Aici, iubirea umplea întreaga atmosferă. Toată lumea părea să o manifeste. De altfel, toată lumea era fericită. Deși exista o mare diferență între luminile și puterile celor două femei, respectiv cele ale lui Christos, iubirea celor două față de mine era necondiționată. Pe scurt, mă iubeau din toată inima.

Amintirea turneului pe care l-am făcut împreună cu ele mi s-a șters parțial din memorie. Îmi mai amintesc totuși că am fost dusă într-o cameră mare în care lucrau oameni, dar nu știu cum am ajuns acolo sau cum arăta din exterior clădirea. Camera era frumoasă. Pereții păreau placați cu marmură, dar lăsau lumina să treacă prin ei, iar în anumite puncte puteam vedea ce se petrece afară. Efectul era extrem de interesant și foarte frumos.

Când ne-am apropiat de oameni, am văzut că aceștia țes la niște mașini străvechi de țesut. Prima mea impresie a fost de uimire în fața acestor mașini arhaice de țesut din lumea spiritelor. Lângă ele se aflau tot felul de ființe spirituale, bărbați și femei deopotrivă, care m-au întâmpinat cu zâmbete. Păreau încântate să mă vadă și chiar s-au îndepărtat puțin de mașina de țesut pentru a mă lăsa să văd mai bine ce fac. Păreau să își dorească din toată inima ca eu să văd opera ieșită din mâinile lor. M-am apropiat și am luat o bucată de pânză. Părea să fie țesută dintr-un amestec de fire de vată de sticlă și vată de zahăr. Dacă o fluturam, pânza scânteia și lumina, ca și cum ar fi fost vie. Efectul vizual era uluitor. Materialul era opac pe una din părți, dar când l-am întors invers am putut vedea prin el, ca și cum ar fi fost transparent. Era ca o oglindă cu două funcții opuse. Cu siguranță, acest lucru avea un scop anume, dar nu mi s-a spus în ce consta acesta. Lucrătorii mi-au spus doar că din el urmau să fie țesute hainele pe care le vor îmbrăca spiritele venite de pe Pământ. Păreau foarte mulțumiți de munca lor, dar și de aprecierea mea admirativă.

În continuare, am părăsit împreună cu însoțitoarele mele camera războaielor de țesut și am trecut prin alte camere, în care am văzut lucruri uimitoare și oameni minunați. Din păcate, majoritatea acestor amintiri mi

s-au șters în mod deliberat din memorie. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că am călătorit zile și nopți la rând, fără a obosi vreodată. Am fost surprinsă să constat cât de mult le plăcea spiritelor să lucreze manual în această lume, desigur, numai cele care doreau acest lucru. Spiritelor le place să creeze obiecte care le sunt utile celor din jur, deopotrivă în această lume și în cea de dincolo. De pildă, am văzut o mașinărie mare, asemănătoare cu un computer, dar mult mai elaborată și mai complexă. Ca de obicei, oamenii care lucrau la ea au fost încântați să îmi arate ce făceau. Cu această ocazie, am înțeles din nou că toate invențiile importante sunt create mai întâi în lumea spiritelor, și abia apoi în cea fizică. Până atunci, nu știusem acest lucru.

Am fost condusă apoi într-o altă cameră mare, care părea să fie o bibliotecă. Am privit în jur și mi-am dat seama că aici era depozitată foarte multă cunoaștere, dar nu am putut vedea niciun fel de cărți. Apoi am observat că în mintea mea pătrund tot felul de idei, umplându-mă cu o cunoaștere referitoare la tot felul de subiecte la care nu m-am gândit de multă vreme, iar în unele cazuri la care nu m-am gândit niciodată. Am înțeles astfel că aceasta era o bibliotecă a minții. Prin simpla reflectare asupra unui subiect, așa cum s-a întâmplat mai devreme, în prezența lui Christos, întreaga cunoaștere asociată cu subiectul respectiv pătrundea în mintea mea. Am putut afla astfel o sumedenie de amănunte legate de orice om care a existat vreodată în istoria umanității, ba chiar și de spiritele din lumea de dincolo.

Nimic nu îmi era ascuns și era imposibil să înțeleg ceva greșit, căci gândurile pe care le primeam erau extrem de clare. Practic, înțelegerea greșită era absolut imposibilă în această cameră. Istoria era absolut pură. Înțelegeam nu

numai ce au făcut oamenii, dar și de ce au făcut ei toate acele lucruri și cum afectau acestea percepțiile referitoare la realitate ale celorlalți oameni. Puteam înțelege realitatea subiectului ales din toate unghiurile de vedere, obținând astfel o cunoaștere completă, care pe Pământ nu era posibilă.

Era mai mult decât un simplu proces mental. Puteam *simți* ce simțeau oamenii atunci când îndeplineau aceste acțiuni. Le înțelegeam durerile și bucuriile, pentru simplul motiv că le trăiam la unison cu ei. Multe din aceste amintiri mi-au fost șterse, dar nu toate. Prețuiesc foarte mult cunoașterea care mi-a fost oferită cu această ocazie, referitoare la anumite persoane sau evenimente din istoria noastră pe care mi-am dorit dintotdeauna să le înțeleg.

Îmi doream noi și noi experiențe în această lume incredibilă, iar însoțitoarele mele erau încântate să mă ajute în continuare. Bucuria lor cea mai mare părea a fi să mă vadă pe mine fericită. De aceea, m-au luat de mână și m-au condus afară, în grădină.

Grădina

Ajunsă afară, am putut vedea în depărtare munți, văi spectaculoase și râuri. Însoțitoarele mele m-au părăsit, permițându-mi să mă plimb singură și să experimentez netulburată de prezența lor frumusețea uluitoare a grădinii. În grădină creșteau tot felul de plante, copaci și flori, care păreau să se afle *exact* acolo unde trebuiau să fie. M-am plimbat o vreme prin iarbă. Aceasta avea o culoare verde strălucitoare și părea vie sub picioarele mele. De altfel, lucrul care m-a uluit cel mai tare în acea grădină erau culorile incredibil de vii. Pe Pământ nu există nimic asemănător.

Atunci când lumina cade asupra unui obiect în lumea fizică, ea se reflectă și îl face să apară într-o anumită culoare. De aceea, există câteva mii de nuanțe. În lumea spiritelor, lumina nu se reflectă propriu-zis. Ea provine din interiorul obiectelor și pare să fie esența lor vie. De aceea, în această lume există milioane, poate chiar miliarde de nuanțe colorate.

Spre exemplu, florile par să fie atât de vii și din ele iradiază atâtea culori încât par a fi fluide. Din cauza aurele

luminoase a fiecărei plante, este greu să spui unde începe și unde se oprește suprafața ei. Este evident faptul că fiecare parte a plantei, chiar și cele mai microscopice, sunt create de inteligența ei. Acesta este cel mai bun cuvânt pe care îl găsesc pentru a descrie ceea ce am văzut. Fiecare particulă, oricât de minusculă a plantei este umplută de viața acesteia și poate fi recunoscută de elementele care vin și i se adaugă. Un element care face acum parte integrantă din floare poate face mai târziu parte dintr-un alt aspect al creației, strălucind însă la fel de viu. Planta nu are un spirit așa cum avem noi, dar are o inteligență a ei, un principiu de organizare, și poate reacționa la voința lui Dumnezeu sau la legile universale. Acest principiu este evident pretutindeni în această lume, dar mai ales la nivelul florilor.

Prin grădină trecea un râu minunat, nu departe de locul în care mă aflam. M-am simțit imediat atrasă către el. Am constatat că râul era alimentat de o cascadă mare, din care cădea apa cea mai pură care putea fi imaginată. Râul alimenta la rândul lui un lac. Apa era perfect limpede și fremăta de viață.

Așa este! Viața putea fi regăsită pretutindeni în această lume, chiar și în apă. Fiecare picătură de apă care cădea din cascadă avea propria ei inteligență și propriul ei scop. Cascada genera o melodie de o frumusețe maiestuoasă, care umplea întreaga grădină, fuzionând cu alte melodii de care nu eram conștientă decât foarte vag. Muzica se năștea chiar din cascadă, din inteligența acesteia, și fiecare picătură de apă producea propria ei tonalitate, care fuziona cu celelalte tonalități, interacționând cu ele într-o manieră perfect armonioasă. Rezulta astfel un imn ca laudă la adresa lui Dumnezeu pentru viața și bucuria cascadei. Efectul de ansamblu depășea cu mult pe cel produs de orice simfonie creată pe Pământ. Prin comparație cu el, muzica noastră

pare produsă de un copil mic care lovește o tobă de jucărie. Pur și simplu, noi nu avem capacitatea de a înțelege vastitatea și frumusețea muzicii din lumea de dincolo. Ce să mai vorbim de crearea ei... Când m-am apropiat de apă, prin minte mi-a trecut gândul că aceasta ar putea fi „apa vie” de care vorbesc Scripturile, așa că mi-am dorit instantaneu să mă îmbăiez în ea.

Apropiindu-mă și mai tare, am observat un trandafir lângă mine, care părea să iasă în evidență față de celelalte flori. M-am oprit pentru o clipă ca să îl examinez. Frumusețea lui îmi tăia respirația. Dintre toate florile din grădină, niciuna nu m-a captivat așa cum a făcut-o acest trandafir. Floarea se legăna ușor pe ritmul muzicii, cântându-și propriul imn de slavă adresat lui Dumnezeu. Am observat că pot vedea literalmente cum crește. În timp ce se dezvoltă sub ochii mei, m-am simțit profund emoționată și mi-am dorit să îi experimentez viața, să fuzionez cu el și să îi simt spiritul. De-abia mi-a trecut prin minte acest gând că am și început să văd trandafirul din interiorul acestuia. Era ca și cum vederea mea ar fi devenit microscopică, permițându-mi să pătrund în părțile cele mai intime ale trandafirului. Era însă mult mai mult decât o simplă experiență vizuală. Puteam simți prezența trandafirului în jurul meu, ca și cum aș fi fost *una* cu el. Am simțit cum trandafirul se leagăna pe muzica produsă de celelalte flori, creându-și totodată propria melodie, care se armoniza perfect cu cea a miilor de trandafiri din jurul lui. Am realizat că muzica trandafirului meu provenea din părțile lui componente. Fiecare petală producea propria sa tonalitate, iar inteligența din interiorul acestora contribuia la armonia ansamblului, producând astfel un efect general de bucurie pură. Propria mea fericire a devenit astfel perfectă! L-am simțit pe Dumnezeu în această plantă, în mine însămi și pretutindeni în jur. Eram una cu întreaga lui creație!

Nu voi uita niciodată trandafirul cu care m-am identificat atunci, devenind una cu el. Acea experiență simplă de a fi una cu întreaga creație, care mi-a oferit un crâmpeli din bucuria imensă ce ne stă la dispoziție în lumea spiritelor, a fost atât de copleșitoare încât o voi prețui de-a pururi.

Petrecerea de bun venit

În grădină a intrat un grup de ființe spirituale. Multe dintre ele purtau robe în culori pastel discrete, reflectând – poate – spiritul locului, sau ocazia sărbătorită. Spiritele m-au înconjurat și am intuit că scopul lor era să sărbătorească împreună cu mine. Era un fel de petrecere de absolvire. Fețele lor străluceau de fericire, ca și cum s-ar fi uitat la un copil care tocmai savura pentru prima dată în viața lui un aliment absolut delicios. Mi-am dat seama că le cunoșteam pe toate de dinainte de încarnarea mea pe Pământ. De aceea, am alergat către ele, le-am îmbrățișat și le-am sărutat pe fiecare în parte. Printre ele se aflau și dragii mei îngeri păzitori, călugării care m-au întâmpinat primii în această lume a spiritelor. I-am sărutat și pe ei.

Prin fuziunea cu spiritele lor, mi-am dat seama că se aflau acolo pentru a mă sprijini. Însoțitoarele mele, care continuau să se comporte ca niște ghizi, mi-au spus că am murit prematur și că această petrecere de absolvire nu era decât parțială, având mai mult scopul de a-mi arăta la ce trebuie să mă aștept atunci când mă voi întoarce definitiv

în lumea spiritelor. Toate spiritele din grădină erau fericite să mă vadă și să mă susțină, dar știau că trebuie să mă întorc pe Pământ. Apoi, însoțitoarele mele mi-au explicat mai multe lucruri despre moarte.

Atunci când „murim”, mi-au spus ele, noi experimentăm o simplă tranziție de la o lume la alta. Spiritul nostru iese din corp și pătrunde în lumea spirituală. Dacă moartea este traumatică, spiritul părăsește rapid corpul, uneori chiar înainte ca moartea biologică să se producă. Spre exemplu, dacă cineva trece printr-un accident sau printr-un incendiu, spiritul lui este luat adeseori din corp înainte de a experimenta o durere insuportabilă. Chiar dacă trupul pare să mai trăiască o vreme, spiritul lui l-a părăsit deja și se află într-o stare de pace.

În momentul morții, noi avem posibilitatea de a rămâne pe Pământ până când corpul nostru este îngropat, sau putem trece direct pe nivelul care corespunde gradului nostru de evoluție spirituală. Mi s-a explicat astfel că există foarte multe nivele de evoluție, iar spiritele celor decedați se îndreaptă întotdeauna spre acelea pe care se simt cel mai confortabil. Multe spirite optează pentru a rămâne o vreme pe Pământ, pentru a-i alina pe cei dragi. De regulă, familiile rămase pe Pământ experimentează o durere mult mai mare decât spiritul plecat. În cazul în care constată că cei rămași în urmă nu reușesc să-și revină din disperare și că se simt neconsolați, unele dintre spirite își prelungesc o vreme șederea pe Pământ, pentru a-i ajuta pe cei dragi să se vindece.

Mi s-a spus de asemenea că rugăciunile noastre în astfel de cazuri sunt extrem de utile, deopotrivă pentru spiritele plecate și pentru cei rămași pe Pământ. De aceea, dacă ni se pare că tranziția spiritului plecat ar putea fi nedorită de

acesta sau dificilă dintr-un motiv sau altul, noi ar trebui să ne rugăm pentru el și să cerem ajutor din lumea spiritelor.

Însoțitoarele mele mi-au explicat în continuare că este foarte important ca noi să obținem o anumită cunoaștere spirituală încă din perioada în care ne aflăm pe Pământ. Cu cât această cunoaștere este mai mare, cu atât mai ușor și mai rapid putem progresa dincolo. Datorită ignoranței lor (în ceea ce privește lumea spirituală), multe spirite rămân literalmente prizoniere pe acest pământ. De regulă, atei sau oamenii foarte atașați de lumea exterioară din cauza lăcomiei lor, a poftelor corporale sau a altor atracții terestre, și au dificultăți în a merge mai departe în lumea spirituală, preferând să bântuie pe pământul pe care îl cunosc. Lor le lipsește credința și puterea de a recunoaște energia și lumina care îi atrage către Dumnezeu, pe care le evită sau le ignoră. Aceste spirite rămân pe Pământ până când învață să accepte că există o putere mai mare decât lumea de care s-au atașat și până când ajung să își dorească să se apropie de aceasta. Când m-am aflat în interiorul masei negre, înainte de a ajunge la lumină, am simțit distinct prezența unor astfel de spirite care lăncezeau. Ele pot rămâne oricât de mult doresc în iubirea și căldura acelei mase negre, acceptând influența ei vindecătoare, dar mai devreme sau mai târziu vor trebui să avanseze pentru a se întâlni cu Dumnezeu și pentru a accepta astfel iubirea și căldura infinit mai mari ale acestuia.

Dintre toate tipurile de cunoaștere, nu există niciuna mai profundă și mai esențială ca experiența întâlnirii cu Iisus Christos. Mi s-a spus în lumea spiritelor că el reprezintă poarta prin care *toate* spiritele vor trebui să se întoarcă mai devreme sau mai târziu la Dumnezeu. Mai mult, el reprezintă *unica* poartă prin care ne putem întoarce. Indiferent dacă aflăm de el și de învățătura lui în lumea

fizică sau în cea spirituală, noi trebuie să îl acceptăm și să ne abandonăm în fața iubirii lui.

Prietenii mei din grădină erau plini de iubire față de mine și și-au dat seama că nu doream să mă întorc încă. Îmi doream să văd noi și noi minuni din lumea spiritelor. Dorind să îmi facă pe plac, mi-au arătat într-adevăr *mult mai multe*.

Numeroasele lumi

Memoria mea a fost deschisă încă și mai mult, permițându-mi să îmi aduc aminte de perioada de dinainte de crearea pământului fizic, adică de așa-numitele eternități. Mi-am amintit astfel că Dumnezeu a fost creatorul foarte multor lumi, galaxii și ținuturi care transcend cu mult capacitatea noastră de înțelegere, și mi-am dorit să le văd. Gândul meu mi-a dat putere și m-am îndepărtat de grădină, însoțită de data aceasta de alte două ființe de lumină, care au devenit ghizii mei. Corpurile noastre spirituale au început să plutească prin spațiu, îndepărtându-se de prietenii mei.

Viteza noastră s-a accelerat foarte mult, dându-mi acea senzație de beatitudine specifică zborului. Puteam face orice îmi doream. Puteam merge oriunde doream, cu o viteză incredibil de mare, sau foarte încet, la dorință. Noua mea senzație de libertate mi se părea adorabilă. Am pătruns în vastitatea spațiului cosmic și am aflat cu această ocazie că acesta nu este deloc gol. Dimpotrivă, el este plin de iubire și de lumină, adică de prezența tangibilă a

Spiritului Divin (Sfântul Duh). Am auzit un sunet discret și plăcut, care venea parcă de la mare distanță, dar care mi-a vindecat complet sufletul și m-a făcut fericită. Era o singură tonalitate, asemeni unei note muzicale, dar avea o valență universală și părea să umple întregul spațiu din jurul meu. Sunetul a fost urmat de un altul, cu o tonalitate ușor diferită. În scurt timp, am remarcat că există o întreagă melodie, un cântec al cosmosului, care avea efecte profund beatifice asupra mea. Tonalitățile sonore generau vibrații ușoare, iar când acestea îmi atingeau spiritul, îmi dădeam seama că aveau un efect profund vindecător asupra acestuia. Am înțeles că orice creatură care ar fi fost atinsă de aceste vibrații ar fi experimentat același proces vindecător, desigur, în funcție de propriile sale dezechilibre. Vibrațiile păreau să fie expresii ale iubirii universale care vindecau spiritele bolnave sau căzute. Am aflat de la ghizii mei că nu toate tonalitățile muzicale aveau efecte vindecătoare. Există și unele care pot genera răspunsuri negative în ființa noastră. Mi s-a spus că în timpul vieții mele terestre, Satan s-a folosit de aceste vibrații muzicale negative, care mi-au îmbolnăvit trupul și sufletul.

O parte din explicațiile pe care le-am primit atunci mi-au fost șterse din memorie, dar am păstrat totuși multe impresii primite atunci. Călătoria mea cosmică a durat săptămâni sau chiar luni de zile (așa am perceput-o eu), timp în care am vizitat numeroase creații ale lui Dumnezeu. Pe întreaga durată a călătoriei mele, am simțit prezența liniștitoare a iubirii lui Dumnezeu. Mi se părea că m-am întors în mediul meu natal și că nu făceam decât ceea ce era perfect natural. Am călătorit către tot felul de lumi. Am vizitat pământuri la fel ca al nostru, dar mai frumoase și locuite de oameni inteligenți și plini de iubire. Noi suntem cu toții copiii lui Dumnezeu, iar Tatăl nostru ceresc

umplut imensitatea spațiilor cosmice de dragul nostru. Am călătorit atunci pe distanțe imense, conștientă de faptul că stelele pe care le vedeam nu sunt vizibile de pe pământul nostru. Am văzut galaxii și am călătorit către ele cu viteza gândului, le-am vizitat lumile și am cunoscut noi și noi copii ai lui Dumnezeu, frații și surorile mele întru spirit. Întreaga experiență a fost ca o aducere aminte. Știam că am mai vizitat aceste locuri mai demult.

Mult mai târziu, când m-am întors în corpul meu muritor, m-am simțit înșelată atunci când nu mi-am putut aminti toate detaliile acestei experiențe, dar după ce a mai trecut timpul am înțeles că am avut nevoie de această uitare pentru propriul meu bine. Dacă mi-aș putea aduce aminte toate lumile glorioase și perfecte prin care am călătorit, aș trăi acum o viață plină de frustrare, fapt care m-ar împiedica să îmi îndeplinesc menirea pe care mi-am asumat-o pentru această viață. De aceea, sentimentul inițial că am fost înșelată s-a transformat în timp într-un sentiment profund de recunoștință. Dumnezeu *nu era obligat* să îmi arate toate acele lumi, și oricum, *nu era obligat* să mă lase să îmi aduc aminte de ele. În compasiunea lui infinită, mi-a dăruit deja atât de multe. Am văzut cu ochii mei (spirituali) lumi pe care nici chiar cele mai puternice telescoape de pe Pământ nu le pot vedea și am aflat cu această ocazie că iubirea există pretutindeni, inclusiv în ele.

Alegerea unui corp

M-am întors în grădină și m-am întâlnit din nou cu însoțitoarele mele. În lumile pe care le-am vizitat am văzut oameni care evoluau, muncind pentru a deveni din ce în ce mai mult asemeni Tatălui ceresc. De aceea, eram curioasă să știu cum evoluăm noi pe Pământ.

Însoțitoarele mele au fost plăcut impresionate de întrebarea mea, așa că m-au dus într-un loc în care numeroase spirite se pregăteau să se întrupeze pe Pământ. Toate erau spirite mature. De altfel, nu am văzut spirite de copii în întreaga mea experiență spirituală. Am văzut de asemenea cât de nerăbdătoare erau aceste spirite să vină pe Pământ. Ele considerau viața pe această planetă ca pe o școală în care puteau învăța foarte multe lucruri și în care își puteau dezvolta atributele care le lipseau. Mi s-a spus că noi *ne-am dorit* cu toții să venim pe Pământ și că ne-am ales personal multe din slăbiciunile noastre actuale, inclusiv experiențe dificile, pentru a putea crește spiritual. Am înțeles de asemenea că uneori ni se dau anumite slăbiciuni

pentru propriul nostru bine. Pe de altă parte, Domnul ne dăruiește talente și daruri unice, după cum dorește. Noi nu ar trebui să ne comparăm niciodată talentele sau slăbiciunile cu ale celorlalți oameni. Cu toții suntem înzestrați exact cu calitățile care ne sunt necesare. Din acest punct de vedere, noi suntem unici. Egalitatea darurilor sau slăbiciunilor spirituale ar fi o prostie și nu ne-ar ajuta cu nimic.

În acel moment, în zona din fața mea s-a deschis o fereastră care mi-a permis să văd Pământul. Puteam vedea simultan lumea fizică și cea spirituală. Am constatat astfel că nu toate spiritele înalte ale lui Dumnezeu au optat pentru a se întrupa pe Pământ. Unele dintre ele au preferat să rămână spirite pure alături de Dumnezeu, acționând ca îngeri păzitori pentru oamenii de pe Pământ. Am înțeles de asemenea că există și alte tipuri de îngeri, printre care și o categorie numită „îngeri războinici”. Scopul acestora era să lupte împotriva lui Satan și a demonilor lui, de dragul nostru. Deși avem cu toții îngeri păzitori care ne protejează, uneori noi avem nevoie de îngeri războinici care să ducă anumite bătălii în locul nostru. Aceștia ne stau oricând la dispoziție. Tot ce trebuie să facem este să îi invocăm prin rugăciune. Acești îngeri sunt foarte înalți, foarte musculoși și cu o înfățișare sublimă. Pe scurt, sunt niște spirite mărețe. Doar privindu-i, mi-am dat seama că ar fi o nebunie să lupti împotriva lor. Toți îngerii erau îmbrăcați în războinici, cu armuri și coifuri, și aveau mișcări mai agile decât ale celorlalți îngeri. Dar ceea ce îi diferenția cel mai mult era aureola lor de încredere în sine; cu toții erau plener conștienți de capacitățile lor excepționale. Nimic rău nu îi putea afecta, iar ei știau perfect acest lucru. La un moment dat, îngerii s-au încolonat și au plecat cu toții pentru a îndeplini o misiune care nu mi-a fost revelată. Ce m-a impresionat cel mai mult au fost privirile lor preocupate,

ca și cum ar fi fost perfect conștienți de importanța misiunii lor și de faptul că nu se vor putea întoarce până când nu o vor rezolva.

Satan se luptă din răspuțeri să obțină supremația asupra noastră, iar atunci când își pune în mișcare toate forțele împotriva cuiva, acea persoană are nevoie de o protecție specială. Una din cele mai sigure protecții care ne-a fost acordată tuturor este aceea că Satan nu ne poate citi gândurile. Din păcate, el știe să ne citească pe față, fapt care aproape că echivalează cu citirea gândurilor noastre. Aura noastră (adevărata noastră „față”) conține toate sentimentele și emoțiile sufletului nostru. Acestea pot fi văzute de Dumnezeu, de îngeri, dar și de Satan. Chiar și clarvăzătorii de pe Pământ le pot vedea. Noi ne putem proteja prin controlul gândurilor noastre, dar mai ales prin invocarea luminii lui Christos în viața noastră. Atunci când facem acest lucru, lumina divină coboară efectiv în aura noastră, reflectându-se în ea.

M-am uitat din nou la spiritele care se pregăteau să se intrupeze pe Pământ. Am văzut că o parte dintre ele se roteau în jurul anumitor oameni de pe Pământ. De pildă, am văzut un spirit masculin care încerca să apropie un bărbat și o femeie de pe Pământ, cu intenția de a le deveni copil. Spiritul s-a dedat la toate vicleșugurile posibile, dar avea mari dificultăți, întrucât bărbatul și femeia nu erau foarte cooperanți, dorind să meargă în direcții diferite cu viața lor. Spiritul nostru le vorbea și încerca să îi convingă să se apropie cu orice preț. Văzând dificultatea în care se zbătea spiritul, alte ființe spirituale i s-au alăturat, încercând să îi „cupleze” pe cei doi tineri.

Mi s-a explicat că noi ne-am împrietenit în lumea spiritelor cu anumiți frați și cu anumite surori ale noastre, de care ne simțim cu deosebire apropiați. Însoțitoarele mele

mi-au explicat că noi am făcut un legământ cu aceste spirite de a ne întrupa pe Pământ ca membri de familie sau ca prieteni. Această legătură spirituală este rezultatul iubirii pe care ne-am dezvoltat-o de-a lungul eternităților unui pentru ceilalți. Noi ne asociem de asemenea cu alte spirite pentru a face anumite activități în comun. Unele spirite optează pentru a schimba numite lucruri de pe Pământ, motiv pentru care își aleg cu atenție circumstanțele și familiile terestre. Altele își propun să consolideze o stare de lucruri și să paveze drumul pentru alte spirite care vor urma după ele. Toate spiritele înțeleg influența pe care o vor avea asupra celorlalți oameni, așa că își aleg dinainte atributele fizice și comportamentale pe care doresc să le primească de la familiile lor. Ele sunt perfect conștiente de amprenta genetică a corpului muritor pe care îl vor primi și de trăsăturile fizice particulare pe care urmează să le dobândească.

Înainte de a ne naște, noi am știut că amintirile noastre vor fi păstrate în celulele noului nostru corp. Această idee era pentru mine absolut nouă. Am aflat cu această ocazie că toate gândurile și experiențele din viața noastră sunt înregistrate în mintea noastră subconștientă, dar și în celulele noastre, care conțin nu doar codul nostru genetic, ci și toate experiențele prin care am trecut vreodată. Mi s-a spus de asemenea că noi transmitem mai departe aceste amintiri copiilor noștri, prin intermediul codului genetic. Așa se explică multe din trăsăturile comune ale membrilor aceleiași familii, dar și diferite tendințe comune, cum ar fi dependențele, temerile, talentele și așa mai departe. Însoțitoarele mele mi-au explicat că noi nu avem vieți succesive pe această planetă. Așa-numitele „vieți anterioare” pe care ni le amintim sunt de fapt amintiri conținute în celulele noastre.

Înainte de a ne naște, noi am înțeles perfect provocările cu care ne vom confrunta datorită acestor amintiri moștenite, dar am avut încredere că ne vom descurca și le-am acceptat.

Am primit de asemenea anumite atribute spirituale de care avem nevoie pentru a ne îndeplini misiunea, multe dintre ele fiind special concepute pentru nevoile noastre. Părinții noștri au avut propriile lor atribute spirituale, dintre care o parte am putea să le fi moștenit. Cert este că, înainte de a ne naște, noi i-am privit cum s-au folosit de aceste atribute. Prin maturizare, noi dobândim și alte atribute. În acest fel, dispunem de propriul nostru set de instrumente spirituale, din care putem folosi doar o parte, optând pentru a nu folosi deloc unele dintre ele. Indiferent de vârstă, noi putem continua să dobândim noi atribute spirituale, care ne pot ajuta în vechile circumstanțe sau în altele noi. Alegerea ne aparține întotdeauna. Am înțeles cu această ocazie că noi dispunem *întotdeauna* de atributul de care avem nevoie într-o situație dată, dar este posibil să nu îl recunoaștem sau să nu știm să îl folosim (întrucât nu am învățat niciodată acest lucru). De aceea, este important ca noi să ne interiorizăm cât mai frecvent, pentru a descoperi ce talente avem. Apoi, trebuie să avem întotdeauna încredere că dispunem de instrumentul de care avem nevoie la un moment dat.

După ce am privit spiritele care încercau să îi cupleze pe cei doi tineri, atenția mea s-a orientat către alte spirite care se pregăteau să se încarneze pe Pământ. Am văzut astfel un spirit excepțional de luminos și de dinamic, care tocmai se pregătea să intre în pântecul mamei sale. În mod paradoxal, el a optat pentru a se întrupa în această lume handicapat din punct de vedere mental. Era extrem de entuziasmat de această oportunitate și era conștient de

creșterea spirituală de care va avea parte el și părinții lui. Cei trei erau foarte apropiați unii de ceilalți și au făcut un legământ înainte de a veni în această lume, plănuiuându-și cu grijă acest aranjament. Spiritul nostru a ales să își înceapă viața muritoare chiar din momentul concepției. Am privit cum pătrunde în pântecul noii sale mame, suprapunându-se cu noua formă de viață. Ardea de nerăbdare să simtă marea iubire a părinților săi muritori.

Am aflat cu această ocazie că spiritele pot opta pentru a intra în pântecul matern în orice etapă a sarcinii. Odată intrate, ele își încep de îndată experiența vieții muritoare. Mi s-a spus că avortul este contrar legilor firii, întrucât spiritul care a pătruns în corpul avortat se simte respins și se întristează. El știe că acest trup îi aparține, indiferent dacă a fost conceput în afara căsătoriei, dacă era handicapat sau dacă nu ar fi supraviețuit după naștere decât câteva ore. Pe de altă parte, el simte o stare de compasiune profundă pentru mamă, știind că a luat această decizie din ignoranță și din cauza circumstanțelor exterioare dificile.

Am văzut multe spirite care nu se întrupau decât pentru a trăi câteva ore sau câteva zile pe Pământ. Și ele erau la fel de pline de entuziasm ca și celelalte, știind că au o menire de îndeplinit. Am înțeles că moartea lor aparent prematură a fost planificată din lumea spiritelor, la fel ca și nașterea noastră. Aceste spirite nu aveau nevoie de numeroase lecții pentru a evolua spiritual. De aceea, ele nu aveau nevoie de o viață lungă. În plus, moartea lor avea să le asigure părinților lor o mare oportunitate de a crește din punct de vedere spiritual. Ele știau că durerea provocată de moartea lor prematură va fi intensă, dar de scurtă durată. De altfel, după reunirea din lumea spiritelor, orice durere dispare și nu mai rămâne decât bucuria provocată de reunire și de creșterea spirituală obținută.

Am fost surprinsă să constat câte planuri își făceau spiritele și câte decizii luau ele pentru a le fi de folos surateljor lor. Înainte de a ne naște pe Pământ, cu toții am făcut un legământ pentru a ne sacrifica în favoarea altor oameni. Toate acestea au rolul de a ne ajuta să creștem din punct de vedere spiritual. Toate experiențele, toate darurile și toate slăbiciunile servesc acestui unic scop. În lumea de dincolo, diferitele aspecte lumești de care suntem atât de atașați în planul fizic nu contează deloc. Sufletele privesc totul din perspectiva spiritului.

Fiecare dintre noi are o anumită perioadă de timp prestabilită pentru întruparea sa terestră. Unele spirite vin în această lume numai pentru a se naște, pentru a le oferi astfel o experiență altor spirite, după care părăsesc rapid lumea fizică. Altele trăiesc o viață lungă, absolut necesară pentru a-și îndeplini obiectivele în scopul de a oferi toate oportunitățile de care au nevoie la servirea celorlalți. Unele vin pentru a fi lideri sau adepți, pentru a fi soldați, bogați sau săraci, adică pentru a-și asigura cele mai variate situații și relații care să le învețe noi și noi posibilități de a iubi. Toți cei cu care își intersectează destinul le conduc într-un fel sau altul către realizarea supremă. Scopul lor este să se lase testate în condiții dificile pentru a vedea în ce fel aplică ele porunca supremă a iubirii față de semenii lor. Atât timp cât ne aflăm pe Pământ, noi suntem cu toții conectați din perspectiva acestui scop suprem: acela de a învăța să ne iubim unii pe ceilalți.

Înainte ca această scenă din viața spiritelor aflate pe punctul de a se întrupa să dispară, atenția mi-a fost atrasă de un alt spirit. Era un spirit feminin, unul dintre cele mai încântătoare din câte am văzut vreodată. Deborda de energie, iar prezența ei carismatică îi fermeca pe toți cei din jur. Privind-o uimită, mi-am dat seama că aveam o legătură

personală strânsă cu ea și am recunoscut iubirea ei pentru mine. Din păcate, această amintire mi-a fost în mare măsură blocată, dar nu voi putea uita niciodată în totalitate această ființă. Un lucru mi-e absolut limpede: oriunde ar ajunge ea, va fi cu siguranță un înger special pentru cineva de pe Pământ.

În timp ce asistam la acest spectacol al spiritelor care se pregăteau de întrupare, am rămas profund impresionată de frumusețea și de gloria fiecăruia dintre ele. Știam că m-am aflat și eu în această situație, la fel ca toți cei care se află deja pe Pământ, și că ne-am bucurat cu toții de lumină și de frumusețe. Atunci, prin minte mi-a trecut gândul: „Dacă te-ai putea vedea așa cum ai arătat înainte de a te naște pe Pământ, ai fi uimită de inteligența și de slava ta. Nașterea nu este altceva decât o perioadă de somn și de uitare”.

Bețivul

Venirea pe Pământ este ca și cum ți-ai alege o facultate și un curs principal de studiat. Noi ne aflăm pe nivele diferite de evoluție spirituală și ne-am întrupat pe Pământ în acele circumstanțe care servesc cel mai bine nevoilor noastre spirituale. În clipa în care îi judecăm pe ceilalți pentru greșelile și pentru slăbiciunile lor, noi facem dovada unei slăbiciuni personale, întrucât noi nu avem cunoașterea necesară pentru a-i judeca în mod corect pe ceilalți.

Pentru a mi se ilustra acest principiu, cerurile s-au deschis din nou și am revăzut Pământul. De data aceasta, vederea mea spirituală s-a focalizat asupra unui colț de stradă dintr-un mare oraș. Am văzut acolo un bețiv căzut lângă o clădire, complet amețit de băutură. Una dintre însoțitoarele mele m-a întrebat: „Ce vezi?”

„Hm, un vagabond beat care zace în propria lui mizerie”, i-am răspuns eu, neînțelegând de ce trebuie să privesc acest spectacol dezgustător.

Însoțitoarele mele au devenit dintr-odată agitate, spunându-mi: „Acum îți vom arăta cum arată în realitate acest spirit”.

Mi-au revelat în continuare spiritul bețivului. Am văzut astfel un bărbat mareț și plin de lumină. Iubirea emana din întreaga lui ființă. Am înțeles cu această ocazie că era foarte admirat în ceruri. Această mare ființă spirituală s-a întrupat pe Pământ cu intenția să își ajute un prieten de care era foarte apropiat din punct de vedere spiritual.

Prietenul lui era un avocat celebru, care își avea biroul la doar câteva străzi depărtare de locul în care era căzut bețivul. Deși acesta din urmă nu își mai amintea nimic de legământul pe care l-a făcut înainte de a se întrupa pe Pământ, menirea lui era de a-i reaminti prietenului său de nevoile celorlalți oameni. Am înțeles că natura avocatului era în mod natural plină de compasiune, iar vederea bețivului căzut va aprinde în el dorința de a face mai mult pentru oamenii nevoiași. Știam că cei doi se vor vedea și că spiritul avocatului îl va recunoaște pe cel din interiorul bețivului, fiind astfel stimulat să facă mai mult bine. Cei doi nu își vor aminti de rolurile pe care și le-au asumat în lumea spirituală, dar își vor îndeplini totuși misiunile. Bețivul și-a sacrificat viața pe Pământ pentru a-i fi de folos prietenului său. De aceea, el își va continua evoluția spirituală în lumea spirituală, iar calitățile care i-au lipsit pe Pământ îi vor fi date în această lume, cu vârf și îndesat.

Mi-am adus aminte că și eu m-am întâlnit de-a lungul vieții cu diferite persoane care mi s-au părut familiare. Din prima clipă în care le-am cunoscut, am simțit o apropiere instinctivă față de ele, ca și cum le-aș fi recunoscut, deși nu știam de unde provine acest sentiment. Acum îmi dădeam seama că mi-au fost trimise în cale cu un scop precis și că am avut dintotdeauna legături speciale de prietenie cu ele.

Însoțitoarele mele mi-au vorbit din nou, scoțându-mă din gândurile mele. Mi-au spus că atât timp cât îmi va lipsi cunoașterea pură, cel mai bine este să nu judec niciodată pe altcineva. Cei care treceau pe lângă bețivul căzut pe stradă nu îi puteau vedea spiritul nobil și nu îl judecau decât după aparența sa exterioară. Și eu m-am făcut vinovată pe Pământ de acest tip de judecată pripită, evaluându-i pe ceilalți în funcție de bogăția lor sau de alte capacități exterioare. Acum îmi dădeam seama cât de nedreaptă am fost, întrucât nu știam nimic despre viața lor, dar mai ales despre spiritul lor.

Mi-am amintit de asemenea de pasajul biblic: „Căci voi îi veți avea întotdeauna pe săraci, și oricând veți dori, le veți putea face un bine”. Totuși, acest pasaj m-a deranjat. Oare de ce trebuia să ne îngrijim de săraci? De ce nu le asigura Domnul tot ce aveau nevoie? De ce nu îl stimula el direct pe avocat să facă mai mult bine în jur, împărțindu-și averea cu cei sărmani? Însoțitoarele mele mi-au întrerupt din nou șirul gândurilor, spunându-mi: „Există îngeri care merg printre voi, dar voi nu îi recunoașteți”.

Nu-mi dădeam seama ce vor să spună. De aceea, ele m-au lămurit: *cu toții* avem nevoie, nu doar săracii, și cu toții am făcut un legământ în lumea spirituală să ne ajutăm unii pe ceilalți. Din păcate, atât timp cât ne aflăm pe Pământ, noi uităm de legământul făcut și avem tendința să cădem pradă egoismului. De aceea, Domnul ne trimite îngerii lui ca să ne stimuleze să ne aducem aminte și să ne îndeplinim aceste legăminte. El nu ne poate forța să facem acest lucru, dar ne poate stimula. Noi nu îi recunoaștem pe îngerii lui, care ne apar ca niște oameni obișnuiți. Cert este că ei ne însoțesc mult mai frecvent decât am putea crede.

Nu m-am simțit muștrată nicio clipă, dar am înțeles că am subestimat ceva mai devreme ajutorul pe care ni-l

acordă Domnul atât timp cât ne aflăm pe Pământ. El ne ajută în toate felurile cu putință, dar fără a interfera vreo clipă cu liberul nostru arbitru. Noi trebuie să ne ajutăm semenii din propria noastră voință, nu mânați de la spate. Trebuie să ajungem singuri la concluzia că oamenii săraci sunt la fel de demni de stima și de prețuirea noastră ca și cei bogați. Trebuie să îi acceptăm pe *toți* ceilalți, inclusiv pe cei diferiți de noi. Absolut toți oamenii merită iubirea și bunătatea noastră. Noi nu avem dreptul să fim intoleranți, plictisiți sau mânioși față de nimeni. Încă și mai puțin avem dreptul de a-i privi de sus sau de a-i condamna în sinea noastră. Singurul lucru pe care îl luăm cu noi din această viață este binele pe care l-am făcut celor din jurul nostru. Am înțeles cu această ocazie că toate faptele noastre bune și toate cuvintele amabile pe care le-am adresat celor din jur se vor întoarce asupra noastră însutite, binecuvântându-ne viața. Adevărata noastră putere sălășluiește în bunătatea și caritatea noastră.

Am păstrat timp de câteva momente tăcerea. Bețivul a dispărut din câmpul meu vizual. Sufletul meu s-a umplut însă de iubire și de înțelegere. O, dacă aș putea să-mi ajut și eu semenii, așa cum făcea acest bețiv pentru prietenul lui! Ce bine ar fi dacă aș putea fi și eu o binecuvântare în viața altor persoane! Sufletul meu a început să vibreze la gândul că adevărata noastră putere sălășluiește în bunătatea și caritatea noastră...

Rugăciunea

Cunoașterea care mi-a permis să înțeleg cât de mare este valoarea celestă a fiecărui suflet m-a copleșit și m-a făcut să mă smeresc. Îmi doream și mai multă lumină, și mai multă cunoaștere. Cerurile s-au deschis din nou și am revăzut Pământul rotindu-se în spațiu. Puteam vedea foarte multe luminițe care străluceau în noapte. Din ele se înălțau către cer raze de lumină. Unele erau extrem de puternice și ajungeau la cer ca niște fascicule de laser. Altele erau mai puțin intense, sau doar niște scânteii care se aprindeau și se stingeau imediat. Spre surpriza mea, mi s-a spus că aceste lumini erau de fapt rugăciunile oamenilor de pe Pământ.

Am văzut o sumedenie de îngeri care se grăbeau să răspundă la aceste rugăciuni. Erau perfect organizați și își propuneau să îi ajute cât mai mult pe oamenii care se rugau. Zburau literalmente de la un om la altul, într-o ordine perfectă, făcând tot ce le stătea în puteri pentru a le răspunde la rugăciuni. Erau plini de iubire și se bucurau enorm de ceea ce făceau. Erau încântați să îi ajute pe oameni,

iar bucuria lor era cu atât mai mare în cazurile în care oamenii se rugau suficient de intens pentru ca rugăciunilor lor să li se poată răspunde pe loc. Răspundeau întotdeauna mai întâi la rugăciunile mai puternice și mai luminoase, dar nu le uitau nici pe celelalte, până când fiecare rugăciune își găsea în final răspunsul. Pe de altă parte, am remarcat că rugăciunile nesincere nu luminau aproape deloc. De aceea, multe dintre ele nici măcar nu erau auzite.

Mi s-a explicat că cerul răspunde *tuturor* rugăciunilor sincere. Atunci când ne aflăm într-o mare nevoie sau când ne rugăm pentru altcineva, razele de lumină pe care le emitem sunt foarte puternice și ajung imediat la cer. Mi s-a mai spus că nu există rugăciune mai luminoasă decât aceea a unei mame pentru copilul ei. Acestea sunt cele mai pure rugăciuni, întrucât corespund unei dorințe extrem de intense, iar uneori unei disperări pe măsură. Orice mamă are capacitatea de a se dăruia în întregime copiilor ei și de a se ruga cu ardoare lui Dumnezeu pentru aceștia. Totuși, orice altă rugăciune poate ajunge la fel de ușor la Dumnezeu.

Am înțeles cu această ocazie că după ce n-am rugat, noi trebuie să ne detașăm și să avem încredere că Dumnezeu ne va răspunde la rugăciuni. Dumnezeu știe întotdeauna ce nevoi avem și nu așteaptă decât o invitație pentru a ne sări în ajutor. El are puterea de a răspunde la toate rugăciunile, dar își respectă propria lege și nu ne încalcă niciodată liberul arbitru. De aceea, noi trebuie să ne abandonăm în fața voinței lui și să avem o încredere deplină în el. Tot ce am cerut cu inima sinceră, fără să ne îndoim, vom primi.

Rugăciunile noastre în favoarea celorlalți au o mare putere, dar nu își primesc răspunsul decât dacă nu contravin liberului arbitru al acestora, încalcându-le propriile nevoi. Dumnezeu ne lasă să ne descurcăm întotdeauna singuri, dar este întotdeauna dornic să ne ajute în toate felurile cu

putință, dacă îi cerem acest lucru. În cazul în care credința prietenilor noștri este slabă, rugăciunile noastre în favoarea lor îi pot întări. Dacă sunt bolnavi, rugăciunile noastre îi pot ajuta să se vindece, mai puțin în cazul în care boala de care suferă are menirea să îi ajute să crească din punct de vedere spiritual. Dacă li se apropie moartea, noi trebuie să ne rugăm pentru ei, dar nu trebuie să uităm să cerem întotdeauna să se facă voia lui Dumnezeu. În caz contrar, riscăm să creăm un conflict în interiorul celor dragi, care doresc – poate – să părăsească acest plan terestru. Modalitățile prin care îi putem ajuta pe cei din jur sunt nenumărate. Noi ne putem ajuta familia, prietenii și pe ceilalți oameni în maniere pe care adeseori nici măcar nu ni le putem imagina.

Totul mi se părea extrem de simplu, poate chiar prea simplu. Rugăciunea mi s-a părut întotdeauna un exercițiu care trebuie să dureze ore întregi. Am fost tot timpul convinsă că noi trebuie să îl sâcâim pe Domnul cu cererile noastre până când se va întâmpla ceva. Aveam chiar propriul meu sistem de rugăciune. Începeam întotdeauna cu ceea ce consideram că am nevoie, după care treceam la un fel de mituire, subliniind faptul că era în interesul Domnului să mă ajute. Dacă metoda nu dădea rezultate, începeam să mă târguiesc, oferindu-i Domnului anumite acte specifice de obediență sau de sacrificiu care mi-ar fi putut atrage binecuvântarea lui. În final, începeam să mă rog cu disperare, iar în ultimă instanță recurgeam chiar la amenințări. Din păcate, sistemul nu m-a ajutat prea mult, întrucât am obținut prea puține răspunsuri la rugăciunile mele. Acum am înțeles că rugăciunile mele au fost de fapt cea mai bună dovadă a îndoielilor mele. Toate scenariile pe care le cream ilustra de fapt lipsa mea de credință în voința Domnului de a-mi răspunde la rugăciuni, ținând cont doar de nevoile mele. M-am îndoit tot timpul de dreptatea sau chiar de capacitatea lui Dumnezeu și nu

am fost niciodată pe deplin sigură că acesta mă ascultă cu adevărat. Toate aceste îndoieli au creat o barieră între mine și Dumnezeu.

Acum am înțeles că Dumnezeu nu numai că ne aude rugăciunile, dar ne cunoaște nevoile chiar mai bine decât noi. De aceea, el ne răspunde (prin intermediul îngerilor lui) cu cea mai mare bunăvoință la rugăciuni. Am putut constata cu această ocazie cât de fericiți erau îngerii să ne ajute. Pe de altă parte, am înțeles că Dumnezeu are o perspectivă pe care noi nu o putem avea niciodată. El ne cunoaște deopotrivă trecutul etern și viitorul posibil, așa că percepe înainte de toate nevoile noastre spirituale. În marea lui iubire, el ne răspunde la rugăciuni, dar din perspectiva omniscienței sale divine. Altfel spus, el răspunde *perfect* la toate rugăciunile. Am înțeles de asemenea că nu trebuie să repet niciodată la infinit aceeași rugăciune, ca și cum Dumnezeu nu m-ar fi înțeles din prima clipă. Rugăciunea trebuie să se bazeze întotdeauna pe credință și pe răbdare. Dumnezeu ne-a dăruit liberul arbitru, dar noi îi putem permite să intervină în viața noastră, invitându-l direct.

Un alt aspect important pe care l-am înțeles cu această ocazie a fost importanța recunoștinței față de Dumnezeu pentru darurile primite. Recunoștința este o virtute divină. De aceea, noi trebuie să cerem cu umilință și să primim cu recunoștință. Cu cât îi mulțumim mai mult lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care ni le oferă, cu atât mai multe a ne oferi astfel de binecuvântări putem primi pe viitor. Dorința lui de să facem noi este să ne deschidem mințile și inimile pentru a le primi. În acest fel, noi ne putem convinge de existența lui și putem deveni la fel ca și îngerii săi, ajutându-i pe semenii noștri aflați în nevoie. Atât timp cât ne vom ruga și vom face servicii, lumina noastră va străluci din ce în ce mai puternic. Serviciul este uleiul care umple lampa noastră, alături de iubire și de compasiune.

Consiliul înțelepților

M-am trezit din nou în grădină, alături de însoțitoarele mele, iar viziunea asupra Pământului a dispărut. Cele două spirite m-au condus către o clădire mare. Când am intrat, am rămas impresionată de frumusețea ieșită din comun a interiorului ei. În această lume toate clădirile sunt perfecte. Toate unghiurile și detaliile lor completează în mod armonios ansamblul, creând o senzație de perfecțiune. Practic, tot ce există în această lume reprezintă o operă de artă.

Am fost condusă într-o cameră de un mare rafinament. Când am intrat, am văzut un grup de bărbați așezați în jurul unei mese ovale. Am rămas în picioare în fața lor. M-a izbit imediat faptul că la masă erau așezați numai bărbați, nicio femeie.

Fiind o liber cugetătoare pe Pământ, eram foarte sensibilă la rolul femeilor în lume. Eram preocupată de drepturile acestora, care trebuiau să fie egale cu ale bărbaților, și aveam opinii foarte puternice referitoare la capacitatea acestora de a concura cu bărbații în toate

domeniile și în toate împrejurările, de pe picior de egalitate. De aceea, în mod normal aș fi avut o reacție nefavorabilă văzând acest consiliu alcătuit numai din bărbați și din care femeile lipseau cu desăvârșire. Din fericire, în această lume am învățat că bărbații și femeile îndeplinesc roluri diferite și complementare. Am înțeles acest lucru ceva mai devreme, în timp ce contempnam crearea Pământului. Mi s-a arătat atunci că Adam și Eva au fost creați în mod diferit. De pildă, Adam era mai satisfăcut de șederea sa în Grădina Paradisului, în timp ce Eva era mai agitată. Ea își dorea cu disperare să devină mamă și era dispusă să riște chiar și moartea pentru a-și îndeplini această dorință. Eva nu a „căzut” pradă tentației, ci a luat mai degrabă o decizie conștientă de a crea condițiile necesare pentru progresul ei spiritual. De aceea, ea l-a convins pe Adam să guste din fructul interzis. În acest fel, cei doi au creat condițiile necesare pentru a avea copii, dar prețul plătit a fost moartea în planul fizic.

Am văzut atunci Spiritul lui Dumnezeu planând deasupra Evei, și am înțeles că rolul femeilor este unic în creație. Structura emoțională a acestora le permite să reacționeze mai ușor în fața iubirii, fapt care îi permite Spiritului lui Dumnezeu să le penetreze mai ușor ființa. În plus, rolul lor de mame le oferă o relație cu totul specială cu Dumnezeu, întrucât le permite să creeze, la fel ca și acesta.

Am înțeles de asemenea pericolele cu care se confruntă femeile din cauza lui Satan. Acesta continuă să folosească și astăzi același mecanism al tentației pe care l-a folosit în Grădina Paradisului. El încearcă astfel să distrugă familii întregi, și implicit umanitatea în ansamblul ei, prin tentarea femeilor. Acest adevăr m-a neliniștit, dar am înțeles că este autentic. Planul lui Satan este evident: el le atacă pe femei profitând de agitația lor înnăscută și de

intensitatea emoțiilor lor – aceleași emoții care au făcut-o pe Eva să acționeze, deși Adam era perfect satisfăcut de situația lui. Satan are tendința să atace relația dintre soț și soție, determinându-i să se îndepărteze unul de celălalt și folosindu-se de atracția sexului și a lăcomiei pentru a încerca să le distrugă căminul. Toți copiii sunt afectați de distrugerea căsniciei dintre părinții lor. De aceea, femeile ajung să poarte povara fricii și poate a vinovăției: a fricii de viitor și a vinovăției pentru destrămarea familiei lor. Satan se folosește de aceste două instrumente pentru a încerca să le distrugă pe femei, și implicit rolul acestora pe Pământ. Mi s-a mai spus că dacă Satan ar reuși să pună mâna pe femei, bărbații le-ar urma cu ușurință pe acestea. De aceea, am căpătat o altă perspectivă asupra diferenței dintre bărbați și femei, și am înțeles frumusețea rolurilor jucate de fiecare din aceștia.

De aceea, nu am avut nicio reacție când m-am trezit în fața consiliului alcătuit în întregime numai din bărbați. Am acceptat imediat faptul că aceștia își jucau propriile roluri, în timp ce eu mi-l jucam pe al meu. De altfel, din bărbați emana o mare iubire față de mine, așa că m-am simțit complet împăcată. Ei s-au consultat o vreme între ei, după care unul mi s-a adresat. Mi-a spus că am murit prematur și că trebuie să mă întorc pe Pământ. Am înțeles că era *important* să mă întorc și că aveam o misiune de îndeplinit, dar am simțit totuși în inima mea o mare opoziție. Aceasta era casa mea, așa că m-am gândit că nimic din ceea ce mi-ar fi putut spune nu m-ar fi convins vreodată să o părăsesc. Bărbații s-au consultat din nou și m-au întrebat dacă doresc să îmi revăd viața. Întrebarea era de fapt un fel de poruncă. Am ezitat, căci niciun spirit nu și-ar dori vreodată să își revadă trecutul muritor în acest loc al iubirii și al purității absolute. Bărbații mi-au spus că era important să îmi revăd

viața. De aceea, am sfârșit prin a accepta. Lângă mine a apărut o lumină și eu am simțit iubirea Mântuitorului, care mă însoțea și cu această ocazie.

Am făcut un pas către stânga, ca să văd mai bine filmul vieții mele. Acesta mi-a apărut chiar în locul în care am stat inițial. Întreaga mea viață mi-a apărut în față sub forma unor holograme perfect definite, care se derulau în fața ochilor mei cu o viteză incredibilă. Am rămas uimită să constat că pot înțelege o cantitate atât de mare de informații, primite cu o viteză la fel de mare. Înțelegerea mea era mult mai cuprinzătoare decât îmi aminteam revăzând diferite incidente din viața mea. Îmi puteam experimenta din nou emoțiile pe care le-am simțit la vremea respectivă, dar și emoțiile celor din jurul meu. Le puteam experimenta gândurile și sentimentele legate de mine. Astfel, multe incidente mi-au devenit clare într-o manieră cu totul nouă, pe care nu aș fi bănuțit-o anterior. „O, da, mi-am repetat de câteva ori în sinea mea, acum înțeleg. Cine s-ar fi gândit?... Desigur, acum totul capătă sens!” Ori de câte ori am simțit dezamăgirea celor din jurul meu, inima mea s-a strâns de durere, umplându-se de vinovăție. Am înțeles limpede întreaga durere pe care le-am cauzat-o celor din jur, pe care am simțit-o integral. De aceea, am început să tremur. Mi-am dat seama câtă suferință le-a provocat celorlalți temperamentul meu aprins și am suferit la rândul meu pentru ei. Mi-am conștientizat propriul egoism, și inima mea a început să plângă. Cum am putut fi atât de neglijentă?

Atunci, în mijlocul acestei dureri, am simțit iubirea pe care mi-o adresau membrii consiliului. Aceștia îmi priveau viața cu înțelegere și cu compasiune. Ei țineau cont de toți factorii implicați, de educația pe care am primit-o în copilărie, de durerea pe care mi-au inoculat-o alte persoane,

de oportunitățile pe care le-am acceptat sau pe care le-am ratat. Am înțeles atunci că niciunul din membrii consiliului *nu mă judecă*. Eu eram singura care mă judecam. Iubirea și compasiunea înțelepților erau necondiționate. Respectul lor pentru mine era absolut. Le-am fost cu deosebire recunoscătoare pentru această iubire în timpul următoarei faze a revederii vieții mele.

Mi s-a arătat cu această ocazie „efectul dominoului”, după cum îl numeau ei. Am văzut astfel cum greșelile mele față de alți oameni i-au făcut pe aceștia nu doar să sufere pe moment, dar și să repete aceleași greșeli față de terțe persoane. Lanțul a continuat apoi mai departe, la fel ca piesele unui domino care cad una după alta, până când efectul s-a întors asupra mea, cea care l-am inițiat. Am constatat cu această ocazie că am ofensat mult mai mulți oameni decât mi-aș fi imaginat vreodată. De aceea, durerea mea interioară a devenit insuportabilă.

Mântuitorul s-a apropiat de mine, plin de înțelegere și de iubire. Spiritul lui mi-a dat putere, după care mi-a spus că mă judec prea aspru: „Ești prea dură cu tine însăși”. Mi-a arătat apoi cealaltă față a principiului dominoului: toate faptele mele de bunătate, care s-au întors și ele la mine după ce au parcurs același cerc al dominoului, trecând de la o persoană la alta. Prietenii mei, față de care am dat dovadă de bunătate, au simțit nevoia să dea la rândul lor dovadă de aceeași bunătate față de alte persoane, și povestea s-a repetat. Un simplu act de caritate din partea mea a contribuit la amplificarea bunăstării și fericirii mult mai multor persoane decât mi-aș fi imaginat vreodată. Un gând a început să se repete obsesiv în mintea mea: „Iubirea este singurul lucru care contează cu adevărat. Iubirea înseamnă *bucurie!*” Mi-am amintit cu această ocazie versetul biblic care spune: „Eu am venit pentru ca ei să aibă parte de viață,

și pentru ca să aibă parte de ea din abundență” (Ioan 10:10), iar sufletul meu s-a umplut de o bucurie indescrisibilă.

Totul părea atât de simplu. *Dacă suntem buni, avem parte de bucurie.* „De ce nu am știut aceste lucruri de la bun început?”, m-am întrebat fără să vreau. Iisus sau unul din bărbații din consiliu mi-a răspuns, iar răspunsul lui s-a întipărit adânc în sufletul meu, scufundându-se în partea cea mai profundă a acestuia și schimbându-mi pentru totdeauna viziunea asupra dificultăților vieții: „Tu ai avut la fel de multă nevoie de experiențele negative ca și de cele pozitive de pe Pământ. Înainte de a putea simți bucuria, trebuie să experimentezi durerea”.

Dintr-odată, *toate* experiențele mele s-au integrat într-o viziune nouă. Am înțeles că nu am făcut greșeli adevărate și că fiecare experiență prin care am trecut a fost un instrument care m-a ajutat să mă maturizez din punct de vedere spiritual. Chiar și experiențele nefericite mi-au permis să obțin o mai mare înțelegere legată de mine însămi, până când am învățat să le evit. În acest fel, în mine a crescut capacitatea de a-mi ajuta semenii. Am înțeles cu această ocazie cât de multe experiențe pe care le-am trăit au fost orchestrate de îngerii mei păzitori. Unele dintre ele au fost triste, iar altele fericite, dar toate au fost calculate pentru a mă propulsa pe nivele tot mai înalte de cunoaștere și de înțelegere. Îngerii mei păzitori au rămas alături de mine în timpul încercărilor dificile prin care am trecut, ajutându-mă în toate felurile care le stăteau la dispoziție. În anumite cazuri am avut foarte mulți îngeri în jurul meu, în timp ce în altele nu am avut decât câțiva, în funcție de nevoile mele reale. Revăzându-mi viața, mi-am dat seama că am repetat de multe ori aceleași greșeli, până când mi-am învățat în sfârșit lecția. Pe de altă parte, am constatat că cu cât învățam mai multe lucruri, cu atât mai multe uși se deschideau în

fața mea. Multe din realizările despre care am crezut până atunci că mi-au aparținut în exclusivitate s-au datorat în realitate ajutorului divin pe care l-am primit.

Astfel, experiența revederii vieții mele de până atunci s-a transformat dintr-o experiență negativă într-una pozitivă. Perspectiva mea asupra ei s-a schimbat și am început să îmi văd păcatele și slăbiciunile într-o lumină multidimensională. Chiar dacă mi-au provocat multă durere (mie și altora), ele au fost instrumente care m-au ajutat să învăț, să îmi corectez modul de a gândi și comportamentul. Am înțeles cu această ocazie că păcatele iertate sunt literalmente șterse din aura noastră. Peste ele se suprapune noua noastră înțelegere, noua noastră direcție în viață, care ne determină să renunțăm în mod natural la păcat. Păcatul este șters, dar învățătura primită rămâne. În acest fel, propriile mele păcate m-au ajutat să cresc și mi-au amplificat capacitatea de a-mi ajuta semenii.

Această cunoaștere amplificată mi-a oferit perspectiva de care aveam nevoie pentru a mă ierta definitiv pe mine însămi. Am înțeles cu această ocazie că orice iertare începe cu iertarea de sine. Cine nu se poate ierta pe el însuși nu îi poate ierta cu adevărat nici pe ceilalți, iar iertarea celorlalți este foarte importantă. Noi primim întotdeauna ceea ce oferim. Dacă dorim să fim iertați de cei față de care am greșit, trebuie să învățăm mai întâi să iertăm la rândul nostru. Am constatat de asemenea că, de cele mai multe ori, comportamentul persoanelor pe care nu le puteam suporta (și nici ierta) era un comportament pe care îl practicam eu însămi, sau de care mă temeam. Exemplul celorlalți nu făcea decât să îmi ilustreze propriile mele slăbiciuni, sau cele pe care le-aș fi putut avea și de care mă temeam.

Am înțeles o dată în plus cât de toxic este atașamentul față de bunurile lumești. Singura creștere reală este cea

spirituală, iar posesiunile lumești și dorințele necontrolate nu fac decât să schilodească spiritul. Ele devin niște idoli în fața cărora ne închinăm, și care ne înlanțuie de trupul nostru. Din cauza lor, noi nu mai putem experimenta bucuria și creșterea reală care ne stau la dispoziție și pentru care ne-a creat Dumnezeu.

Mi s-a spus din nou, de data aceasta nu în cuvinte, ci direct la nivelul înțelegerii, că lucrul cel mai important în viață este să îi iubesc pe ceilalți la fel de mult cum mă iubesc pe mine însămi. În acest scop, trebuia să încep însă prin a mă iubi pe mine însămi. Frumusețea și lumina lui Christos se aflau în interiorul meu, și tot ce trebuia să fac era să caut în sine pentru a le descoperi. De îndată ce am înțeles acest lucru, am început să îl practic chiar în acel moment. Am înțeles astfel că eu mi-am reprimat adeseori frumusețea indescrribibilă a propriului meu suflet. De aceea, trebuia să îl las să strălucească din nou, așa cum făcea altădată.

Procesul revederii vieții s-a încheiat, iar bărbații din consiliu au rămas liniștiți, emanând iubirea lor absolută față de mine. Mântuitorul se afla și el acolo, în lumina lui, zâmbindu-mi mulțumit de progresele făcute. Bărbații au început din nou să se sfătuiască, după care s-au întors către mine. Unul dintre ei mi-a spus: „Nu ți-ai îndeplinit misiunea pe Pământ. De aceea, trebuie să te întorci. Noi nu te vom obliga însă să faci acest lucru. Alegerea îți aparține”.

Fără nicio ezitare, am răspuns: „Nu, nu mai doresc să mă întorc. Aceasta este casa mea. Aceasta este adevărata mea lume”. Am rămas fermă pe poziție, știind că nimeni și nimic nu m-ar putea convinge să mă întorc pe Pământ.

Unul dintre înțelepți mi-a spus atunci, pe un ton la fel de ferm: „Munca ta nu este încheiată. Ar fi mai bine dacă te-ai întoarce”.

Nu aveam de gând să mă întorc. Învățasem încă din copilărie cum să câștig o ceartă, iar acum aveam de gând să mă folosesc de această capacitate. De aceea, m-am aruncat pe jos și am început să plâng. „Nu mă întorc înapoi, am repetat printre suspine, și nimeni nu mă poate convinge să fac acest lucru! Rămân aici, în adevărata mea casă! M-am săturat de Pământ!”

Iisus a rămas nu departe de mine, în dreapta mea, strălucind în lumina lui puternică. S-a îndreptat către mine și i-am simțit imediat afecțiunea și grija, cu care se amesteca însă și un oarecare amuzament. Era în continuare la fel de încântat de mine, îmi înțelegea stările și i-am simțit perfect empatia față de dorința mea de a rămâne. M-am ridicat de jos, iar el s-a adresat consiliului: „Haideți să-i arătăm în ce consta misiunea ei”. Apoi s-a întors din nou către mine și mi-a spus: „Îți vom arăta în ce consta misiunea pe care ți-ai asumat-o, astfel încât să poți lua o decizie în deplină cunoștință de cauză. După aceea va trebui să te decizi însă. Dacă te vei hotărî să te întorci pe Pământ, această misiune și o bună parte din tot ce ai aflat în această lume îți vor fi șterse din memorie”.

Am acceptat împotriva voinței mele și am aflat în ce consta misiunea mea pe Pământ.

Am înțeles atunci dincolo de orice îndoială că trebuia să mă întorc pe Pământ. Deși detestam faptul că trebuia să renunț temporar la această lume plină de iubire și de lumină pentru a mă întoarce într-o lume a tuturor greutăților și incertitudinilor, importanța misiunii mele m-a determinat să iau decizia cea justă. Înainte însă, i-am pus pe toți cei de față, inclusiv pe Iisus, să îmi promită că în clipa în care îmi voi îndeplini misiunea, mă vor lăsa să mă întorc acasă. Nu doream să petrec nici măcar un minut în plus pe Pământ, mai mult decât era necesar. Casa mea era lumea lor. Au fost

cu toții de acord cu condițiile mele, după care s-a declanșat procesul de întoarcere a mea pe Pământ.

Mântuitorul a venit din nou la mine și mi-a spus cât de mult se bucură pentru decizia pe care am luat-o. Cu această ocazie, mi-a reamintit că după ce mă voi întoarce pe Pământ, nu îmi voi mai aminti în ce constă misiunea mea. „Când te vei afla din nou în lumea fizică, nu va trebui să te gândești la această misiune. Aceasta îți va fi revelată la momentul potrivit”.

„O, cât de bine mă cunoaște!”, mi-am spus în sinea mea. Știa la fel de bine ca și mine că dacă mi-aș aminti prematur în ce constă misiunea mea pe Pământ, mi-o voi îndeplini cât de rapid voi putea, pripindu-mă și dând probabil greș. Lucrurile s-au petrecut exact așa cum a anticipat Mântuitorul. Detaliile misiunii mele mi-au fost șterse complet din memorie. Nu mai dispun de niciun indiciu, și în mod paradoxal, nici nu îmi doresc să mă gândesc prea mult la acest lucru.

În ceea ce privește promisiunea Domnului de a mă lua înapoi în momentul în care misiunea mea va fi îndeplinită, ultimele lui cuvinte îmi mai răsună încă în urechi: „Zilele pe Pământ trec repede. Nu vei sta mult timp acolo, după care te vei întoarce aici”.

Despărțirea

Dintr-odată, am fost înconjurată de mii de îngeri. Fețele lor străluceau de bucurie. În mod evident, se bucurau de decizia pe care am luat-o, și mă înconjurau cu iubirea lor, pentru a mă încuraja.

În timp ce îmi simțeam propria inimă topindu-se de iubire față de ei, au început să cânte. Nicio muzică pe care am auzit-o vreodată în viață, nici chiar cea din grădina cerului, nu se putea compara cu aceasta. Era sublimă, măreață, glorioasă, și îmi era consacrată în totalitate. Pe scurt, era copleșitoare. Îngerii cântau spontan, fără o partitură, descriind prin tonalitățile lor ceea ce simțeau. Vocile lor erau de o puritate absolută și fiecare notă pe care o cântau era curată și dulce. Nu-mi mai amintesc cuvintele cântecului lor, dar în esență îmi spuneau că va veni vremea când le voi auzi din nou cântecul. Ochii mei s-au umplut de lacrimi. M-am scaldat în această muzică celestă și în iubirea lor, nevenindu-mi să cred că un suflet atât de insignifiant ca al meu putea fi tema unei adorații atât de mari. Am înțeles atunci că niciun suflet nu este insignifiant și nu a

fost vreodată. Spiritul meu a înflorit, plin de smerenie și de recunoștință. Am avut parte atunci de o ultimă viziune asupra Pământului.

Cerurile s-au deschis din nou, iar în față mi-a apărut Pământul cu miliardele sale de oameni. I-am văzut pe aceștia luptându-se pentru a-și câștiga existența, făcând greșeli, învățând să experimenteze bunătatea, descoperind iubirea, plângându-și morții, iar deasupra lor i-am văzut plutind pe îngeri. Aceștia îi cunoșteau pe oameni după nume și îi supravegheau cu atenție. Se bucurau pentru fiecare faptă bună a lor și se întristau pentru fiecare greșală. Se grăbeau să răspundă tuturor cererilor de ajutor, să îi inspire și să îi protejeze. Am înțeles din nou că noi putem atrage mii de îngeri printr-un simplu apel, rostit însă cu o mare credință. Noi suntem *cu toții* egali în fața lor, indiferent cât de mari sau de mici părem, cât de talentați sau de handicapați, cât de sfinți sau de păcătoși, și indiferent dacă ocupăm poziții de conducere sau nu facem decât să îi urmăm pe alții. Cu toții suntem considerați la fel de importanți și toți primim același ajutor din partea îngerilor. Iubirea lor nu ne uită niciodată.

Viziunea a dispărut, iar eu i-am privit pentru ultima dată pe prietenii mei celești: cele două femei care m-au însoțit în călătoria mea prin cer, cei trei îngeri păzitori (călugării) și multe alte ființe spirituale pe care le-am cunoscut și pe care le-am îndrăgit. Cu toții erau la fel de nobili, de măreți și de glorioși, deși eu nu am cunoscut decât un crâmpei din adevărata slavă a sufletelor lor. Am avut privilegiul să cunosc doar o anticameră minuscule a cerului, un mic fragment din căminul lor paradisiac. În cer și în inimile locuitorilor săi există o cunoaștere care depășește cu mult tot ce ne-am putea imagina noi. Aici ne așteaptă tot felul de planuri, de căi și de adevăruri, unele fiind la

fel de vechi ca și eternitatea, în timp ce altele urmează să fie concepute chiar de noi. Mi s-a arătat doar un crâmpei din cer, dar voi prețui de-a pururi această amintire. Știam că imaginea îngerilor care cântau, umplându-mi inima de iubire, era ultima experiență glorioasă care îmi era permisă. În timp ce ființele angelice continuau să își exprime întreaga iubire și sprijinul lor pentru mine, am început să plâng. Mă întorceam pe Pământ.

Întoarcerea

Nu ne-am spus rămas bun. Pur și simplu, m-am trezit din nou în salonul meu de spital. Ușa era în continuare pe jumătate deschisă, luminița de deasupra chiuvetei era încă aprinsă, iar pe patul de lângă fereastră zăcea corpul meu. L-am privit pentru o clipă de sus și am fost cuprinsă de repulsie. Părea atât de rece și de greu. Îmi amintea de o haină tăvălită prin noroi, pe care trebuia să mi-o pun pe mine, deși abia făcusem un duș reconfortant și mă simțeam perfect curată. Nu aveam însă de ales, întrucât promisesem să fac acest lucru. Pe de altă parte, trebuia să mă grăbesc. Dacă mai întârziam mult, aveam să îmi pierd definitiv curajul și aș fi luat-o la fugă. De aceea, m-am grăbit să alunec din nou în interiorul corpului meu. A fost suficient să mă gândesc la acest lucru pentru ca procesul să se deruleze în mod natural, fără niciun control din partea mea.

Greutatea și răceala corpului mi s-au părut insuportabile. Am început să tremur din toate încheieturile, ca și cum prin mine ar fi trecut milioane de volți de electricitate.

Am simțit din nou durerea și boala corpului meu, și m-am simțit profund deprimată. După bucuria libertății spirituale, am redevenit prizoniera cărnii.

În timp ce zăceam înlănțuită din nou în închisoarea corpului fizic, cei trei prieteni ai mei mi-au apărut din nou. Îngerii mei păzitori, dragii mei prieteni dintotdeauna, au venit să mă reconforteze. Mă simțeam atât de slăbită încât nu am reușit să îi întâmpin așa cum aș fi vrut. Ei erau ultima mea verigă de legătură cu puritatea și iubirea cerului pe care tocmai l-am vizitat. Mi-aș fi dorit din inimă să îi întâmpin așa cum se cuvine și să le mulțumesc pentru prietenia lor eternă. Mi-aș fi dorit să le pot spune din nou: „Vă iubesc”, dar nu am reușit decât să îi privesc cu ochii umeziți de lacrimi și cu speranța că vor înțelege.

Din fericire, nu trebuia să vorbesc. Îngerii mei păzitori au înțeles tot ce doream să le spun. Au rămas în tăcere lângă mine, privindu-mă în ochi și emanând iubire. Mi-au transmis astfel o forță spirituală care m-a făcut să uit de orice durere. Timp de câteva secunde prețioase, ne-am privit în ochi și am lăsat inimile noastre să comunice. În acele momente, îngerii mi-au transmis un mesaj pe care îl voi prețui întotdeauna, considerându-l un simbol sacru al prieteniei noastre eterne. Cuvintele și prezența lor m-au reconfortat, făcându-mă să uit de durerea mea. Eram conștientă de faptul că îngerii mei știau nu doar ce simt, dar și ceea ce va urma în viața mea, durerea pe care o voi simți atunci când nu voi mai fi conștientă de iubirea lor, frustrările datorate vieții pe Pământ și călătoria dificilă care mă așteaptă în față. Pe de altă parte, erau extrem de mulțumiți de decizia mea de a mă întoarce pe Pământ. Știam că am luat decizia justă. „Până una alta, mi-au spus, odihnește-te”. Mi-au indus apoi o stare de pace și de liniște interioară. Am simțit cum aceasta se revarsă asupra mea și

am căzut pradă unui somn profund odihnitor și vindecător. Am alunecat în starea de somn învăluită de iubirea și de lumina lor.

Nu știu cât de mult a durat acest somn. Când mi-am deschis din nou ochii, era ora 2:00 noaptea. Trecuseră patru ore de la moartea mea. Nu știu exact cât timp am petrecut în lumea spiritelor, dar patru ore mi se păreau totuși prea puțin față de toate experiențele prin care am trecut. Nu știam dacă medicii au încercat să mă salveze în vreun fel, și nici măcar dacă exista cineva conștient de faptul că am murit. Mă simțeam odihnită, dar nu puteam scăpa de depresia pe care o simțeam. Am început apoi să îmi retrăiesc experiența, să revăd filmul celor petrecute în lumea spiritelor, și nu mi-am putut opri uimirea la gândul că l-am văzut pe Mântuitorul lumii și că acesta m-a ținut în brațele sale. Mi-am adus aminte de întreaga cunoaștere pe care am primit-o în jurul prezenței lui și m-am simțit instantaneu întărită, știind că lumina lui va continua să îmi transmită putere și să mă reconforteze în momentele mele dificile.

Eram pe punctul de a închide ochii și de a adormi din nou, când am sesizat o mișcare în dreptul ușii. Am încercat să mă sprijin de cot pentru a vedea mai bine cine este și am văzut o creatură care și-a strecurat capul înăuntru. M-am cutremurat de teamă. Apoi a apărut o alta. Înfățișarea acestor creaturi era grotescă și absolut hidoasă. În salon au intrat astfel cinci creaturi. Eram paralizată de teamă. Erau niște ființe scunde și musculoase, pe jumătate oameni, pe jumătate animale, cu gheare lungi și fețe sălbatică, deși umane. S-au îndreptat către mine mârâind și șuierând. Erau pline de ură și am știut imediat că aveau intenția să măucidă. Am încercat să țip, dar eram prea slăbită sau prea paralizată de frică pentru a mă putea mișca. De aceea, am

privit neajutorată cum s-au apropiat la circa un metru și jumătate de pat.

Pe neașteptate, asupra mea a căzut un fel de clopot protector de lumină. Ca la un semnal, creaturile s-au aruncat asupra mea, recunoscând – se pare – un fel de amenințare la adresa lor. Clopotul m-a protejat însă, iar creaturile nu au reușit să treacă de el, oricât de mult ar fi încercat. L-au înconjurat, ba chiar s-au cățărat deasupra lui, încercând să găsească un unghi mai bun de atac, dar nu au găsit nicio porțiță liberă, fapt care le-au umplut de frustrare. De aceea, au început să blesteme, să înjure și să scuipe. Eram îngrozită la maxim și mă simțeam prizonieră în patul meu. Creaturile erau extrem de perseverente, iar eu nu știam cât de mult timp va rezista clopotul. De fapt, nu știam nici ce reprezintă el.

Când situația a ajuns să mi se pară insuportabilă, cei trei îngeri păzitori ai mei, călugării, au intrat din nou în salon, iar creaturile au fugit. Îngerii mi-au spus să nu mă tem, întrucât eram protejată. Au adăugat că diavolul era furios din cauza deciziei mele de a mă întoarce pe Pământ și că i-a trimis pe acești demoni puternici pentru a mă distruge. Mi-au explicat de asemenea că haloul protector de lumină va rămâne în jurul meu de-a lungul întregii mele vieți. Mi-au spus că este posibil ca demonii să încerce din nou să ajungă la mine și că s-ar putea să-i revăd, dar că domul de lumină mă va proteja întotdeauna. „În plus, au adăugat ei, noi vom fi tot timpul alături de tine, pentru a te ajuta și pentru a te încuraja”. Câteva momente mai târziu, călugării au dispărut, spre tristețea mea.

Aceasta a fost ultima vizită pe care am primit-o de la cei trei călugări-ângeri păzitori. Chiar dacă îi numesc cu drag călugării mei, eu știu că de fapt sunt trei dintre cei mai apropiați prieteni ai mei dintotdeauna. De-abia aștept

ziua în care ne vom putea îmbrățișa din nou, reînnoindu-ne astfel prietenia eternă.

Într-adevăr, demonii au revenit imediat după plecarea îngerilor, dar clopotul de lumină a continuat să mă protejeze. Am pus mâna pe receptor și l-am sunat pe soțul meu, încercând să-i explic că în camera mea se aflau niște demoni. Joe a rămas cu convingerea că am halucinații, așa că mi-a dat-o la telefon pe una din fete, iar el s-a urcat în mașină și s-a grăbit să ajungă la spital. Zece minute mai târziu, a intrat pe ușă. Nu a putut vedea creaturile din cameră, dar a venit lângă pat și m-a ținut de mână, în timp ce eu am încercat să-i explic tot ce s-a întâmplat. În scurt timp, creaturile au devenit frustrate și au plecat. Din fericire, nu s-au mai întors în noaptea cea. Ușurată, am început să mă calmez. Am încercat să îi povestesc lui Joe câteva frânturi din experiența mea. Nu am intrat în foarte multe detalii, dar el și-a dat seama că s-a întâmplat ceva important pentru mine, așa că s-a dovedit plin de iubire și de înțelegere. Chiar dacă nu mai aveam parte de prezența vizibilă a îngerilor, îl aveam alături de mine pe Joe, care mă mângâia și mă proteja. Chiar dacă iubirea lui nu se compara cu cea a îngerilor sau cu cea a lui Christos, mi s-a părut minunată și mi-a alinat sufletul. Iubirea noastră, a muritorilor, este imperfectă, dar puterea ei de a vindeca și de a susține rămâne totuși foarte mare.

În timp ce Joe stătea lângă mine, spiritul meu a continuat să călătorească în ambele lumi, ca și cum întoarcerea mea pe Pământ nu ar fi fost permanentă. Îmi amintesc vag că medicii și asistentele au lucrat pe trupul meu. Nu știam ce îmi fac, dar le simțeam tensiunea și anxietatea. În tot acest timp am continuat să am acces la lumea spiritelor, văzând foarte multe lucruri minunate. A urmat apoi o altă

experiență impresionantă, pe care nu am trăit-o sub forma unei viziuni, ci a unei vizite.

O fetiță incredibil de drăgălașă a intrat în salonul meu. Avea doar doi sau trei anișori și a fost singurul copil pe care l-am văzut în lumea spiritelor. Din ființa ei emana o aureolă de lumină aurie, care o însoțea oriunde mergea. Părea să fie extrem de atrasă de Joe, iar când medicii și asistentele au ieșit pentru o clipă din cameră, l-am întrebat dacă o poate vedea. Nu o vedea. Fetița avea grația unei balerine. Aproape că pășea pe vârfurile degetelor și făcea mici gesturi, ca și cum ar fi dansat. Spontaneitatea și fericirea ei erau atât de ieșite din comun încât m-au uimit la culme. Fetița s-a îndreptat către Joe și s-a așezat pe degetul mare de la piciorul lui. A rămas în echilibru într-un singur picior și și-a ridicat piciorul opus în spate, la fel cum ar fi făcut o balerină, după care a încercat să intre în buzunarul de la pantalonii lui. Eram hipnotizată de fermecătorul spectacol. Am întrebat-o ce face. S-a întors către mine și a râs, zâmbindu-mi șmecherește și dându-mi astfel de înțeles că m-a auzit. Nu mi-a răspuns însă nimic. I-am simțit bucuria interioară și fericirea pură și exuberantă care emanau din ea. Apoi a dispărut și nu a mai revenit. Un lucru îmi era însă sigur: nu aveam să o uit niciodată.

În următoarele ore, medicii și asistentele au intrat de nenumărate ori în salon, verificându-mă. Deși îmi acordau mult mai multă atenție decât în noaptea precedentă, nici eu și nici Joe nu le-am spus nimic despre ceea ce s-a întâmplat. A doua zi dimineața, un medic mi-a spus: „Azi-noapte ai trecut prin momente foarte grele. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?” Am preferat să nu îi povestesc experiența mea spirituală, așa că m-am limitat să îi spun că am avut coșmaruri. Începeam să descopăr că nu puteam povesti oricui și în orice context experiența prin care am

trecut. De fapt, nici măcar lui Joe nu-mi venea să îi mai spun ceva. Încercarea de a descrie realitățile spirituale nu făcea decât să le dilueze, iar experiența mi se părea prea sacră pentru a o prezenta deformat. Au trecut astfel câteva săptămâni până când le-am putut spune mai multe lui Joe și copiilor mei mai mari. Din fericire, aceștia m-au sprijinit imediat, alungându-mi astfel orice teamă de ridicol. Anii care au urmat au fost printre cei mai dificili din viața mea, concentrând foarte multe lecții pe care a trebuit să le învăț.

Recuperarea

La început, am căzut într-o depresie foarte profundă. Îmi era imposibil să uit scenele de o mare frumusețe și pace din lumea spiritelor, și nu îmi doream nimic altceva decât să mă întorc acolo. Viața agitată din jurul meu a început să mă sperie și m-am rugat din ce în ce mai des să mor. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ia din nou acasă, eliberându-mă de această viață și de misiunea mea necunoscută. Am devenit agorafobă, temându-mă să mai ies din casă. Au fost momente în care priveam pe fereastră la cutia poștală, dorindu-mi să am curajul de a ajunge până la ea. Pe scurt, mă scufundam în propria mea ființă, murind de o moarte lentă. Deși Joe și copiii m-au sprijinit până la capăt, cu o mare devoțiune, simțeam că mă îndepărtez inclusiv de ei.

În cele din urmă, cea care m-a salvat a fost tot iubirea pentru familia mea. La un moment dat, am înțeles că faptul că îmi plângeam singură de milă nu era corect față de ceilalți membri ai familiei mele. De aceea, *trebuia* să încep din nou să trăiesc, uitând pentru moment de lumea spiritelor și

văzându-mi de viața mea pe Pământ. Am început să ies din casă (la început a trebuit să fac un efort uriaș) și m-am implicat treptat în activitățile copiilor mei: cele școlare, cele de caritate, grupurile bisericești, excursii în natură, vacanțe cu întreaga familie, și așa mai departe. Încetul cu încetul, viața a început să mi se pară din nou frumoasă. Deși inima mea nu a uitat niciodată de tot lumea spirituală, iubirea mea față de viața trăită pe Pământ a înflorit din nou, devenind în final mai puternică decât oricând înainte.

La cinci ani după experiența morții mele, am simțit dorința de a merge din nou la spital, pentru a afla ce s-a întâmplat cu trupul meu în acea noapte. Până atunci, medicii nu mi-au spus nimic, iar eu nu i-am întrebat niciodată. În intervalul de timp scurs, le-am împărtășit experiența mea spirituală câtorva prieteni, și toți m-au întrebat același lucru: „Și doctorii ce au zis? Au știut că ai murit?” Eu nu aveam nevoie de confirmarea medicilor pentru a ști că am murit. La urma urmelor, Iisus însuși mi-a confirmat acest lucru. Prietenii mei păreau însă să aibă această nevoie. De aceea, mi-am fixat o întrevedere cu medicul care mi-a făcut atunci operația și m-am dus să îl văd. Antreul era plin de doamne care doreau să fie consultate de medic, iar asistenta mi-a spus că acesta se afla în întârziere cu consultațiile. Îmi era rușine că îi furam din timpul lui prețios, conștientă că aceste femei aveau mult mai multă nevoie de el. Am continuat totuși să aștept, iar în cele din urmă am fost condusă în biroul medicului.

Când medicul a intrat, și-a adus imediat aminte de mine și m-a întrebat în ce fel mă poate ajuta. I-am reamintit de operația din trecut și mi-a răspuns că și-o aduce foarte bine aminte. În continuare, i-am spus că doresc să aflu adevărul în legătură cu eventualele complicații care s-au petrecut în noaptea de după operație. M-a întrebat de ce

doresc să știu acest lucru, așa că m-am văzut nevoită să îi relatez o parte din experiența pe care am trăit-o atunci. Au trecut astfel 45 de minute. Antreul era în continuare plin cu pacienți care îl așteptau pe doctor, dar acesta nu s-a clintit din loc. Am încheiat spunându-i că nu doream în niciun caz să îl dau în judecată. Tot ce doream era să știu ce nu a mers bine în noaptea aceea. Fără să scoată un cuvânt, medicul s-a ridicat și a scos dintr-un dulap un dosar. Când s-a întors către mine, am văzut că avea lacrimi în ochi. Da, mi-a spus el, în acea noapte au existat complicații. *Am murit* pentru o vreme, dar au preferat să nu îmi spună acest lucru. Apoi mi-a explicat ce s-a întâmplat: în timpul operației am avut o hemoragie, iar aceasta s-a repetat în timpul nopții. În momentul morții, eram singură în salon, întrucât asistentele tocmai își schimbau rondul. Nefiind nicio persoană cu mine, nimeni nu a știut exact cât timp am fost moartă. Medicul și asistentele au lucrat mai târziu asupra mea, mi-au făcut o injecție, mi-au dat mai multe medicamente și m-au ținut sub supraveghere în dimineața care a urmat. Ascultându-l pe doctor, am rămas cu convingerea că acesta și restul personalului medical au făcut tot ce au putut pentru mine.

L-am întrebat atunci pe medic de ce plânge. Mi-a răspuns că erau lacrimi de fericire. A pierdut recent pe cineva drag, iar povestea mea i-a adus multă alinare. Faptul că exista o altă lume în care ajungeau spiritele îi dădea speranțe, pe care le pierduse de mult. A adăugat că a mai avut un pacient cu câțiva ani înainte care a trăit o experiență similară. Multe dintre detaliile povestite de acesta erau identice cu cele relatate de mine. L-am asigurat din nou că are toate motivele să creadă că dincolo de această viață ne așteaptă o alta, infinit mai glorioasă decât ne putem imagina.

Când am plecat din biroul medicului, m-am simțit eliberată. În sfârșit, detaliile morții mele fizice nu aveau să mă mai preocupe vreodată. Cât despre ceilalți oameni, le puteam spune fără dubii ceea ce eu am știut dintotdeauna: că am murit și m-am întors la viață.

grijă de bebeluș. Joe mi-a spus că nu îl deranja deloc să aibă un copil mic în casă (cel mai mic copil al nostru avea deja 12 ani). De aceea, am sfârșit prin a spune da, iar când asistenta socială ne-a adus fetița, aveam deja totul pregătit pentru ea. Am scos din nou vechiul pătuț al copiilor noștri, pe care l-am păstrat pentru nepoți, precum și o sumedenie de articole care le-au aparținut copiilor noștri. M-am atașat instantaneu de fetiță, creându-mi o legătură cu ea pe care nu aveam să o mai pot rupe vreodată. Am continuat să-mi reamintesc că va pleca în curând din casa noastră, dar inima mea refuza să asculte ce îi spunea capul.

Tribunalul avea dificultăți în a-i găsi fetiței o familie adoptivă înrudită cu cea a familiei sale de sânge. Au trecut astfel cele două luni. Fiica mea a născut un băiețel și am vizitat-o cât de des am putut, luând cu mine și fetița.

Micuța era încântătoare și își dorea să fie îmbrățișată în permanență. Ori de câte ori nu se simțea bine sau dorea să fie alintată, își băga căpșorul în încheietura gâtului meu, astfel încât să îmi poată simți respirația. Acest gest o liniștea complet, chiar dacă toate celelalte metode încercate au dat greș. Întreaga mea familie o adora. Dimineața, băieții noștri în vârstă de 12 și de 14 ani o scoteau din pătuț și o aduceau în sufragerie ca să se joace cu ea.

A început să meargă la zece luni, iar tenul ei închis strălucea de sănătate, la fel ca al oricărui alt copil. Dimineața o ungeam cu o loțiune, până când pielea ei devenea la fel de moale ca mătasea, după care îi simțeam mirosul toată ziua. Iubirea mea pentru ea s-a amplificat de-a lungul lunilor care au urmat, iar în curând am uitat complet că nu era fiica mea.

Când fetița a împlinit zece luni și jumătate, asistenta socială a venit și mi-a spus că i-au găsit niște rude dornice să o adopte, într-un alt stat din America. Părinții adoptivi

urmau să ajungă în câteva zile pentru a o lua. Am rămas împietrită. Joe și cu mine am semnat mai demult o declarație prin care ne luam angajamentul că nu vom încerca să o adoptăm, iar acum mă simțeam disperată. Am știut tot timpul că fetița nu putea fi a noastră, dar acum simțeam cea mai cruntă agonie maternă: eram pe punctul de a-mi pierde copilul.

I-am împachetat hăinuțele, fără să îmi dau seama ce fac. Oamenii îmi vorbeau, dar eu nu îi auzeam. Prin minte îmi treceau întrebări la care nu găseam răspuns. Nu aș fi crezut niciodată că m-aș fi putut atașa atât de tare din punct de vedere emoțional de cineva. Cum s-a întâmplat așa ceva? Unde era puterea mea de detașare?

Când noii părinți ai fetiței au ajuns, am adus-o la mașina lor. La început, fetița a crezut că plecăm undeva, așa că m-a strâns fericită de mână, spunându-le celorlalți membri ai familiei „Pa, pa”. Toată lumea era la fel de consternată ca și mine. Părinții adoptivi au rămas în mașină fără să spună nimic. Le-am fost recunoscătoare pentru acest lucru. De altfel, niciun cuvânt nu mi-ar fi putut alina durerea. Când noua mamă a fetiței a luat-o în brațe, inima mea s-a strâns și mi s-a pus un nod în gât. Mi-aș fi dorit să o iau la fugă și să nu mă mai opresc niciodată. Picioarele mele refuzau însă să se miște. Mă simțeam slăbită și tremuram toată.

Copilul și-a dat seama că urma să se despartă de mine și a început să țipe. Inima mea s-a frânt. Când mașina a demarat, am rămas multă vreme împietrită. Viziunea dragii mele fetițe care plângea cu brațele întinse către mine îmi ardea sufletul. În cele din urmă, m-am întors în casă. Imaginea de mai sus a continuat să mă bântuie luni întregi.

Totul în casă îmi reamintea de ea: pianul la care îi plăcea să se așeze și să pretindă că era mama, dulapul plin

de jucării, pătuțul ei, rămas gol, dar mai presus de toate, liniștea din casă.

După trei luni nu am mai putut suporta, așa că am început să mă rog Domnului ca fetița să se întoarcă la mine. Amintirile legate de ea erau prea puternice, prea proaspete, și nimic nu mă putea consola. Nimeni nu vorbea în casă despre ea, dar știam că toată familia mea suferea. Tuturor ne era dor de fetiță. Când am înțeles că micuța nu mai avea să se întoarcă niciodată, am început să mă rog pentru noua ei familie. L-am rugat pe Tatăl ceresc să îi binecuvânteze pe toți, astfel încât să o facă fericită pe fetiță. L-am rugat de asemenea să o binecuvânteze pe ea, astfel încât să își accepte noul cămin și să își găsească pacea și bucuria. M-am rugat din toată inima pentru copil și pentru noua lui familie. Când am simțit în sfârșit că aceasta era ocrotită de Domnul, am adormit.

În acea noapte m-a trezit un mesager care stătea în picioare lângă patul meu. Am înțeles imediat că a venit din lumea spiritelor. Mi-a spus că situația în care se afla fetița mea nu era în regulă și că aceasta îmi va fi returnată. A adăugat că voi primi un telefon și că vocea de la capătul firului îmi va spune: „Am vești bune și vești proaste”. Nu am mai putut dormi tot restul nopții.

În următoarele două săptămâni nu am ieșit din casă. Ori de câte ori suna telefonul săream ca arsă, așteptând acel apel special. I-am povestit lui Dorothy despre mesagerul care m-a vizitat, dar nu am avut inima să le povestesc și celorlalți membri ai familiei, nici măcar lui Joe. Și-așa le pusesem răbdarea la grea încercare. De altfel, chiar și Dorothy își făcea probleme în ceea ce mă privea.

Telefonul a sunat într-o dimineață devreme. Vocea de la capătul firului mi-a spus: „Betty, sunt Ellen. Am vești bune și vești proaste”. Am sărit ca arsă din pat și am urlat:

„Așteaptă, așteaptă puțin!” Telefonul mă trezise din somn și mă temeam să nu visez. M-am dat jos din pat și m-am uitat în oglindă ca să mă asigur că sunt trează, după care am ridicat din nou receptorul și i-am spus: „Ok, te ascult”. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi puteam simți pulsul în urechi. Ellen a continuat să vorbească, spunându-mi că fetița mea se afla în spital. „Pur și simplu nu s-a putut adapta la noua ei familie. A plâns tot timpul. Tu ai fost mămica ei timp de zece luni, iar acum continuă să te caute”.

Ellen mi-a explicat că din cauza țipetelor neîncetate ale fetiței, părinții acesteia se enervau. Într-o noapte, când se aflau sub influența alcoolului, aceștia au bătut-o și au aruncat-o pe scări. În final, au dus fetița la spital și au abandonat-o, iar acum aceasta se afla într-o stare critică, zăcând de două săptămâni. Nu răspundea la niciun tratament, iar medicii erau de părere că ar putea să nu-și mai revină niciodată. În final, Ellen mi-a spus: „Betty, tu ești ultima noastră speranță. Știu că îți cerem foarte mult, dar nu ai putea să o iei din nou la tine pentru o vreme, cel puțin până când se face mai bine?”

Am simțit că leșin. Incapabilă să vorbesc, am apucat doar să-i spun: „Te pot suna înapoi?” Apoi am închis telefonul. Era 7:30 dimineața, iar Joe plecase deja la serviciu. Am alergat pe scări și am strigat la copii. Le-am spus că aveam vești minunate, dar nu le-am putut comunica în ce constau acestea. Cuvintele mi se opreau în gât și nu îmi puteau ieși pe buze. Copiii m-au urmat până la telefon și m-au privit cum îl sun pe Joe, încercând să îi spun ce s-a întâmplat. Soțul meu mi-a spus că vine imediat acasă. Vocea lui calmă m-a reconfortat. Am început să-mi revin și mi-am dat seama că nu i-am dat lui Ellen niciun răspuns încă. În starea mea de surescitare, practic i-am trântit telefonul în nas. I-am format numărul, intrând în panică la gândul că

aș fi putut-o înțelege greșit. Dacă totul era o greșeală? Ellen mi-a răspuns, iar eu am rugat-o să îmi repete totul de la început. Când a terminat, mi-a spus că tocmai și-a rezervat un zbor către orașul în care fusese abandonată fetița. I-am spus că doresc să vin cu ea, dar mi-a răspuns că nu se cuvenea și că trebuia să o aștept acasă. Din fericire, a apucat să-mi spună unde era copilul meu drag, așa că de îndată ce a închis telefonul am sunat la agenția de voiaj și mi-am rezervat un bilet la același zbor ca și ea. Apoi am sunat-o din nou și i-am spus că o însoțesc. Pe un ton ezitant, mi-a spus că o să ne vedem la aeroport. Un alt asistent social urma să ne întâmpine în celălalt oraș, aducând copilul. Zborul a părut să nu se mai termine, iar de îndată ce am aterizat am alergat către terminal, căutându-mi cu aviditate prin mulțime copilul.

Știind că era vorba de un asistent social, nu de o asistentă, m-am uitat tot timpul după un bărbat neînsoțit cu o fetiță în brațe. Nu l-am putut găsi, așa că am intrat în panică. Știam atât de bine cum arăta fetița mea! Atunci de ce nu o puteam găsi? În sfârșit, i-am văzut, dar fetița din brațele bărbatului nu semăna deloc cu cea pe care mi-o aminteam eu. Și totuși, *am știut* imediat că era ea. „Fetița mea!” am urlat din toți rărunchii, după care am alergat și i-am smuls-o bărbatului din brațe.

Fetița era complet cheală, cu excepția câtorva fire de păr ici și colo. Avea ochii umflați și o vânătăie mare la un ochi. M-am recunoscut imediat și s-a agățat strâns de mine, ca și cum nu ar mai fi dorit să îmi dea drumul niciodată. „Ce i-au făcut? Ce i-au făcut?” am strigat agitată. Asistentul social m-a privit uimit. La urma urmelor, eram o femeie străină care i-a smuls copilul din brațe și se comporta isteric. Ellen a venit și i-a explicat că totul era în regulă și că eu eram mama fetiței.

Joe și toți cei șase copii m-au așteptat la aeroport. Când au văzut micul ghemotoc din brațele mele, ochii lor s-au mărit și s-au umplut de lacrimi. Fetița i-a recunoscut imediat și a acceptat să fie luată în brațe de fiecare dintre ei, dar nu pentru foarte mult timp. Între fiecare două îmbrățișări, simțea nevoia să revină în brațele mele. Se agăța de mine ca și cum întreaga ei viață depindea de existența mea.

În următoarele două luni nu m-a scăpat nicio clipă din vedere. Ne-am dat cu toții seama cât de greu i-au fost încercate emoțiile ei atât de fragile. Nu vorbea cu nimeni, refuza să meargă, iar fața ei era lipsită de orice expresie. Singurele momente în care scotea un sunet erau acelea în care o părăseam, pentru o clipă. Atunci începea să plângă până când mă întorceam la ea. În cele din urmă, am înfășurat-o într-un prosop de bucătărie și am legat-o de mine, astfel încât să îmi pot face treaba prin casă. Am petrecut astfel câteva luni, practic nedespărțite. I-am așezat pătuțul chiar lângă patul meu și am fost nevoită să mă culc în fiecare seară foarte devreme, întrucât refuza să adoarmă dacă nu mă aflam lângă ea. La început, am fost nevoită să îmi bag mâna printre zăbrelele pătuțului ei și să o strâng de mână ca să poată adormi. Pe măsură ce au trecut lunile, i-am mutat în fiecare seară pătuțul un pic mai departe, până când a reușit să adoarmă fără să ne mai ținem de mâini.

Am angajat un avocat care a început imediat procedura de adopție. Am dus fetița la spital și am luat declarații de la medici, care să ateste abuzurile la care fusese supusă. Am descoperit cu această ocazie că în afara vânătăilor evidente, fetița suferise fracturi la un braț, fusese deshidratată, subnutrită, și avusese răni urâte în zona scalpului, acolo unde îi fusese smuls părul. Starea ei mentală nu putea fi decât bănuită, dar faptul că se agăța cu atâta disperare de mine, dovedind o neîncredere totală față de toți ceilalți,

spunea multe. Medicul a indicat în declarație că starea de sănătate a fetei depindea de viața stabilă de familie pe care o avea alături de noi.

Tribunalul i-a examinat cazul și a luat în considerare toate dovezile. Decizia nu a întârziat să fie luată: fetița ne aparținea. Joe și-a propus să îi schimbe numele, dându-i cel mai prețios nume din lume, după părerea lui, și deși eu m-am împotrivit, de data aceasta familia a fost mai puternică decât mine. Toată lumea era conștientă de similitudinile dintre personalitățile noastre și de legătura puternică ce se stabilise între noi. De aceea, fetița a fost rebotezată Betty Jean, după numele meu.

La vârsta de doi ani și jumătate, micuța Betty și-a recăpătat integral sănătatea fizică și emoțională. A redevenit astfel copilul cel mai adorabil din lume, umplând casa cu prezența ei și neîncetând să ne surprindă cu simțul umorului ei ieșit din comun. Într-o după-amiază, ea a alergat către Joe. Cu un zâmbet șmecheresc pe față, ea s-a așezat pe degetul mare de la piciorul lui și și-a ridicat celălalt picior în spate, păstrându-și echilibrul cu grație, la fel ca o balerină, după care și-a băgat mâna în buzunarul de la pantalonii lui. M-au trecut toți fiorii, în timp ce amintirile mă năpădeau. Micuța Betty a început să râdă, iar eu am auzit din nou vocea fetei pe care o văzusem cu mulți ani în urmă și care ne-a ținut companie în salonul de spital în care cerul părea să se unească cu pământul. Am avut apoi viziunea unei tinere care aștepta să se nască pe Pământ. Mi-am adus aminte că eram legată de acest spirit dintr-o epocă anterioară, fiind întotdeauna captivată de farmecul și de energia lui. Când amintirile legate de acest înger adorabil m-au năpădit, am început să plâng. Acum știam în sfârșit de ce mi s-a arătat atunci imaginea ei de spirit adult gata să se întrupeze pe

Pământ. Știam că nu se putea întrupa în familia mea, din cauza histerectomiei pe care o făcusem. De aceea, a găsit o altă modalitate de a ajunge la mine. Am înțeles în sfârșit de ce s-a derulat tot acest concurs de împrejurări care m-a silit să o adopt. Eram cele mai apropiate prietene încă de la începutul eternităților, și la fel vom rămâne de-a pururi.

Între timp, copiii mei au crescut, și cei mai mulți dintre ei au plecat de acasă. Ei și-au format propriile lor familii și și-au început propriile căi de evoluție. Joe și cu mine încercăm și astăzi să îi ajutăm atât cât putem, îndeosebi în momentele lor dureroase, dar suntem conștienți că nu putem trăi viața în locul lor, și nici nu ne dorim acest lucru. Înțelegem amândoi că ei sunt ființe spirituale, la fel ca și noi, care au venit în această lume pentru a acumula experiență. De aceea, nu îi putem feri de dureri și nu le putem planifica anticipat fericirea. Tot ce putem face pentru ei este să le fim aproape, așa cum ar trebui să fie orice familie. De fapt, tot ce putem face pentru ei este să îi iubim.

De pe data de 18 noiembrie 1973 și până în prezent am mai trăit multe experiențe spirituale, dar nu doresc să le împărtășesc aici. Și-așa, au trecut 19 ani și nenumărate îndemnuri ca să pot scrie această carte. Toate la timpul lor! Se pare că acestei cărți i-a sosit timpul.

De bună seamă, m-am mai întrebat din când în când în ce consta misiunea mea terestră, dar nu am primit niciodată niciun răspuns. Un lucru rămâne însă sigur: lumina și iubirea lui Iisus Christos nu m-au mai părăsit niciodată. Consider că cu cât voi fi mai deschisă față de această lumină și față de această iubire, cu atât mai mari sunt șansele să îndeplinesc ceea ce așteaptă Mântuitorul de la mine.

Noi trebuie să ne iubim unii pe ceilalți. Aceasta a fost principala lecție pe care am învățat-o în urma experienței

mele spirituale. Trebuie să fim buni, toleranți, și să dăm dovadă de generozitate. Nicio altă cale în afara iubirii nu ne poate aduce la fel de multă bucurie. Personal, am văzut răsplata minunată care îi așteaptă pe cei care merg pe această cale. Detaliile experienței mele nu sunt importante decât în măsura în care ne ajută să iubim mai mult. Restul sunt simple detalii. Totul depinde de maniera în care înțelegem și în care urmăm mesajul Mântuitorului, pe care acesta mi l-a exprimat limpede: „Mai presus de orice altceva, iubiți-vă unii pe ceilalți”.

Eu una voi continua să încerc.